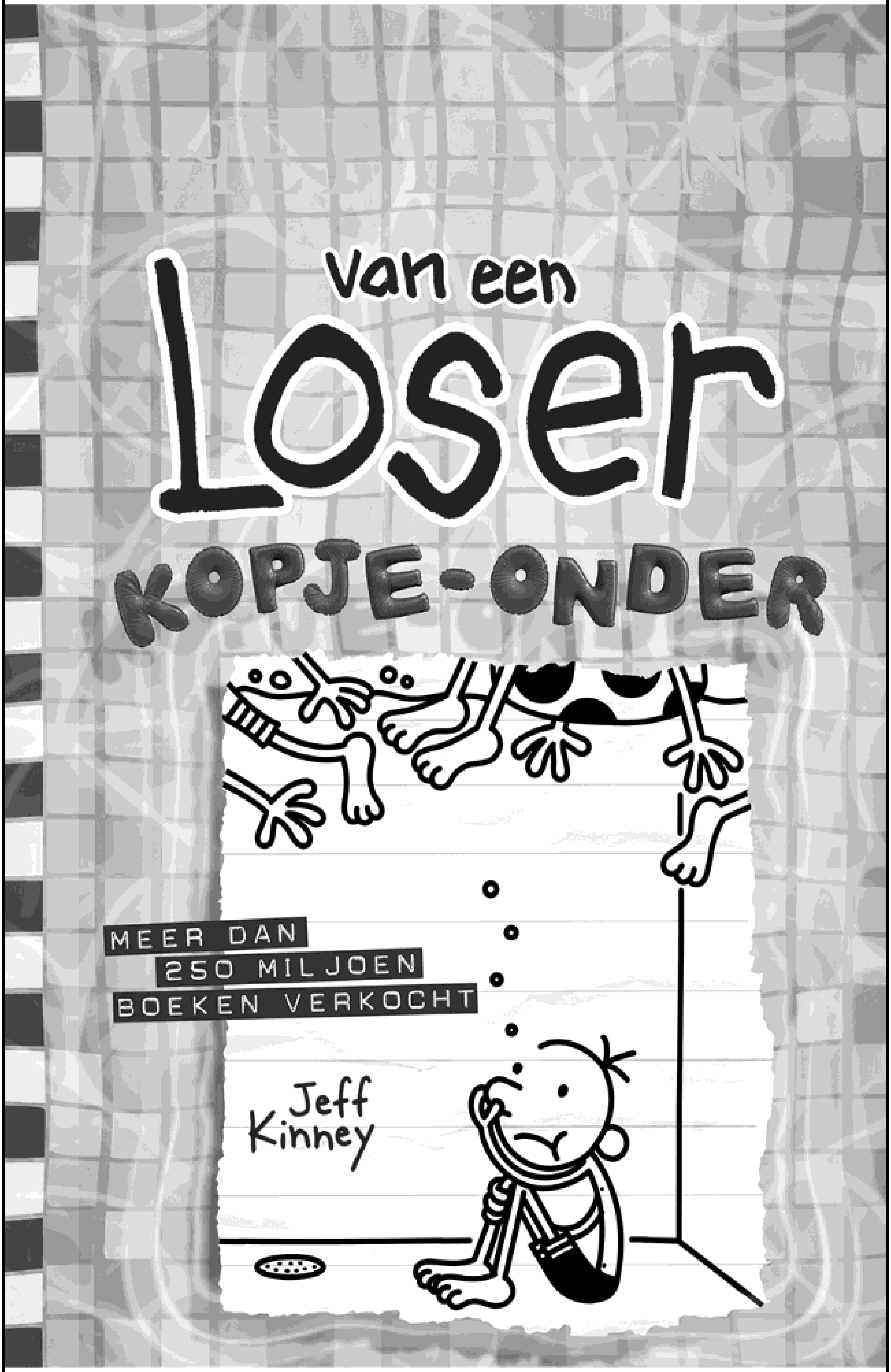
Van een
Loser
KOPJE-ONDER
MEER DAN
250 MILJOEN
BOEKEN VERKOCHT
Jeff
Kinney

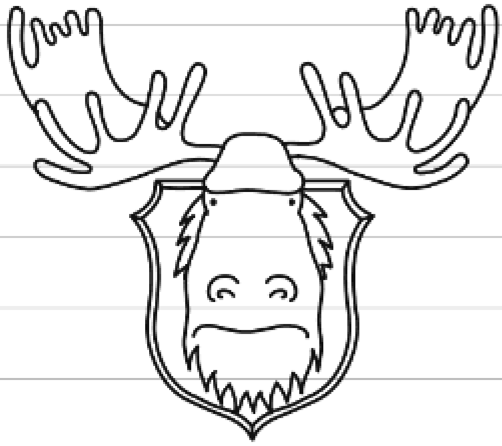

Boeken over Bram:

Het leven van een Loser (deel 1)

Vette pech! (deel 2)

Bekijk het maar! (deel 3)

Een hondenleven (deel 4)

Niet te doen! (deel 5)

Geen paniek! (deel 6)

Zwaar de klos! (deel 7)

Gedumpt (deel 8)

Flutvakantie (deel 9)

ff offline (deel 10)

Drie keer niks (deel 11)

Wegwezen (deel 12)

Vet koel (deel 13)

Totaal gesloopt (deel 14)

Kopje-onder (deel 15)

Meer Loser-boeken:

Jouw leven als Loser

Niet te filmen!

Achter de schermen

Logboek van Theo Thorbecke

Een episch avontuur

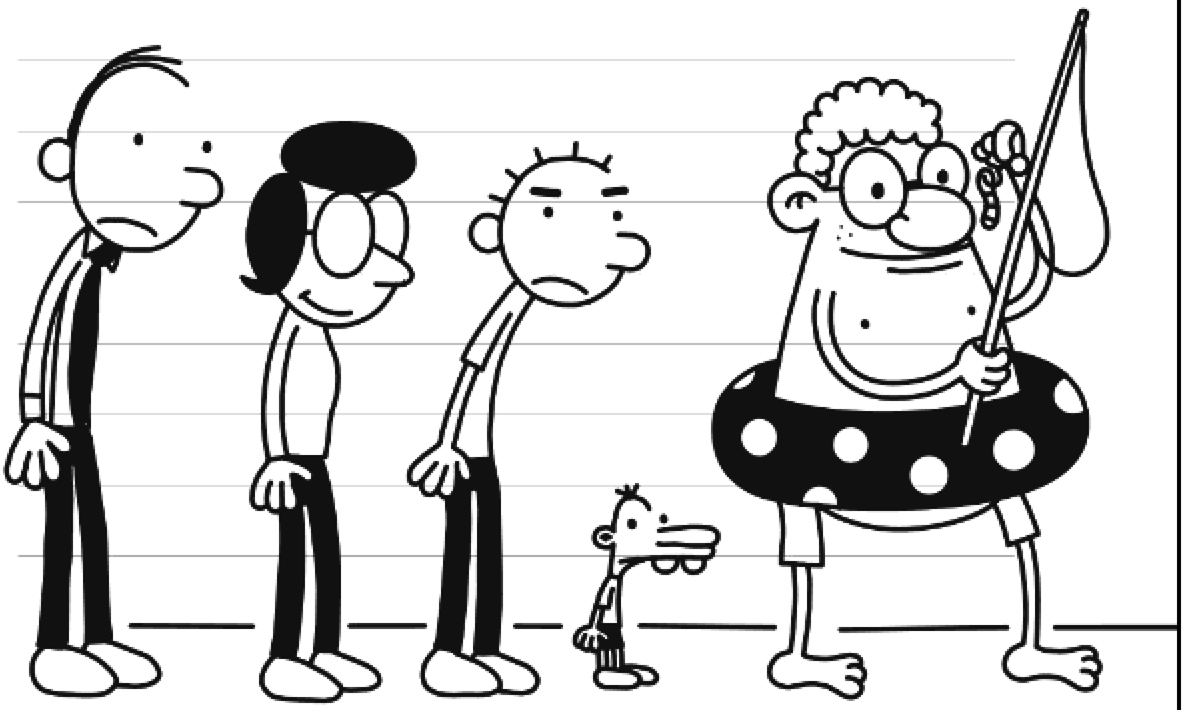

HET LEVEN van een Loser

KOPJE-ONDER

door Jeff Kinney

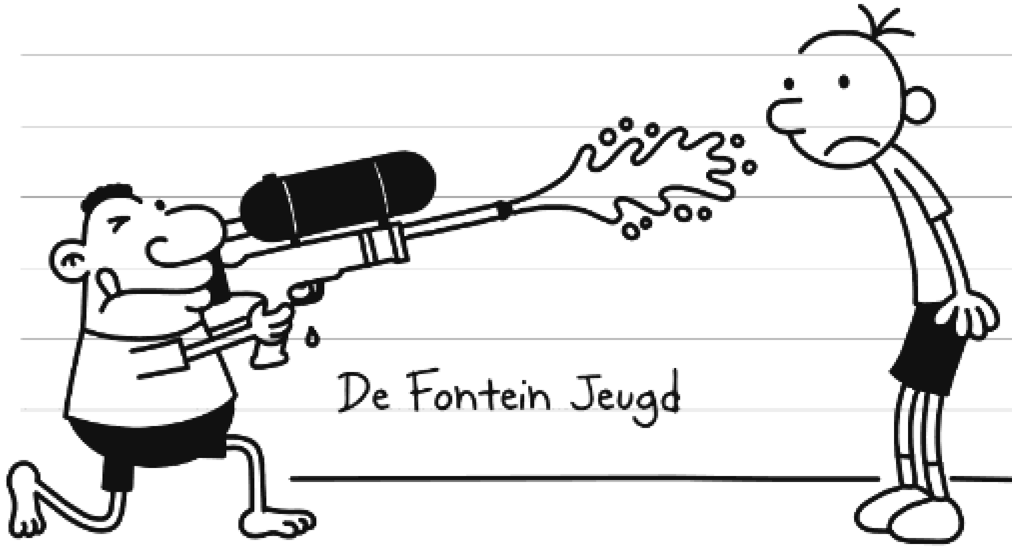

De Fontein Jeugd

www.graphic-novels.nl
www.hetlevenvaneenloser.nl

Oorspronkelijke titel: *Diary of a Wimpy Kid – The Deep End*
Verschenen bij Amulet Books, een imprint van ABRAMS, New York

Wimpy Kid text and illustrations copyright © 2020 Wimpy Kid, Inc. DIARY OF A WIMPY KID®, WIMPY KID™, and the Greg Heffley design™ and the design of the book's cover are trade- marks and trade dress of Wimpy Kid, Inc. All rights reserved.

Book design by Jeff Kinney
Cover design by Jeff Kinney and Marcie Lawrence

Voor deze uitgave:
© 2021 Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling: Hanneke Majoor
Omslagafbeelding en illustraties: Jeff Kinney – Wimpy Kid Inc.
Omslagontwerp en grafische verzorging: Bert Holtkamp

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 4802 6 (e-book 978 90 261 4803 3)
NUR 283, 284

VOOR RYAN

AUGUSTUS

Donderdag

Ik hou van mijn familie, hoor, maar ik hoef ze niet vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week om me heen te hebben. En dat is PRECIES hoe het hier de laatste tijd is gegaan.

En IK ben niet de enige die het zat wordt. We worden er ALLEMAAL een beetje gek van, en als er niet snel wat verandert, denk ik dat het helemaal fout gaat lopen.

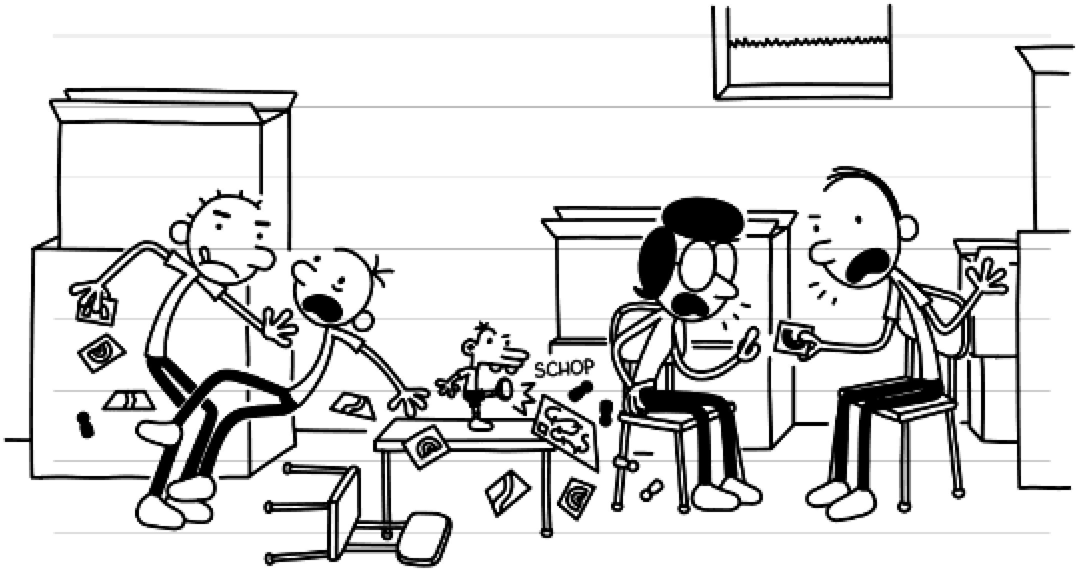

Mam zegt dat we al te lang opgesloten zitten en dat we gewoon vakantie nodig hebben. Maar wat we echt nodig hebben is vakantie van ELKAAR.

Toch gaat dat voorlopig niet gebeuren, want we hebben geen GELD. En waarom we dat niet hebben is een lang verhaal.

We wonen nu al twee maanden bij oma in de kelder en ik weet niet hoelang we dit nog vol kunnen houden. Mam zegt dat we op een dag glimlachend op deze tijd in ons leven zullen terugkijken, maar zij hoeft niet elke nacht een slaapbank met RICK te delen.

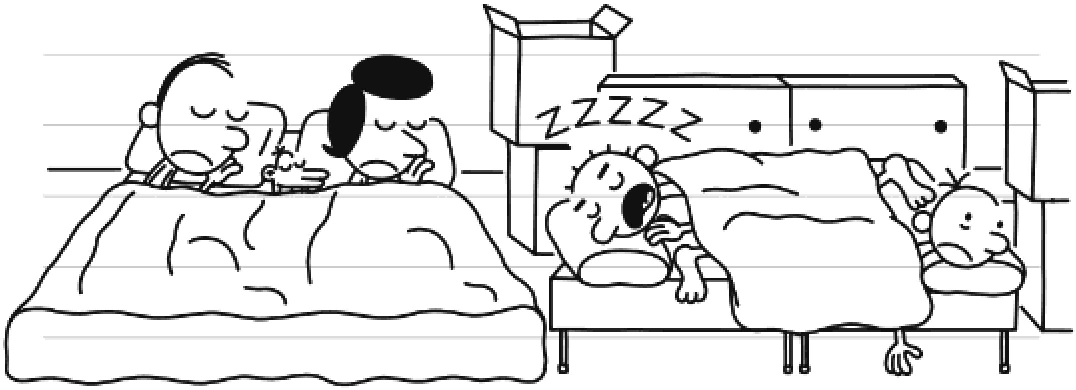

Het gekke is dat oma genoeg ruimte heeft in huis, dus ik begrijp niet waarom ons hele gezin in haar kelder moet logeren. Toen we hier aankwamen claimde ik meteen de logeerkamer, maar oma zei dat die al bezet was.

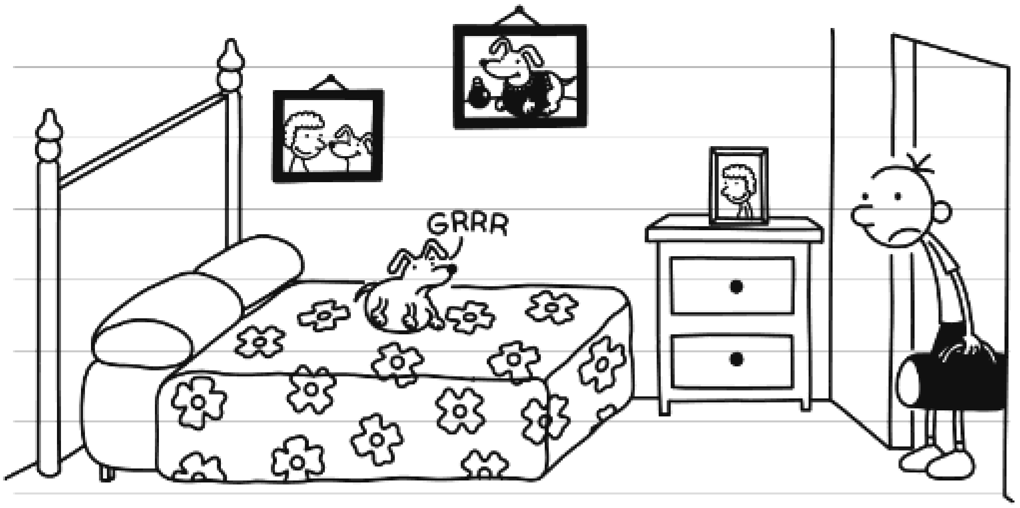

Ik denk dat oma er niet zo blij mee is dat we bij haar wonen, want als haar vriendinnen komen vraagt ze of we uit het zicht willen blijven.

En dat is nogal onhandig, want er is geen wc in de kelder en haar vriendinnen blijven altijd een EEUWIGHEID.

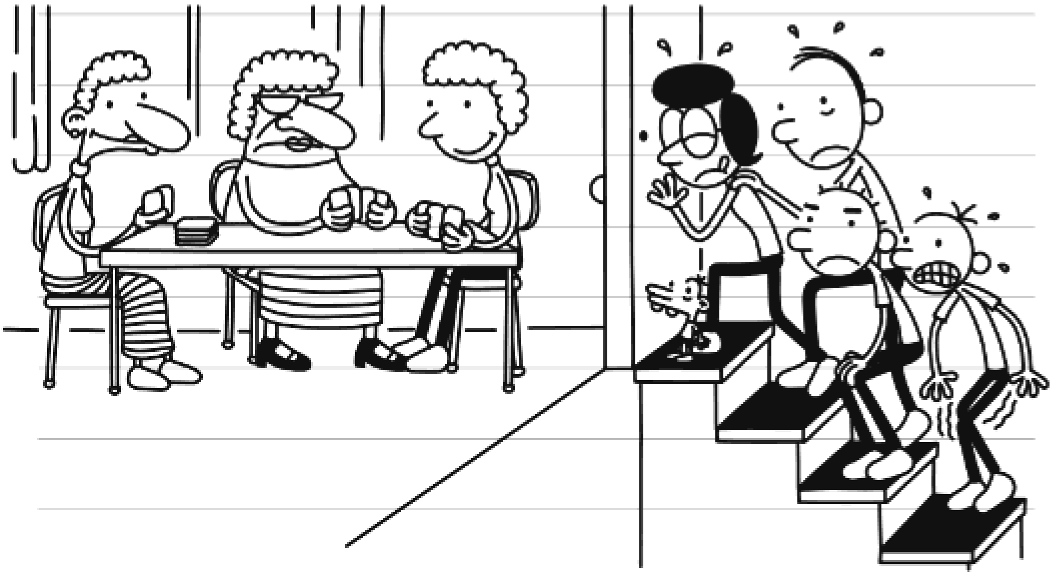

We kunnen de keuken niet gebruiken als oma gasten heeft, wat betekent dat we pas kunnen eten als ze weg zijn. Maar gisteravond was Rick het zat om te wachten, dus warmde hij een pizza op in oma's wasdroger.

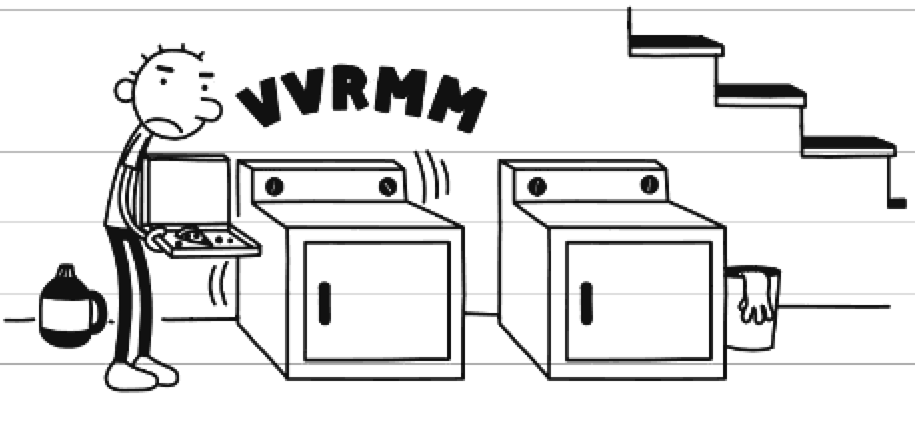

Er is geen tv in oma's kelder, dus we kunnen onszelf alleen vermaken met ELKAAR. En geloof me, dat is niet genoeg.

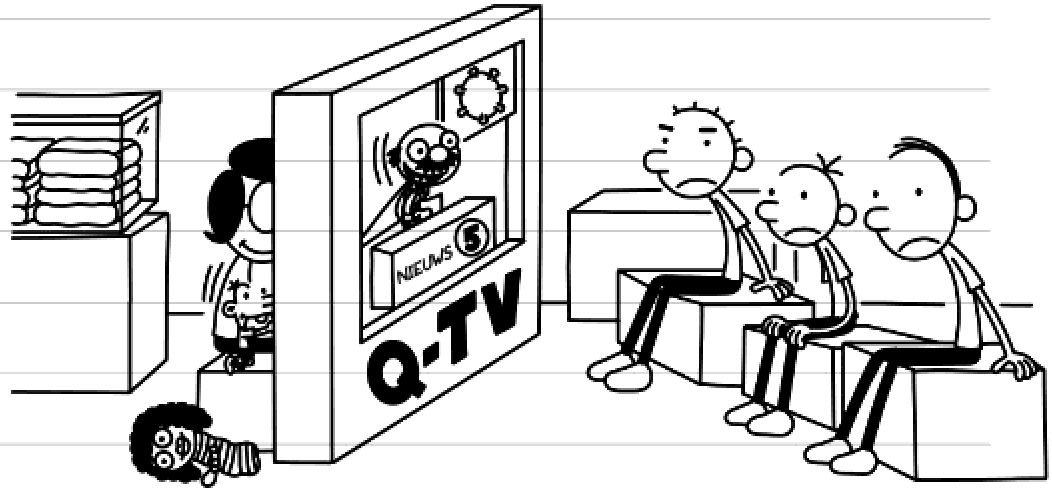

Mam zegt dat het goed is om je te vervelen, want dan ga je vanzelf je fantasie gebruiken. Maar als ik dat probeer, fantaseer ik steeds precies hetzelfde.

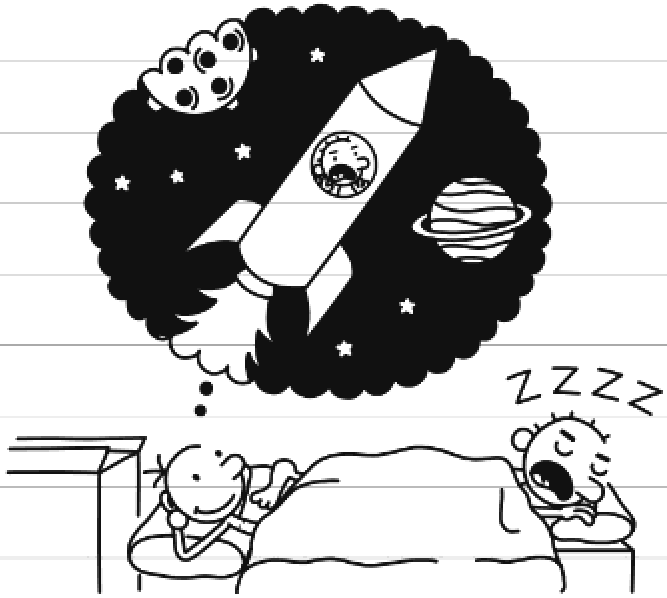

Pap werkt deze zomer vanuit huis en dat maakt de situatie nog veel moeilijker, want dat betekent dat hij altijd in de buurt is. En als pap een vergadering heeft, moeten wij allemaal doen alsof we er niet zijn.

Nou, dat valt niet altijd mee, vooral niet met een driejarige in het gezin.

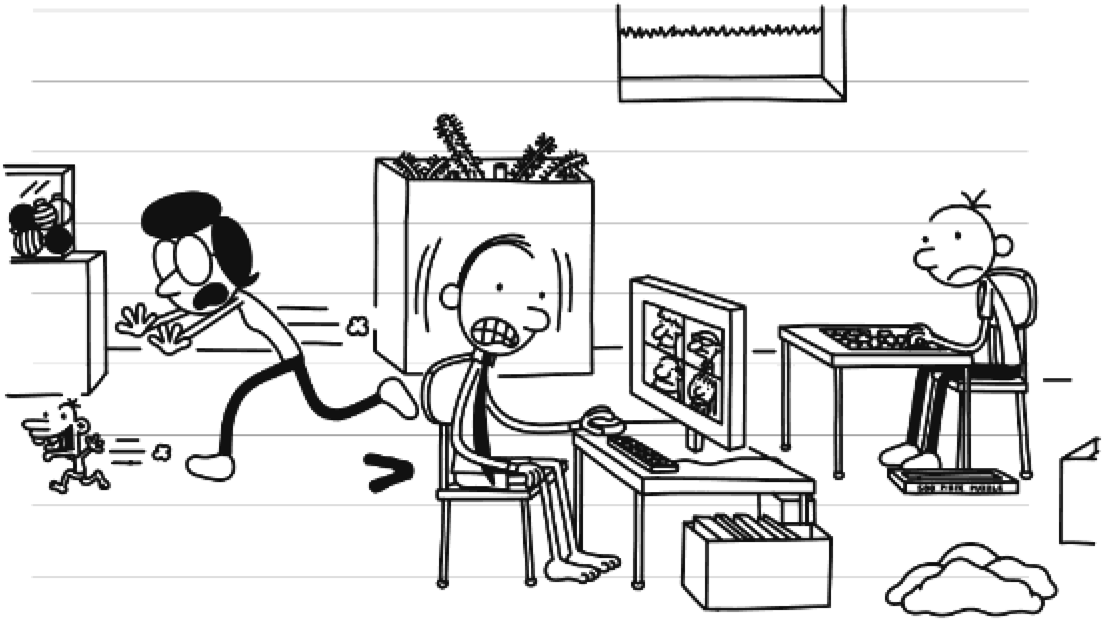

Meestal probeer ik mezelf maar een beetje bezig te houden. Oma heeft stapels puzzels in de kelder, en die maak ik dan in m'n eentje. Maar Max mag van mam altijd het laatste stukje erin leggen, zodat hij zich belangrijk voelt.

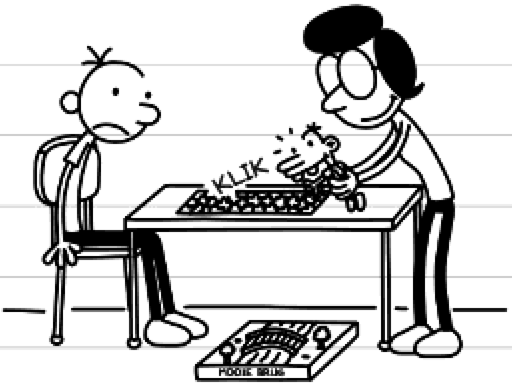

Volgens mij is het niet goed voor Max dat mam hem als een BABY behandelt. En het is veel erger geworden sinds we bij oma wonen.

Soms spelen we na het eten een bordspel met het hele gezin. Maar Max kan nog geen ingewikkelde spelregels begrijpen, dus het wordt altijd een spel waar je niks voor hoeft te KUNNEN.

We moeten al naar bed voor het buiten donker is, omdat we allemaal MAX' schema volgen.

Max' favoriete verhaaltje voor het slapengaan is een prentenboek over de ark van Noach. Het gaat over een gast die hoort dat het heel lang gaat regenen en dan een grote boot bouwt zodat hij de storm kan overleven met een hele hoop dieren.

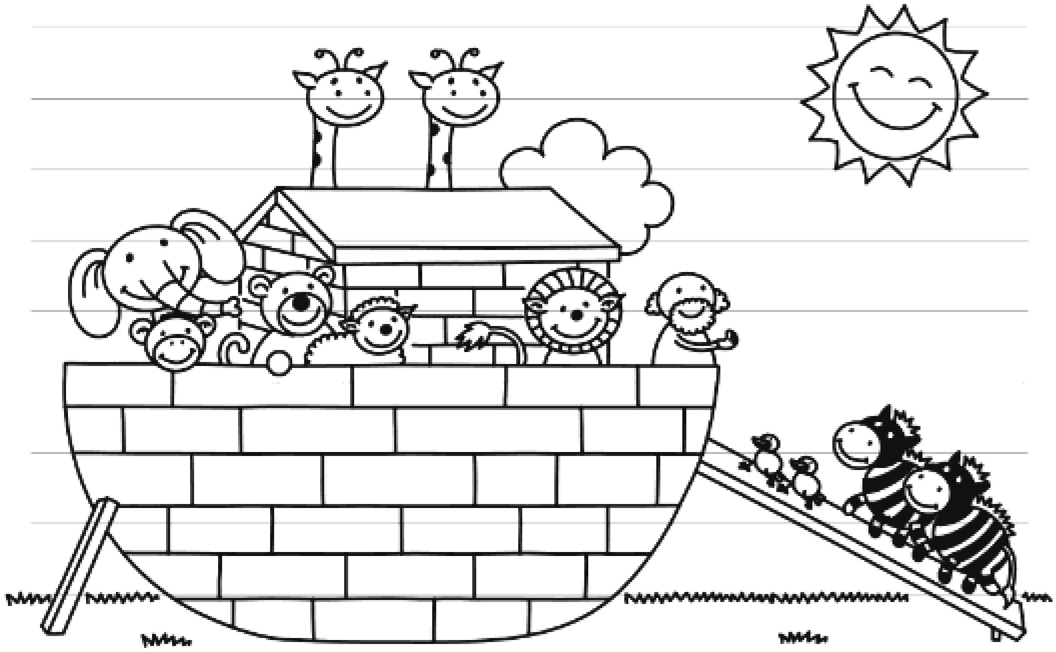

De plaatjes in het boek zijn allemaal getekend en dat maakt dat een zondvloed die de halve aarde wegvaagt eigenlijk wel GEINIG lijkt.

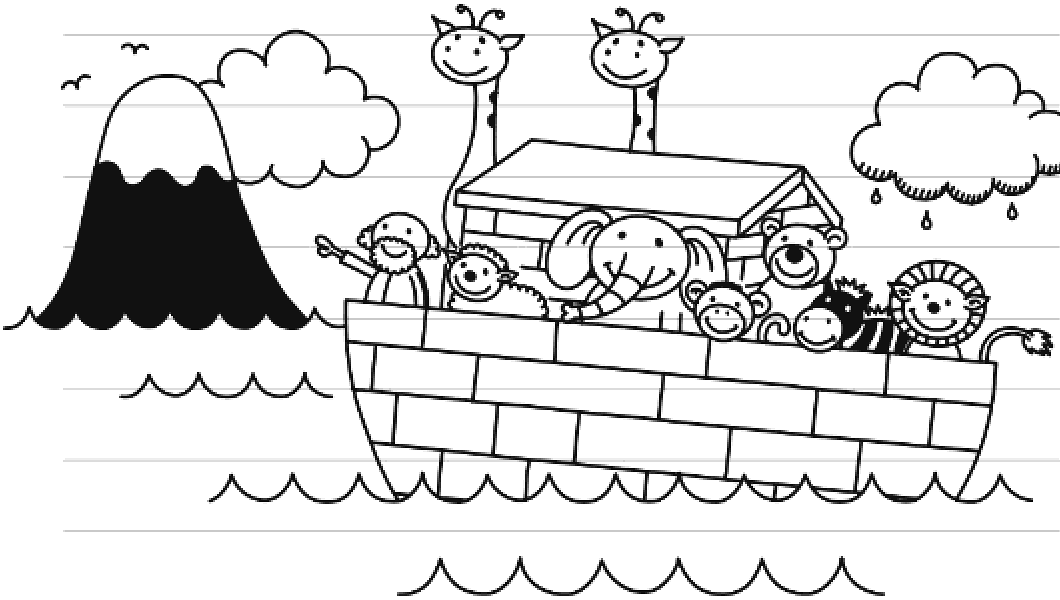

Maar als de illustraties levensecht waren, kochten ouders dat boek natuurlijk niet voor hun kinderen.

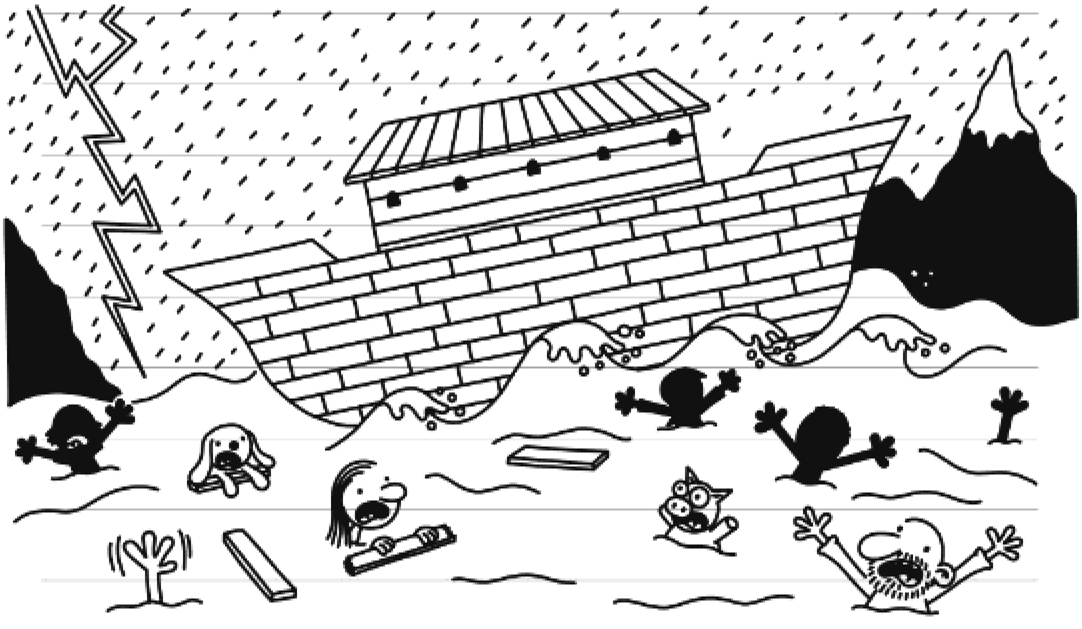

Ik heb nog wel wat vragen bij dat verhaal over de ark van Noach. Om te beginnen wil ik weten waarom Noach ook giftige dieren als slangen en schorpioenen mee aan boord heeft genomen. Als het aan MIJ had gelegen, had ik een paar van die types ACHTERgelaten.

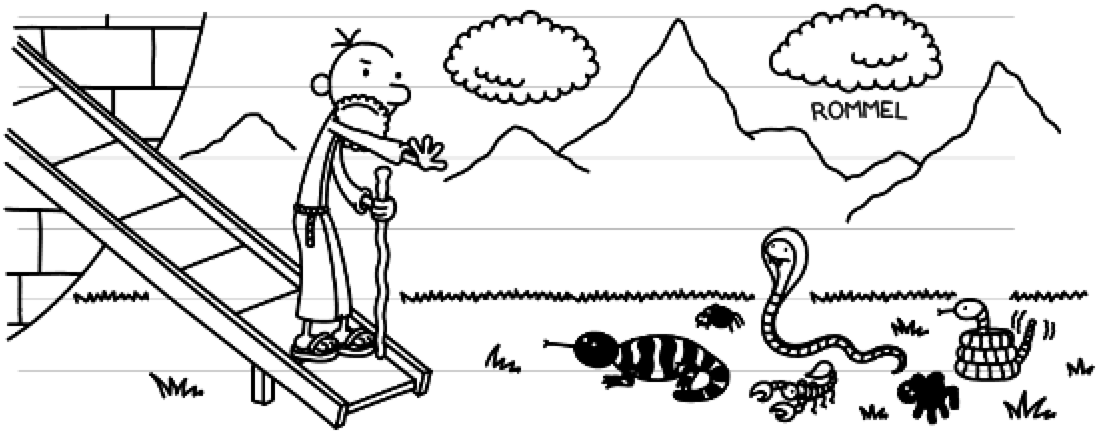

En dan had ik de extra ruimte gebruikt voor meer GOEIE dieren, zoals puppy's en egels en van die dwergnijlpaarden.

Gelukkig hoefde Noach geen plek te maken voor walvissen en vissen, want die hadden een BERG ruimte ingenomen. En ze wisten denk ik niet eens dat er een zondvloed gaande was.

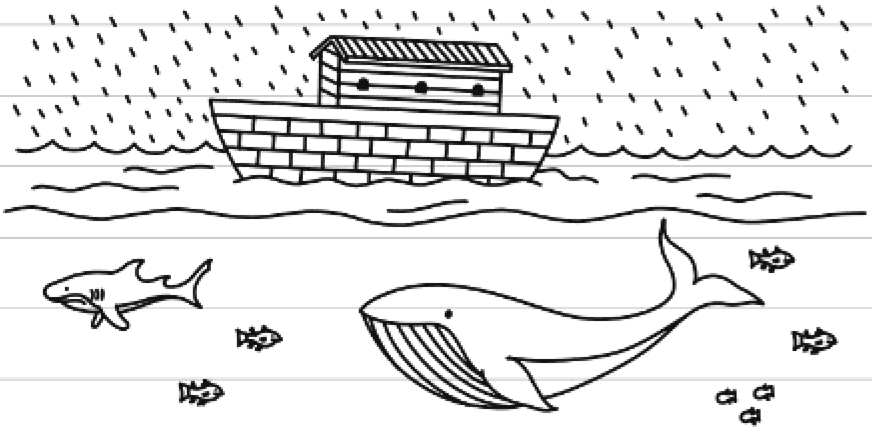

Maar het is heel onlogisch dat Noach VOGELS op de ark liet, want die konden toch gewoon VLIEGEN? En ik wed dat hij meteen spijt had van die beslissing.

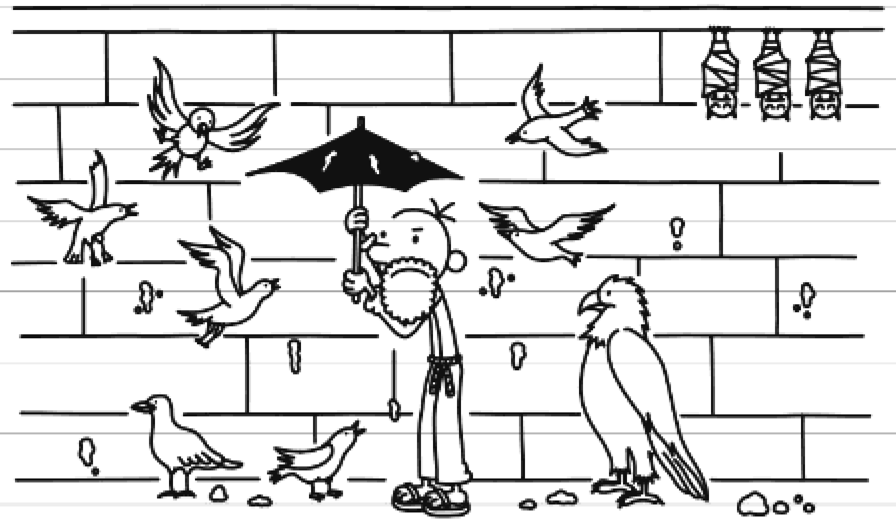

Je hoort altijd alleen maar over de dieren die de zondvloed OVERLEEFD hebben. Maar soms vraag ik me af of er ook coole dieren waren die de boot gemist hebben.

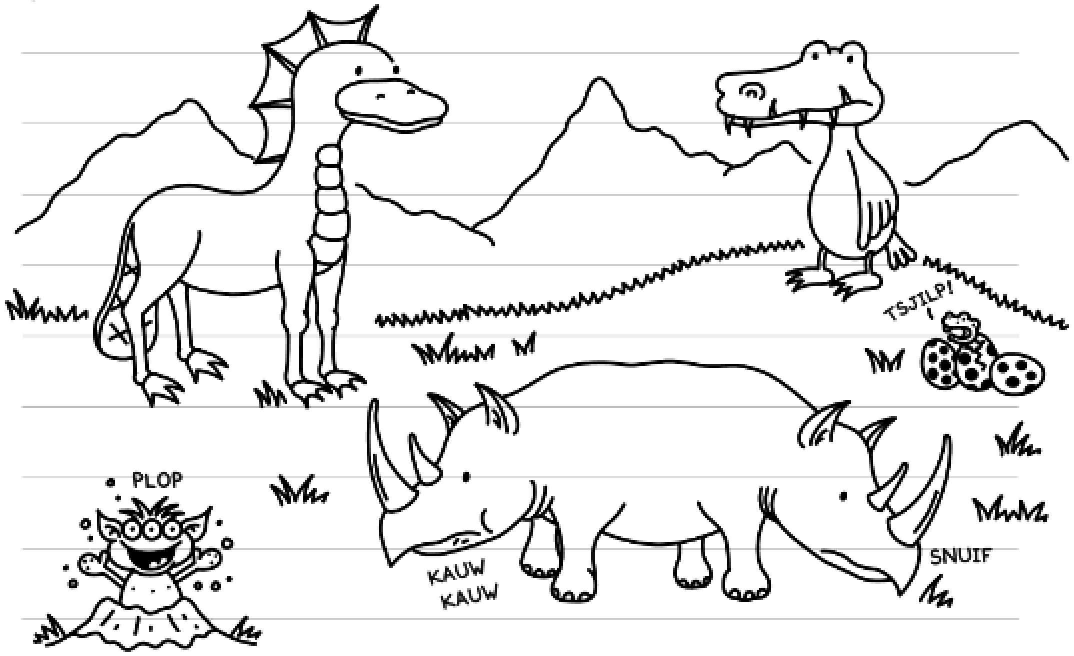

Het verhaal gaat dat het na een regenbui van veertig dagen en nachten nog honderdvijftig dagen duurde voor het water weer gezakt was. En al die tijd zat Noach dus vast op die boot, met een hele hoop dieren, zijn vrouw en drie zonen.

En als ik mezelf soms zielig vind omdat ik met mijn familie in de kelder van mijn oma woon, denk ik aan Noach en voel ik me wat beter.

Mam zegt steeds dat ze blij is dat we nu allemaal bij elkaar zijn, want ze heeft het gevoel dat de tijd langzamer gaat. Dat heb ik ook gemerkt, maar IK ben daar niet zo BLIJ mee.

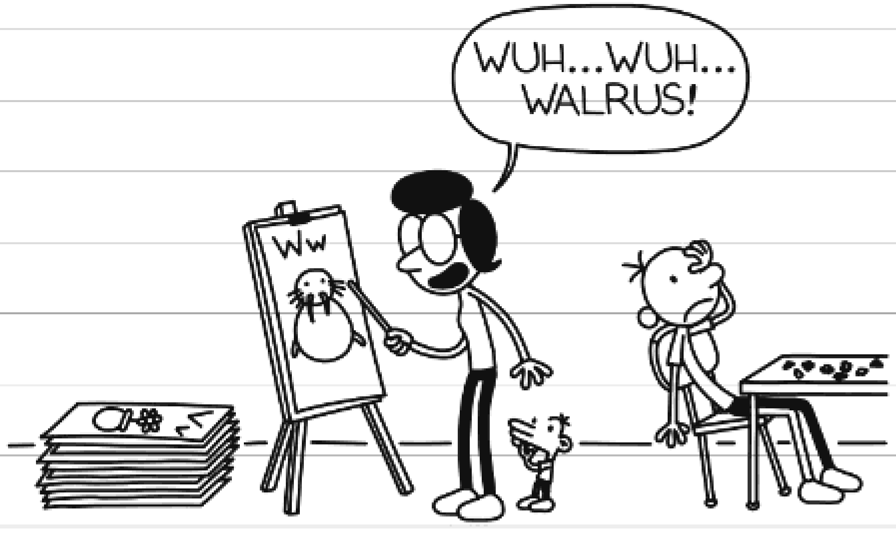

De zomer lijkt ook zo lang te duren omdat ik niet naar mijn vriend Theo kan. En dat komt doordat hij met zijn ouders op een of andere supervakantie is in Europa.

Toen Theo me net over hun plannen had verteld, probeerde ik uit te vissen of zijn ouders mij ook mee wilden nemen. Maar meneer en mevrouw Thorbecke zijn vast niet zo slim als ik dacht, want ze hebben mijn hints nooit opgepikt.

Dus nu heeft Theo waarschijnlijk de tijd van zijn leven, terwijl ik puzzels van vijfhonderd stukjes maak in de kelder van mijn oma.

Ik denk dat mam het erg vindt dat we deze zomer geen geld hebben om iets bijzonders te doen en dat een beetje goed probeert te maken.

Ze zegt dat we overal naartoe kunnen als we onze fantasie gebruiken. Maar eerlijk gezegd werkt dat niet meer voor mij.

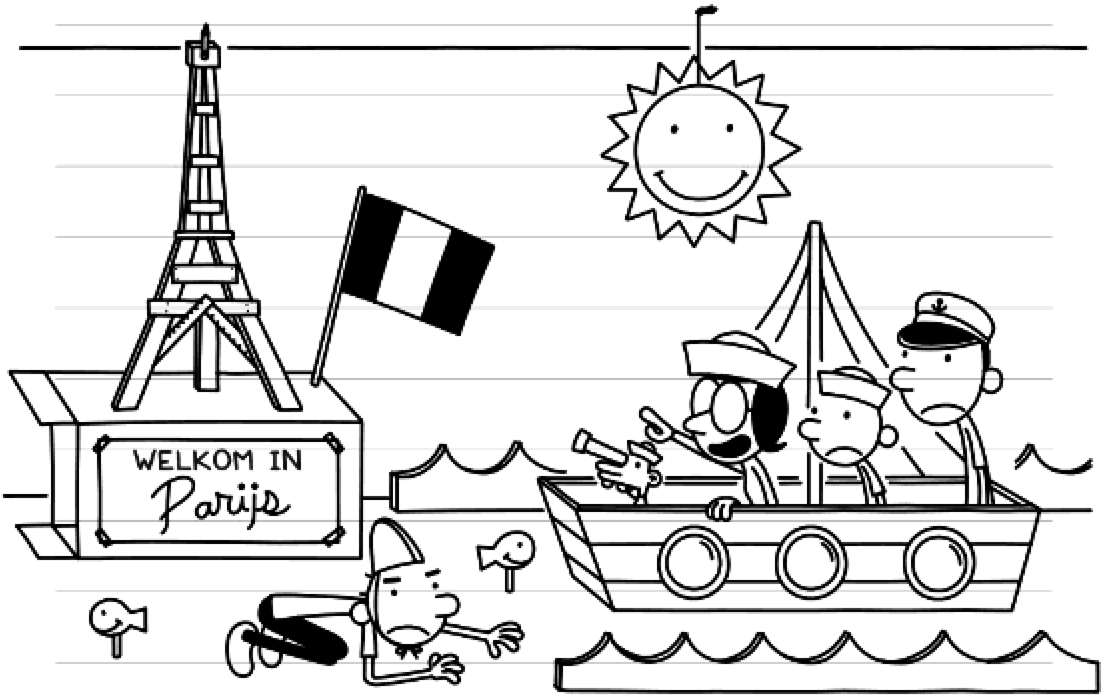

Ik denk dat mam daar nu eindelijk ook genoeg van heeft, want gisteren heeft ze een 'gezinsvergadering' belegd om te brainstormen over vakanties die we wel kunnen betalen. Maar het probleem is dat iedereen iets ANDERS leuk vindt.

Pap wil rondrijden om slagvelden uit de oorlog te bezoeken en meedoen aan een nagespeelde veldslag. Maar niemand anders had veel zin om midden in augustus wollen ondergoed aan te trekken.

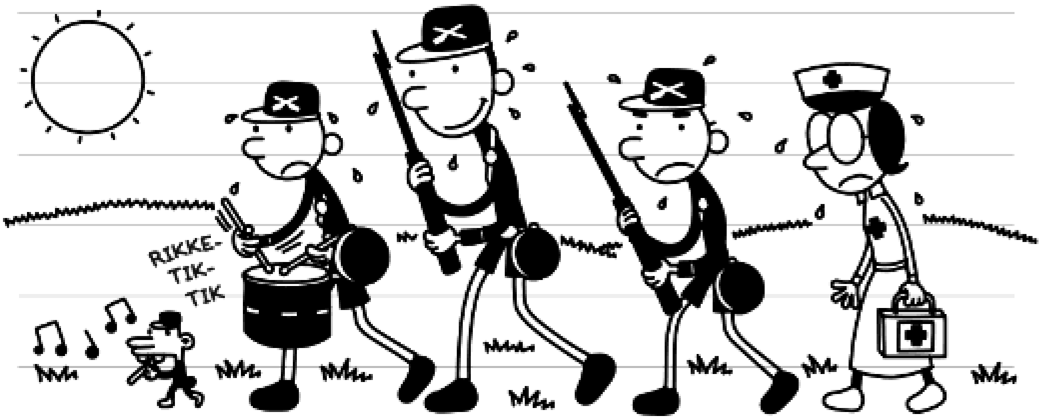

Max wil naar het safaripark waar we vaak naartoe gingen toen ik klein was. Maar de dieren daar zien er altijd zo ZIELIG uit, vooral de zebra die eigenlijk een geverfde ezel is.

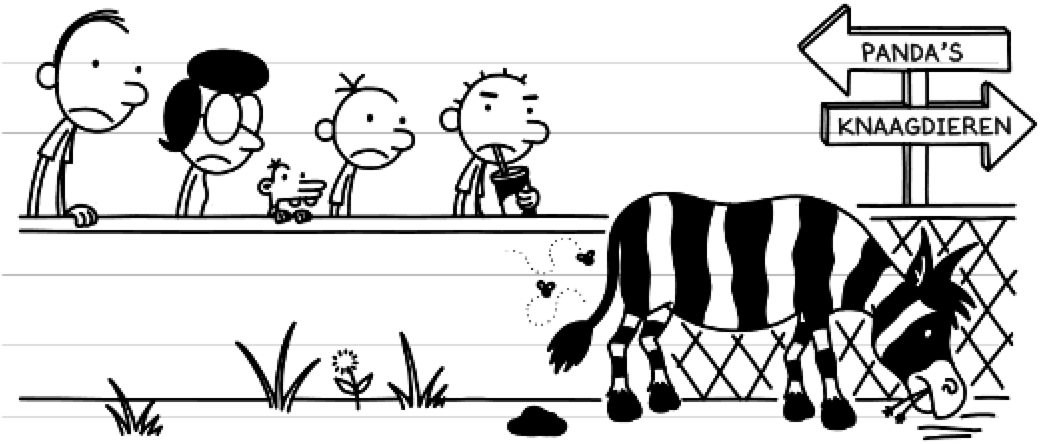

Mam zei dat we geld konden besparen als we dicht bij huis bleven en plekken bij ons in de buurt gingen bezoeken. Maar ik ken deze stad al als mijn broekzak na alle schoolreisjes.

Alleen Rick en ik konden het eens worden. Wij stemden allebei voor een dagje naar pretpark Spetter en Spanning. Dat was ook nog GOEDKOOP, want oma had bonnen voor 50 procent korting opgestuurd gekregen.

Ze hebben net een nieuwe achtbaan, Spoorspringer, en die moet echt WAANZINNIG zijn.

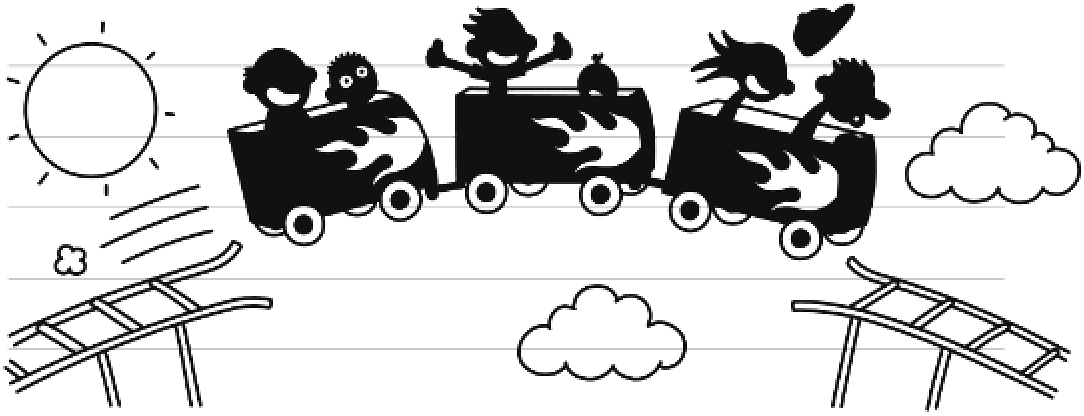

Mam zei dat de attracties in Spetter en Spanning te eng zijn voor Max, dus zij wilde naar het Sprookjesdorp gaan, met attracties voor alle leeftijden. Maar ik en Rick hebben voor de rest van ons leven genoeg van Juffie Puffies Rustige Ritje.

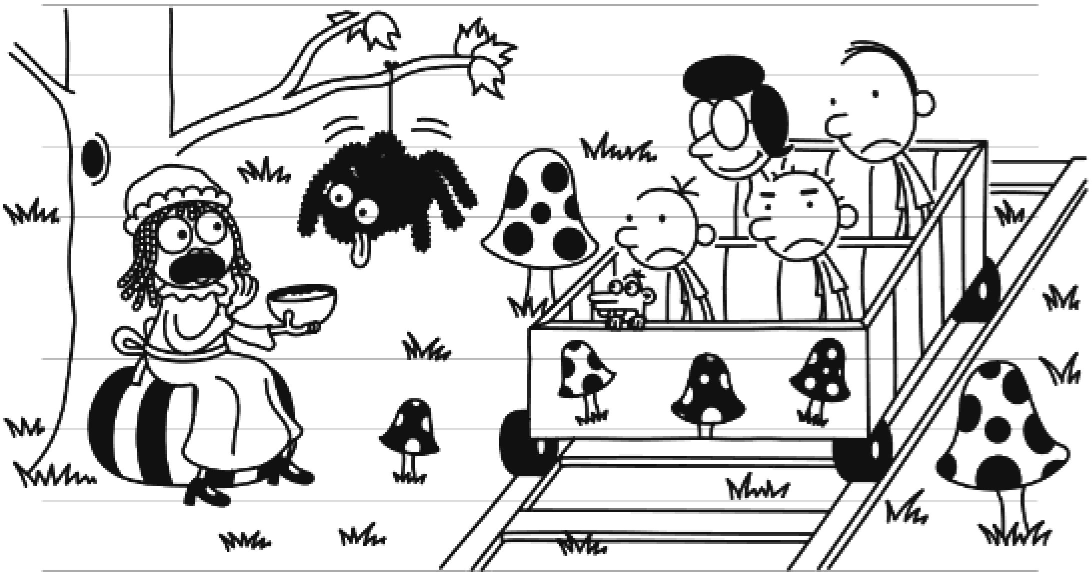

Omdat we geen beslissing konden nemen, stelde ik voor om allemaal ZELF op vakantie te gaan en dan een diashow te geven als we terug zijn.

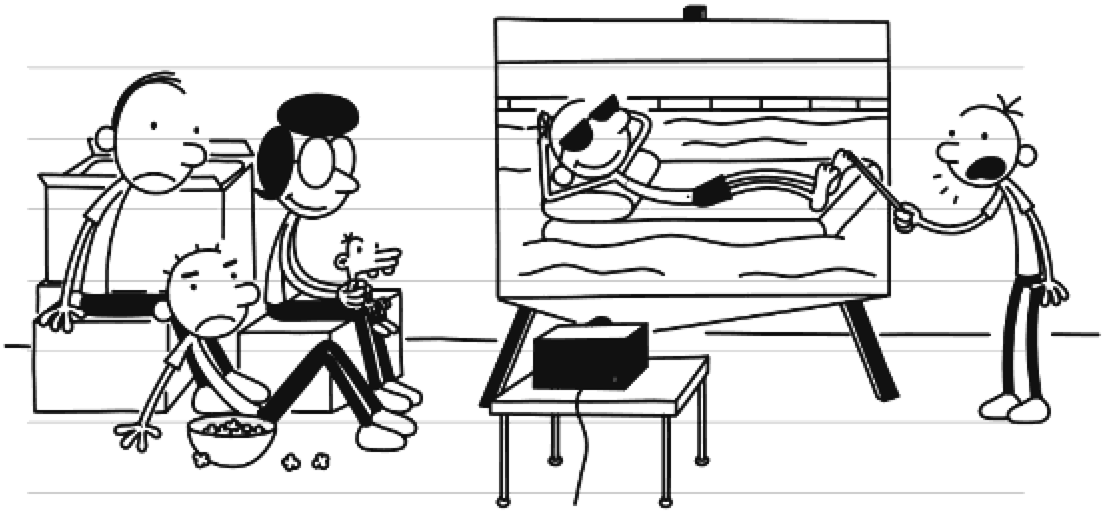

Mam zei dat het hele idee van een gezinsvakantie is dat je dingen SAMEN doet. Ze zei dat wij kinderen later allemaal onze eigen weg gaan en dat de tijd dringt als we nog fijne herinneringen willen maken als GEZIN.

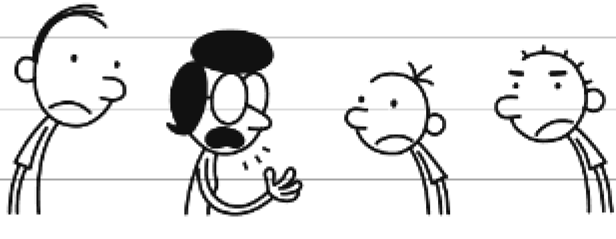

Maar geloof me, het zou een WONDER zijn als DEZE familie fijne herinneringen zou maken.

Maandag

We hebben eindelijk een betaalbare manier bedacht om deze zomer toch samen op vakantie te gaan.

Zaterdagavond belde mijn overgrootmoeder Gammie pap op en vroeg of hij de camper van oom Gerard weg kon halen, die al twee jaar bij haar op het tuinpad staat.

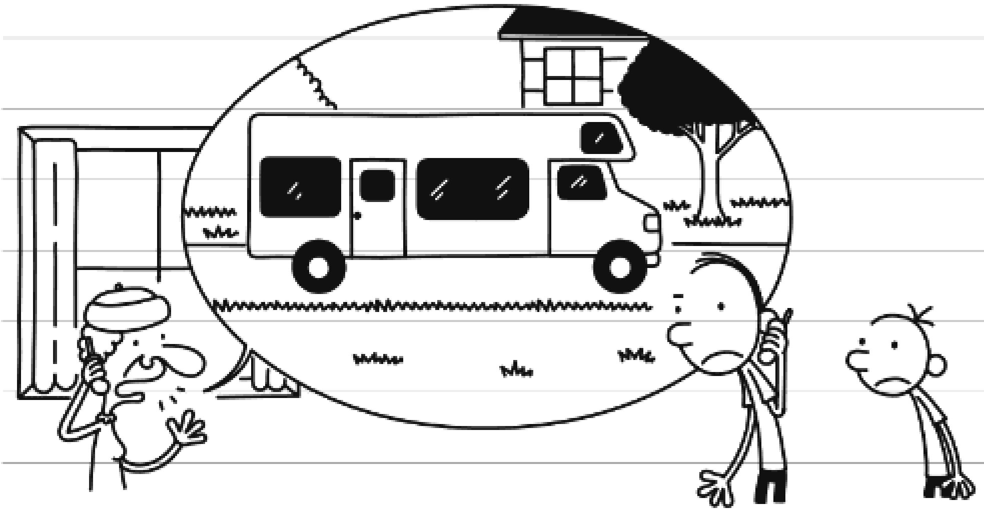

Oom Gerard is blijkbaar clown geworden in het circus, en ze denkt niet dat hij snel terug zal komen.

Eerst was pap KWAAD, want hij moet altijd de rotzooi van oom Gerard opruimen. Maar mam zei dat dit de oplossing was voor ons vakantieprobleem.

Mam zei dat vakanties zo duur zijn omdat het veel geld kost om in een hotel te slapen en in restaurants te eten. En dat hoef je ALLEBEI niet te doen met een camper.

Toen werd PAP enthousiast. Hij zei dat we eropuit konden gaan en dat we konden stoppen wanneer we daar maar ZIN in hadden. En we konden ook zelf koken.

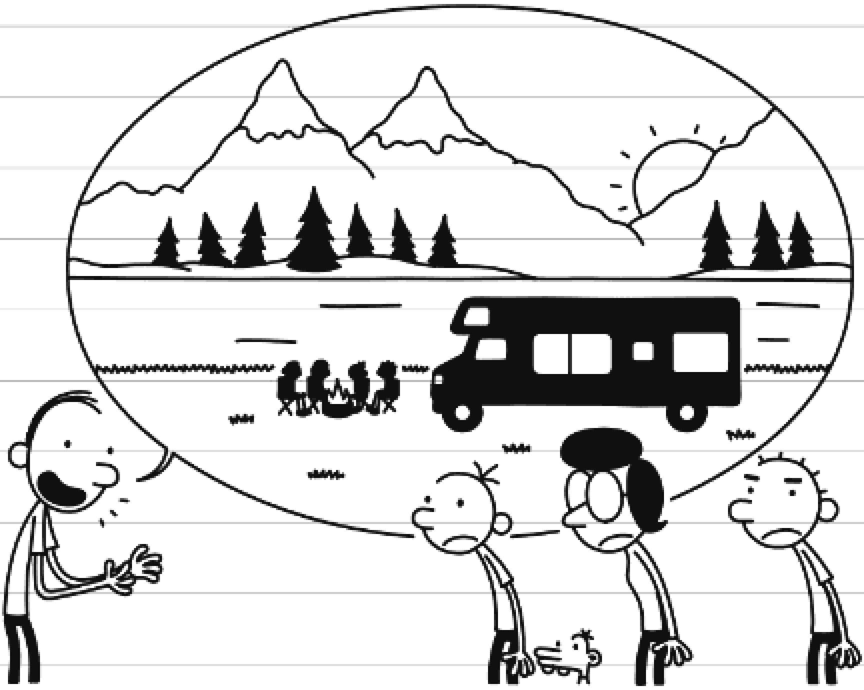

Nou, mijn broers en ik waren zo blij dat we uit oma's kelder weg konden dat we ALLES goed hadden gevonden.

Mam zegt dat we onderweg een hoop avonturen gaan beleven en nu heb IK zelfs best wel zin in deze trip.

Eigenlijk krijg ik zelfs een beetje medelijden met THEO. Want terwijl hij aan de andere kant van de wereld in een saai museum rondloopt, ga ik iets WAANZINNIGS doen.

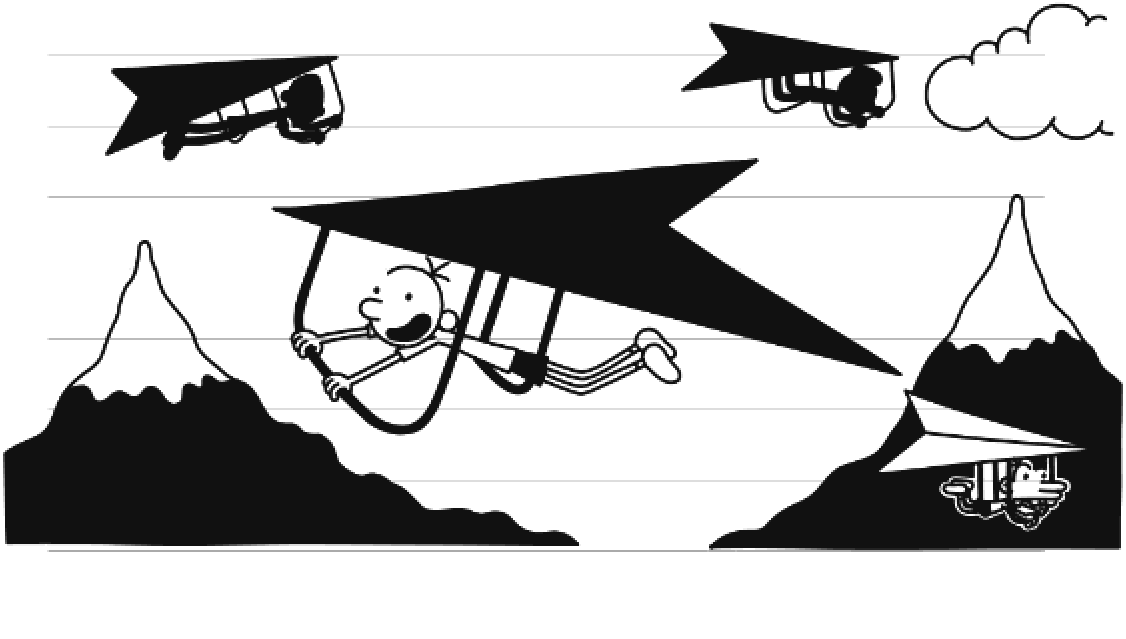

De afgelopen twee dagen hebben we ons voorbereid op onze vakantie. En ik ben een beetje bang dat mam hier een leerzaam tripje van wil maken.

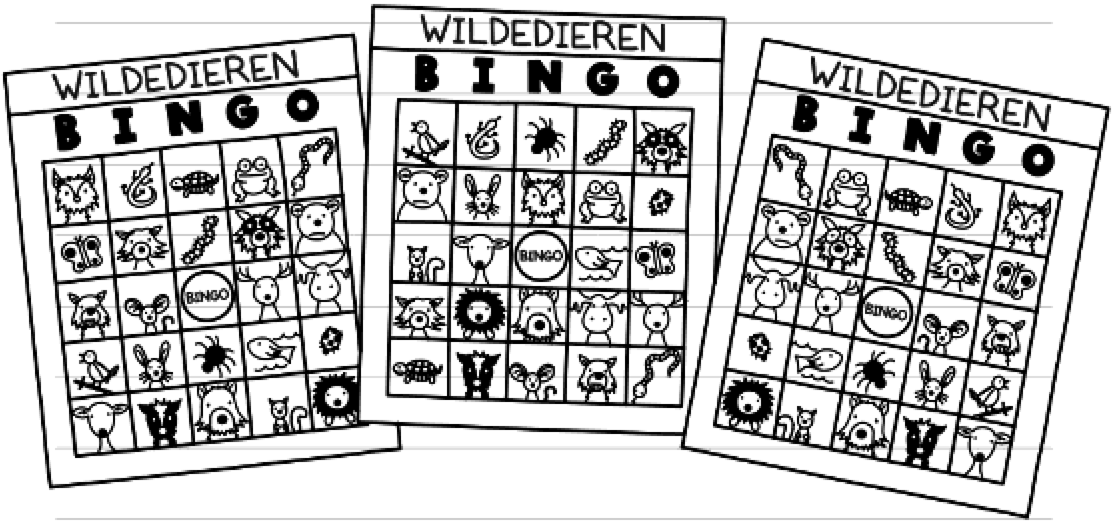

Maar geloof me, iets LEREN is wel het LAATSTE wat ik van plan ben.

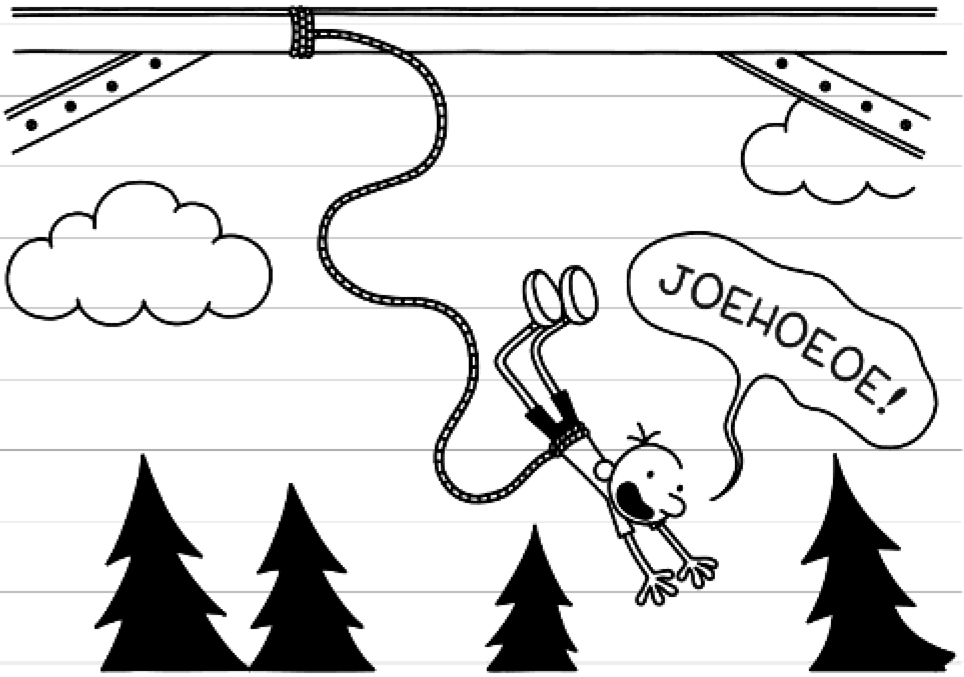

Woensdag

Vanochtend gingen we naar de supermarkt om eten in te slaan voor de reis. Daarna gingen we naar een giga kampeerwinkel voor alle ANDERE dingen die we nodig hebben.

Ik verheugde me erop, want we hebben nog nooit iets GEKOCHT in de kampeerwinkel. Pap nam mij en Rick er wel eens mee naartoe toen we klein waren, maar dat was gewoon om de tijd te doden op een zaterdagochtend.

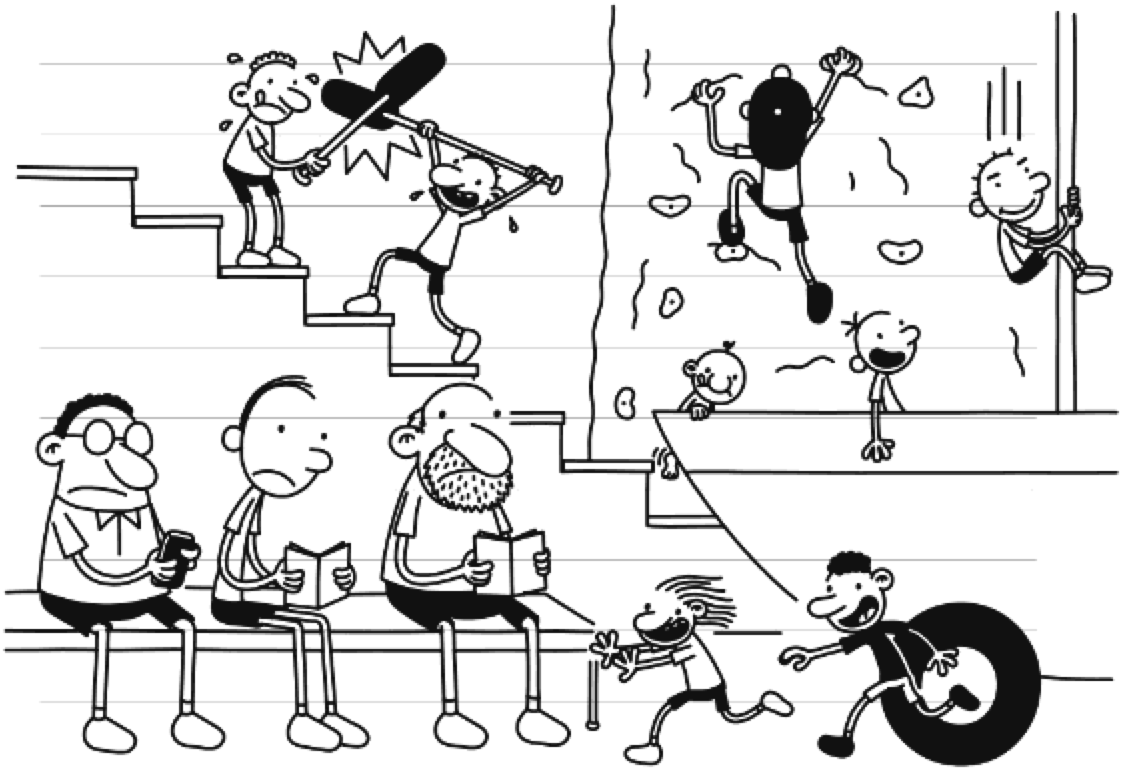

Toen we vandaag bij de winkel kwamen, maakte pap een rondje om wat basisspullen in te slaan, zoals lampen en waterflessen en kampeerstoelen.

Maar ik ging rechtstreeks naar de afdeling met de dure spullen. Ik denk maar zo: als we dit echt gaan doen, dan wil ik het wel een beetje COMFORTABEL hebben.

Ik zocht een opblaasbare bedbank uit en wandelschoenen met kleine ventilatortjes in de hielen, plus een blender op zonne-energie die in dertig seconden een aardbeiensmoothie kan maken.

Maar pap zei dat die dingen niet voor ECHTE kampeerders waren en ik moest ze terugleggen.

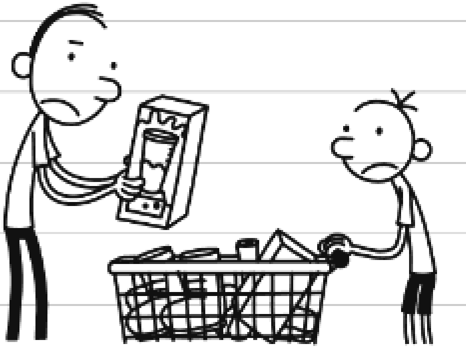

Pap zei dat we deze reis zo veel mogelijk 'van het land zouden leven', en hij zocht een paar hengels uit. Nou, ik weet niet wat de anderen doen, maar de enige vis die ik ga eten, is een VISSTICK.

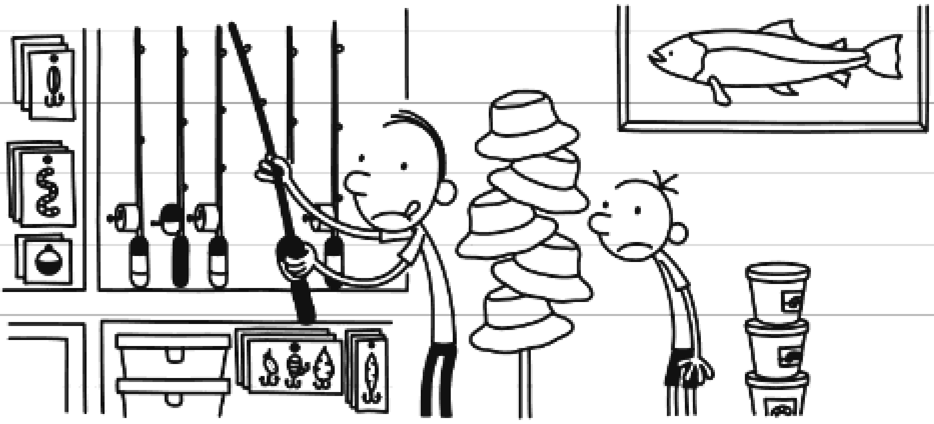

Max en Rick vonden het een opwindend idee dat we ons eigen eten gingen vangen, dus die gingen hun EIGEN spullen uitzoeken.

Maar mam greep in voor ze zich te veel lieten meeslepen.

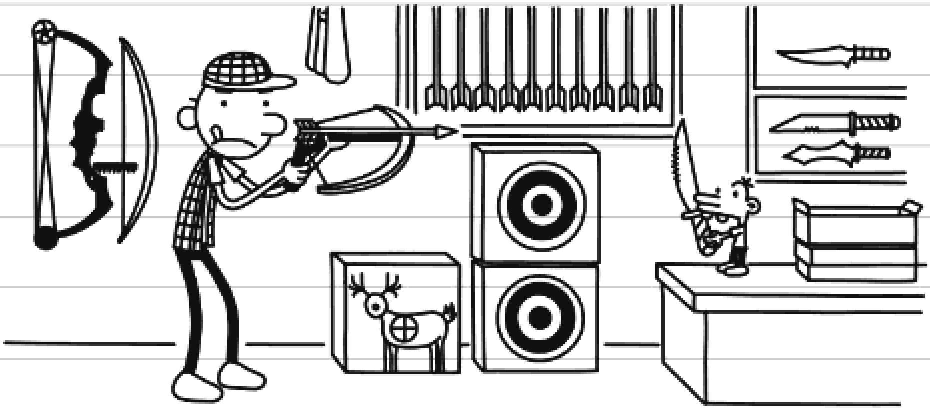

Rick was teleurgesteld. Ik denk dat hij op deze trip een paar jachttrofeeën wilde schieten, in de hoop dat hij die in de keuken mocht ophangen als ons huis klaar is.

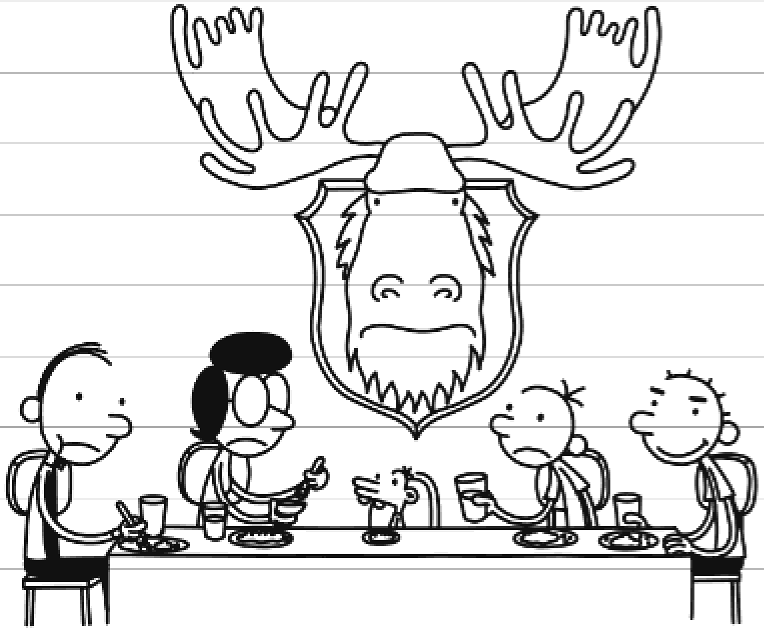

Toen pap klaar was met shoppen, wilde hij gaan betalen. Maar mam was denk ik bang dat we niet de juiste spullen kochten, dus ze vroeg aan een medewerker of hij wilde kijken of dit alles was wat we nodig hadden.

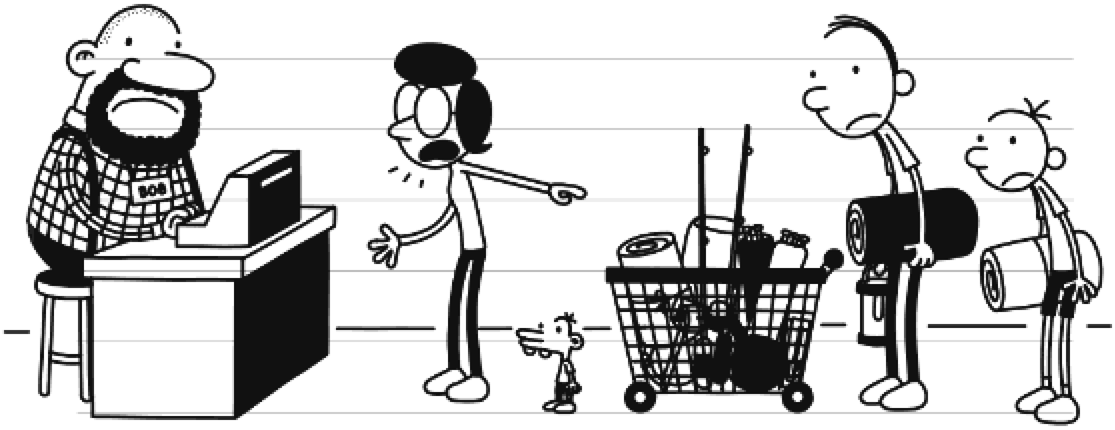

Nou, die vent wist blijkbaar alles van overleven in de wildernis, want hij had een HOOP te vertellen. En het gaf me allemaal geen vertrouwen in ons kampeertripje.

Als we ons ergens zorgen om moesten maken, zei die man, dan waren het BEREN. Want waar wij naartoe gaan, zijn er een heleboel. Maar hij zei ook dat we een paar dingen kunnen doen om onszelf te beschermen, voor het geval dat.

Ten eerste moesten we niet vergeten om onze vuilniszak in een boom te hangen, zodat de beren er niet bij kunnen. En hij zei dat we om ECHT veilig te zijn een fles wolvenurine moesten kopen en die elke avond om ons kamp heen moesten sproeien, want dat schrikt beren af.

Ik probeerde me voor te stellen dat het je baan is om wolvenurine te VERZAMELEN. En ik nam me voor om betere cijfers te gaan halen, zodat dat niet MIJN baan wordt.

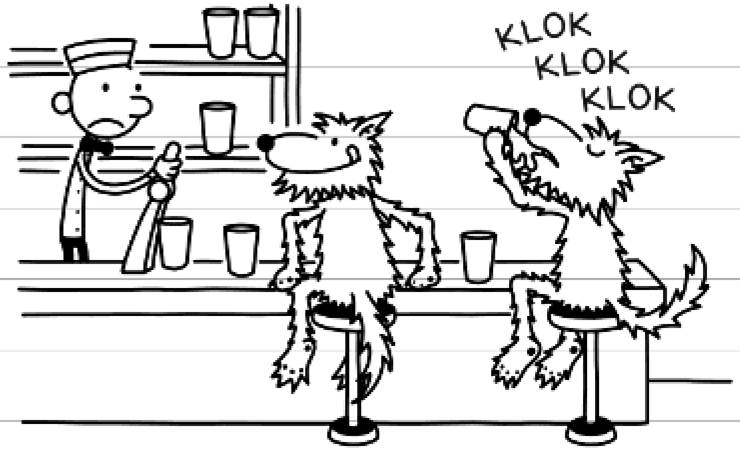

De medewerker zei dat we ons ook zorgen moesten maken om insecten als muggen en teken, dus dat we altijd flink veel insectenspray op moesten spuiten.

DAT vond ik een heel goed idee, want Albert Zandstra heeft tijdens de pauze een keer verteld over een jongen die buiten in slaap was gevallen en helemaal LEEG was gezogen door een mug. Dat lijkt me echt een rotmanier om dood te gaan.

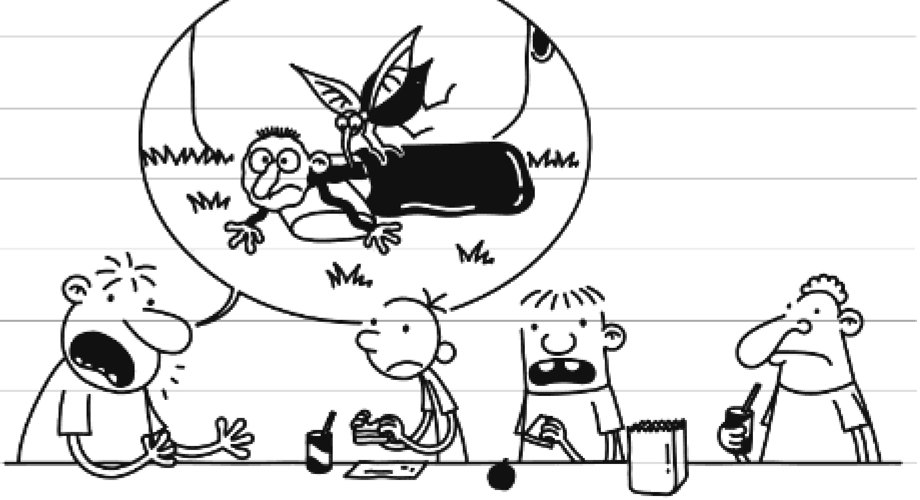

Ik begon een beetje nerveus te worden toen de man vertelde wat we VERDER allemaal nodig hadden. Een EHBO-kit voor als iemand gewond raakte, en waterbestendige lucifers voor als al onze spullen nat werden.

En een kompas voor als we verdwaalden, een slangenbeetkit voor als iemand werd gebeten en een lichtpistool voor als het ECHT fout ging.

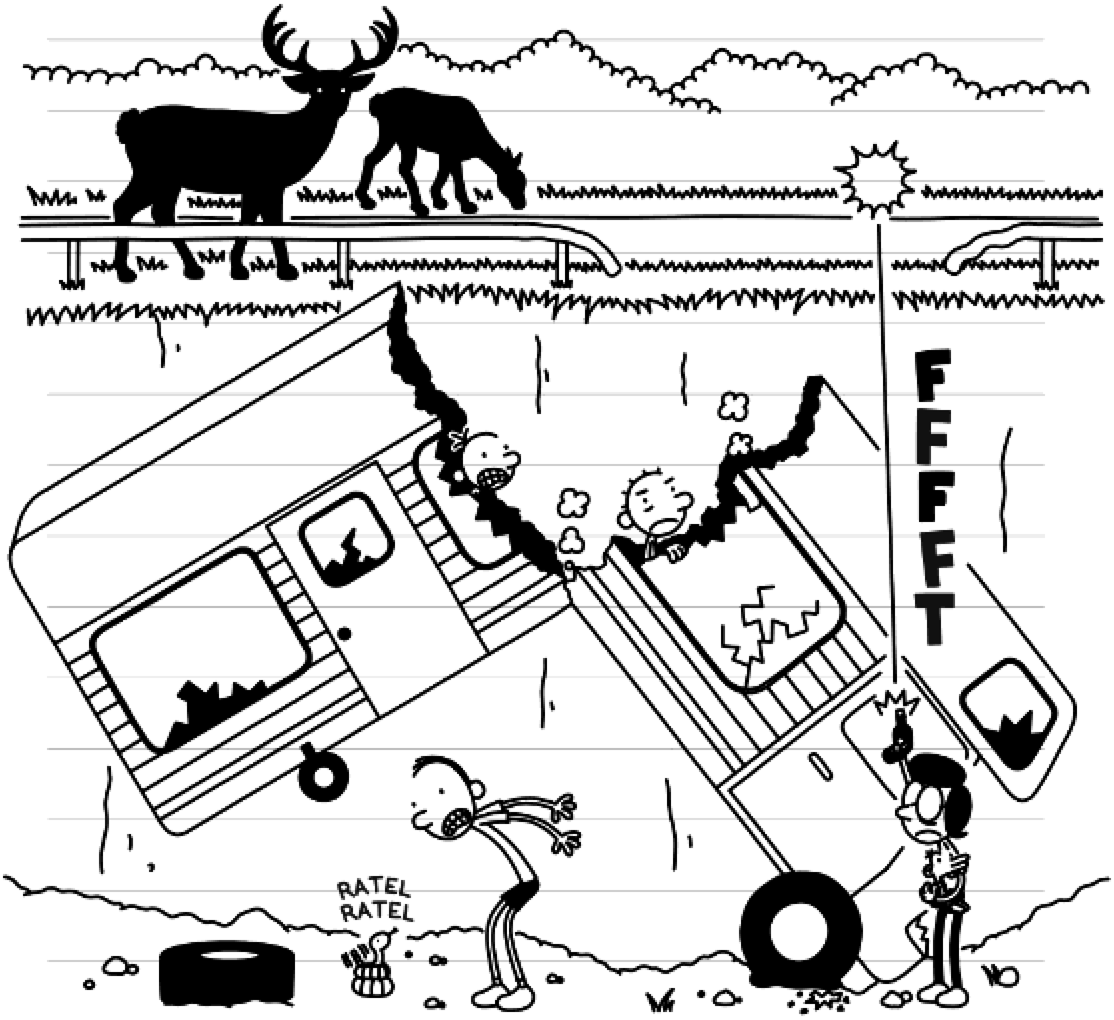

Tegen de tijd dat we betaald hadden, was ik helemaal van slag. En ik moet toegeven dat oma's kelder lang niet zo ERG meer leek.

Ik denk dat pap de zenuwen had gekregen van die vent in de kampeerwinkel, want toen we voor alle zooi betaald hadden, rénden we de winkel uit. We waren al een eind op weg voor we merkten dat Rick er niet bij was, en toen moesten we TERUG.

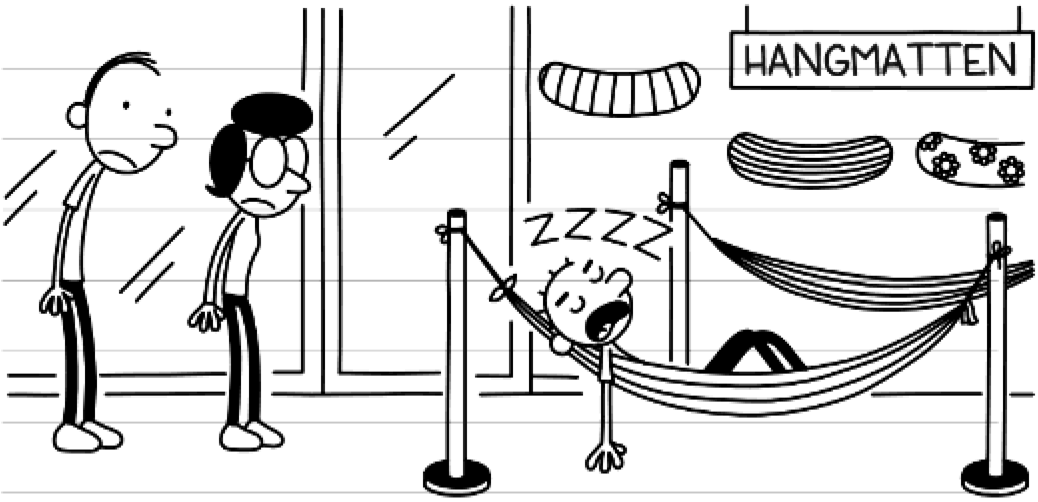

Daarna reden we naar Gammies huis om de camper van oom Gerard op te halen. Pap dacht blijkbaar dat die al zo'n beetje klaar was voor vertrek, maar binnen was het een enorme TROEP.

Ik wist nog wat pap had verteld over de eerste auto van oom Gerard: daar had hij een hele hoop rommel in liggen, zodat niemand hem zou STELEN. Nou, ik denk dat oom Gerard bij zijn camper hetzelfde idee had.

We waren de hele middag bezig met schoonmaken, en het zou me niks verbaasd hebben als we oom Gerard zelf daar hadden gevonden, begraven onder al die troep.

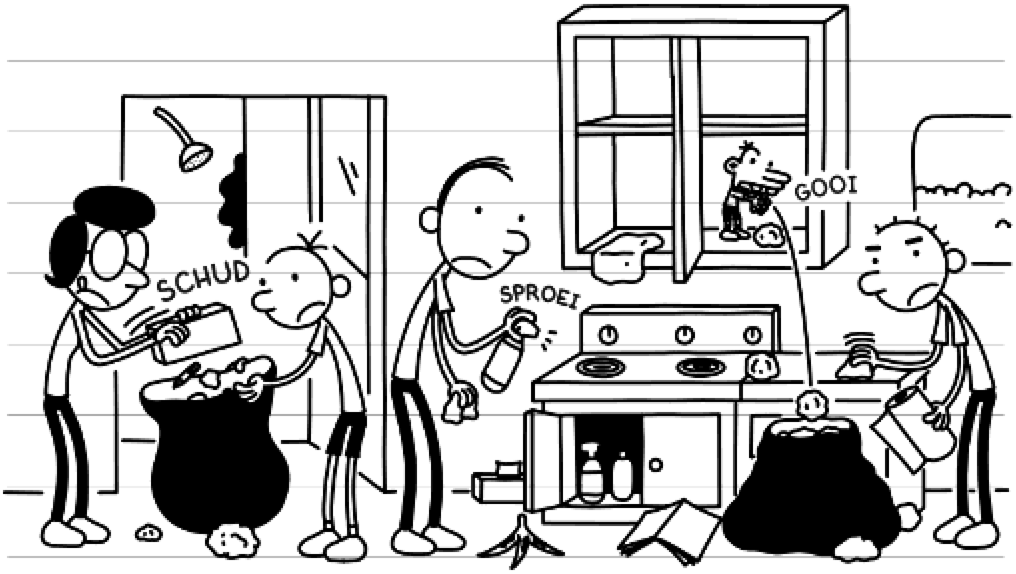

Toen we de rommel er eenmaal uit hadden, konden we de camper eindelijk eens goed van binnen bekijken. Oom Gerard had er twee jaar in gewoond en ik snapte wel hoe dat kon, want alles wat je maar NODIG hebt zat erin.

Er was een fornuis, een wasbak, een eettafel en een kleine koelkast. En er was ook nog een badkamer met douche, en een extra slaapruimte boven de cabine.

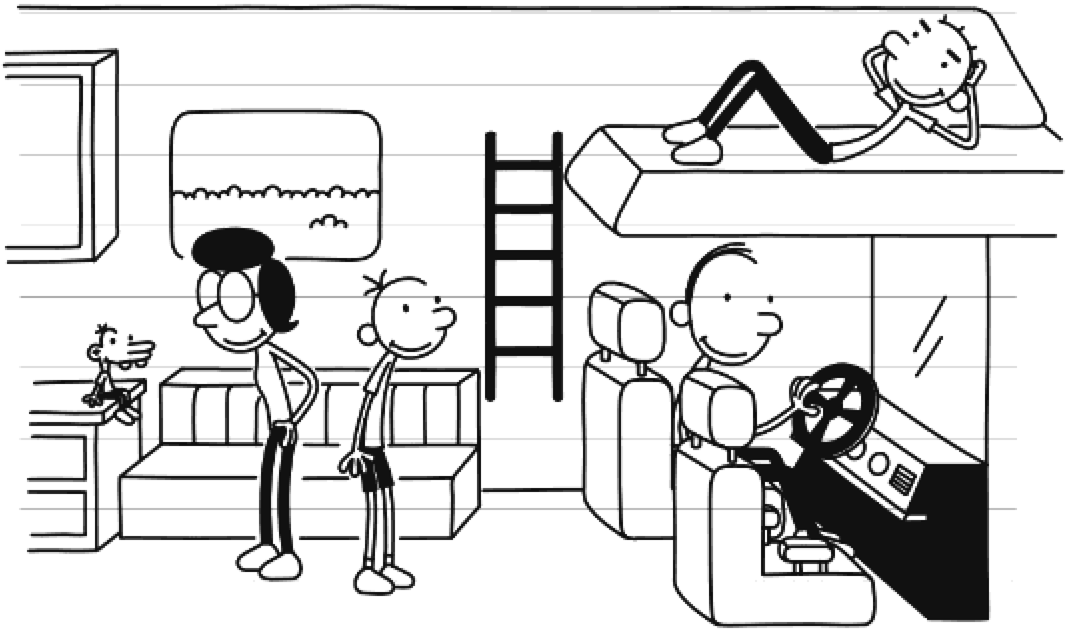

We poetsten alles schoon, maar elke keer dat we dachten dat we klaar waren, kwamen we weer iets anders tegen wat oom Gerard had achtergelaten.

En ik wil niet lomp zijn of zo, maar ik hoop echt dat oom Gerard nieuwe onderbroeken heeft gekocht sinds hij verhuisd is.

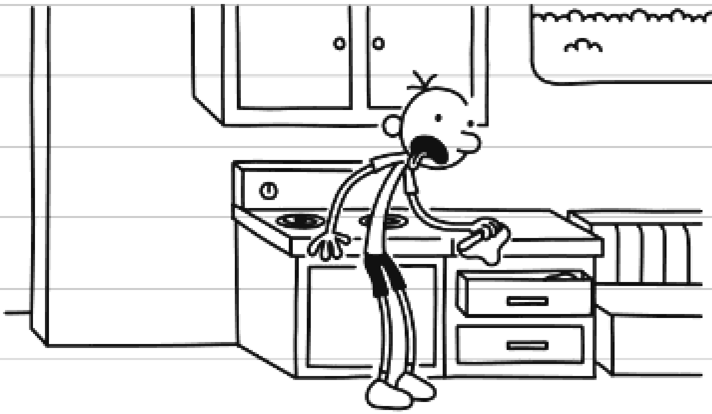

Nadat Gammie ons nog wat broodjes voor onderweg had meegegeven, konden we gaan.

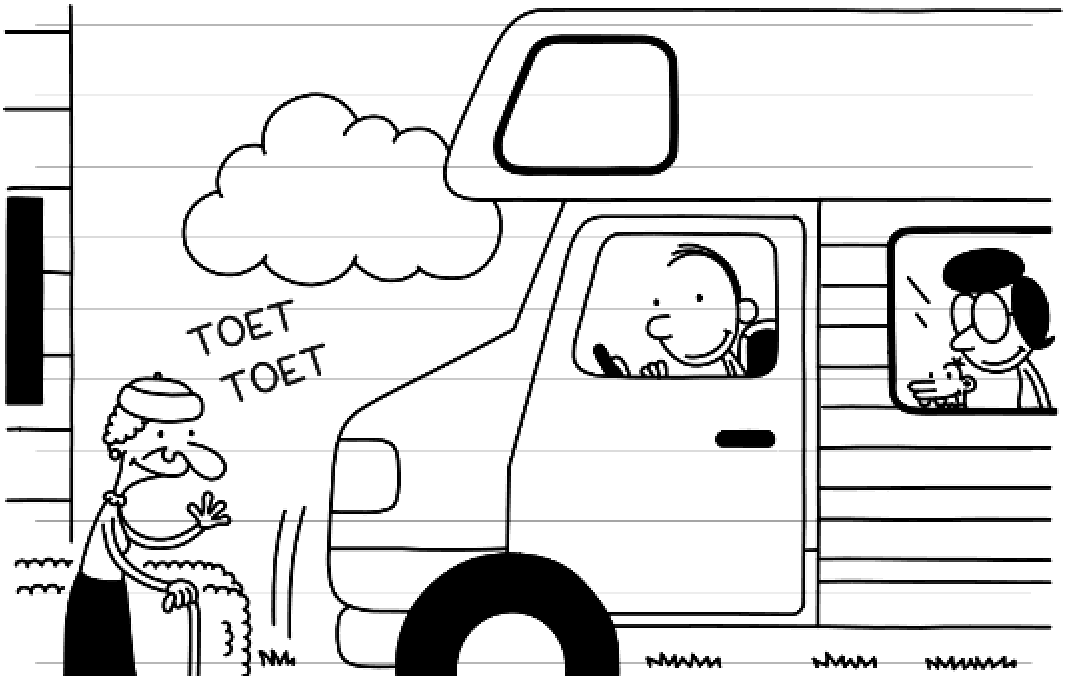

Toen we vertrokken, was pap SUPERenthousiast over de camper. Hij zei dat we kunnen rondzwerven tot ons huis klaar is en misschien zelfs LANGER, want hij mag nu toch werken waar hij maar wil.

Toen deed mam er nog een schepje bovenop. Ze zei dat we konden filmen hoe we het hele land rondreisden en dan beroemde familievloggers konden worden.

Ik begon eigenlijk ook al te wennen aan het leven in een camper.

Ik vond het vooral heel cool dat ik gewoon naar de wc kon gaan terwijl we rustig over de snelweg reden.

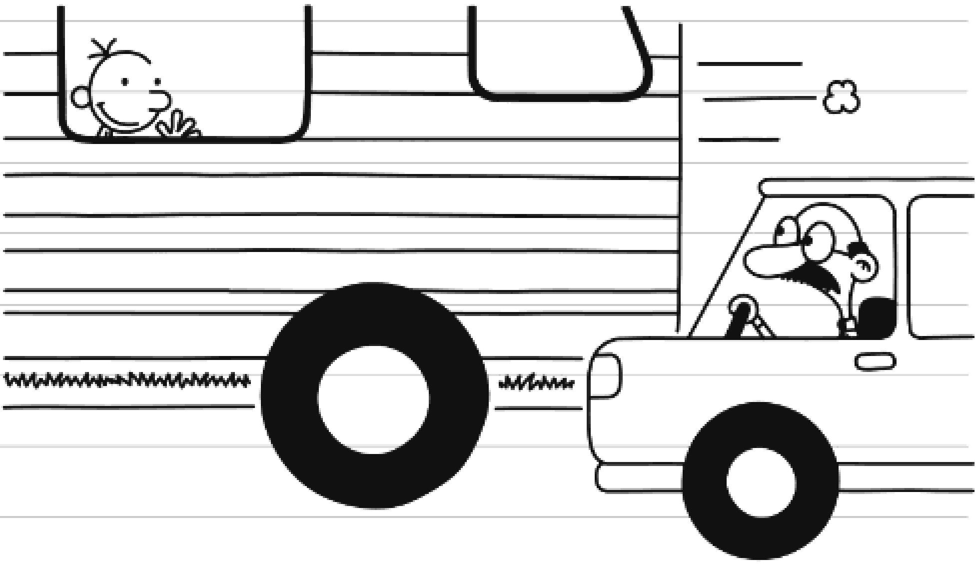

Het enige wat ik niet leuk vond aan de camper van oom Gerard was dat de zithoek geen veiligheidsgordels had. Dat was een probleem als pap moest remmen.

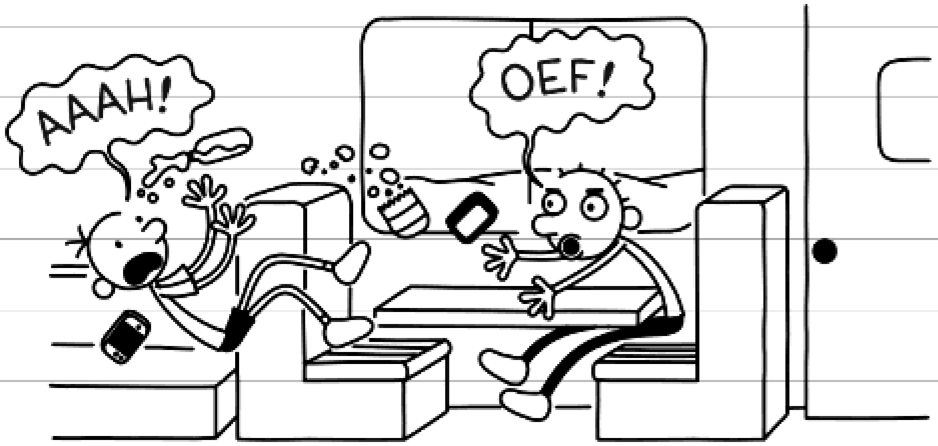

Toen het verkeer langzamer ging rijden, liet mam Max op de voorste stoel zitten, zodat het voelde alsof hij zelf 'reed'. Maar ze snapte dat dat een vergissing was toen hij begon te toeteren.

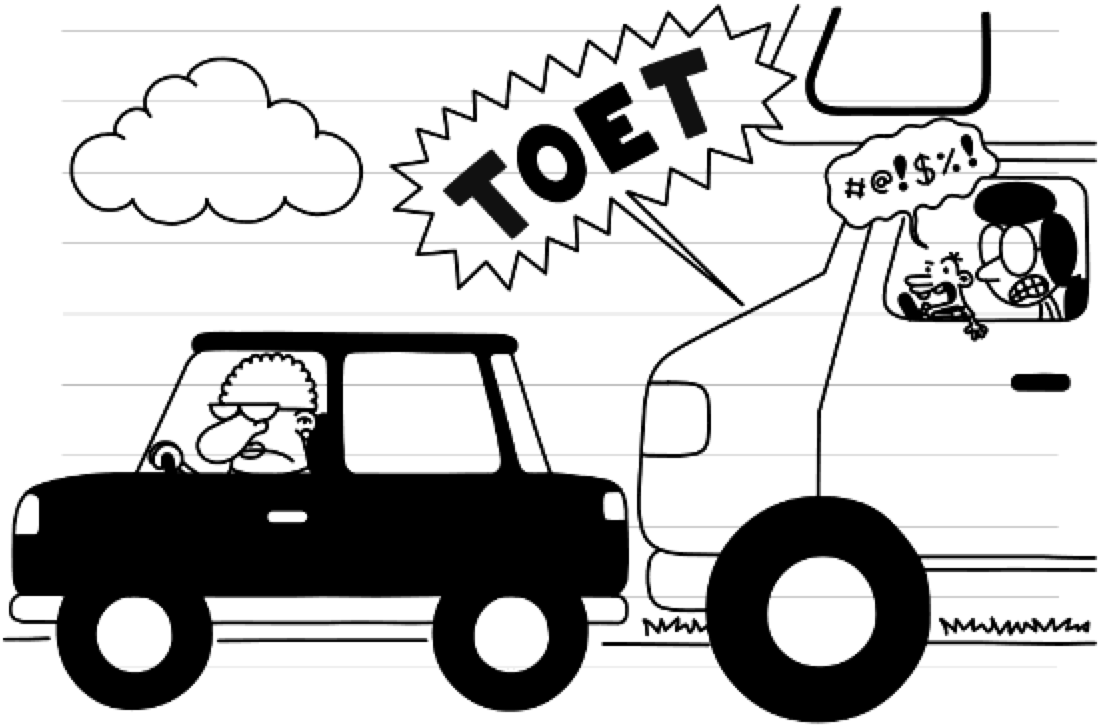

Het was best cool om zo onderweg te zijn, maar na een poosje begon alles op elkaar te lijken. Dus ik en Rick pakten onze apparaten erbij om de tijd te doden.

Na een uur of zo zei mam dat we genoeg schermtijd hadden gehad voor die dag en dat we onze elektronica een tijdje weg moesten leggen.

Meestal nemen we even pauze als mam zegt dat we genoeg schermtijd hebben gehad. Maar zo gauw ze niet meer oplet, beginnen we weer. En na een tijdje wordt ze het zat om er ruzie over te maken en geeft ze het op. We dachten dat dat vandaag ook zo zou gaan.

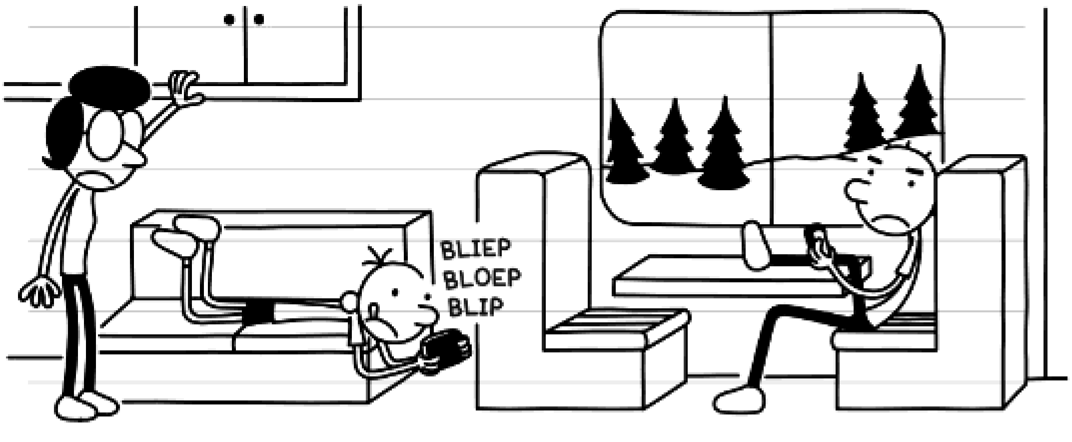

Maar deze trip was het menens. Toen we weer op onze apparaten gingen, deed mam ze in een doorzichtige plastic bak met een timer erop.

Meteen toen ik dat ding zag wist ik wat het was, want ik had er reclame voor gezien in een van mams tijdschriften voor ouders.

Mam zette de timer op drie uur en ging terug naar haar stoel voorin. Degene die dat ding gemaakt heeft wist precies wat hij deed, want het lukte mij en Rick niet om het te kraken.

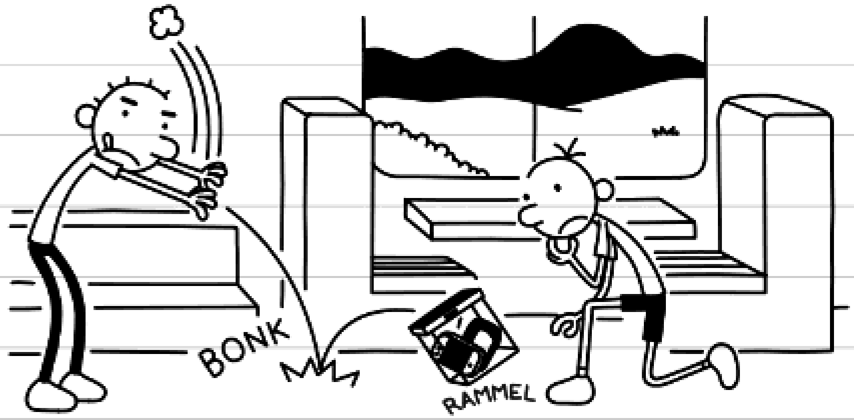

Mam gaf ons een paar spelletjes die ze voor de reis had gemaakt en zei dat die ons wel even zoet zouden houden. Maar Wildedierenbingo is niet echt leuk als je de helft van de dieren langs de kant van de weg niet eens kunt identificeren.

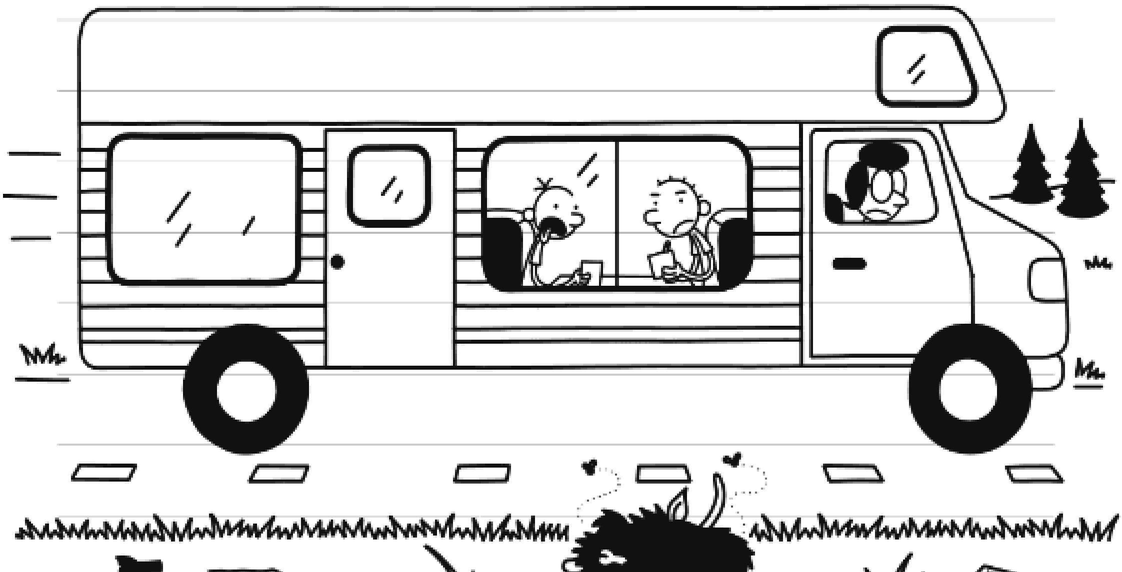

Na een uur of twee rijden, gingen pap en mam op zoek naar een slaapplek voor de nacht.

Er stonden wel wat bordjes naar 'mooie uitzichten', dus pap sloeg af naar een plek die Coehoorns Ravijn heette.

Mam werd enthousiast en zei dat we net ontdekkingsreizigers waren die nieuwe dingen gingen zien. Maar helaas waren een paar ANDERE ontdekkingsreizigers ons al voor.

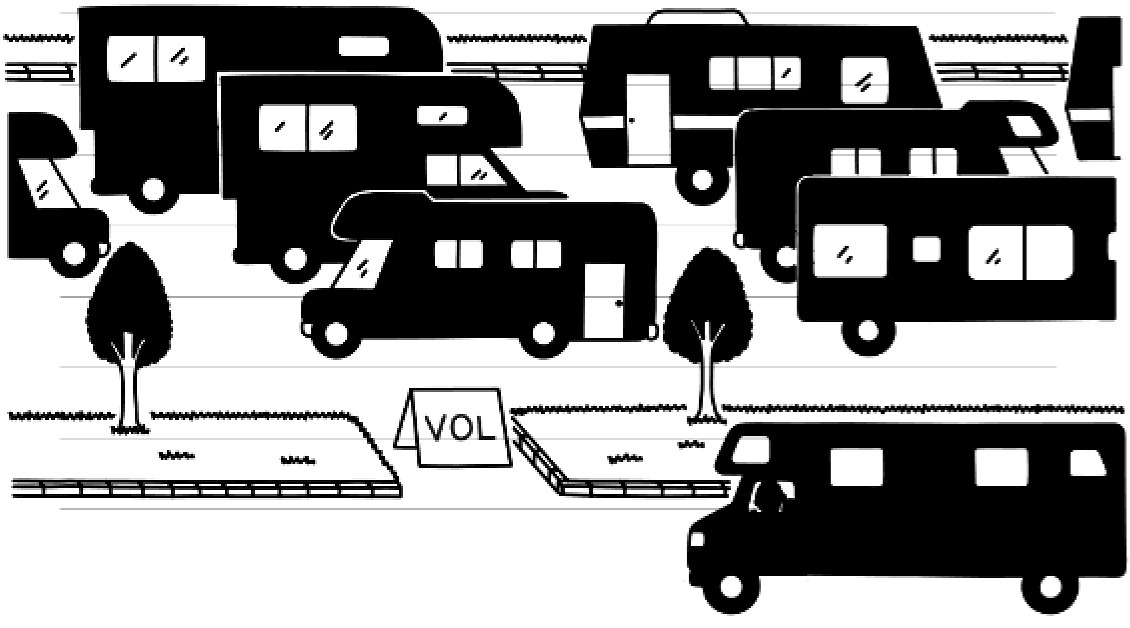

We konden geen parkeerplaats vinden, dus we moesten doorrijden. En de volgende drie keer dat we wilden stoppen, ging het precies hetzelfde.

Ik weet dat ik blij moet zijn dat ik in een tijd van moderne geneeskunde en smartwatches en roze koeken leef. Maar soms wou ik dat ik wat EERDER was geboren, zodat ik nog de kans had om echt iets te ONTDEKKEN.

Want wanneer je iets nieuws ontdekt, dan VERNOEMEN ze het naar jou.

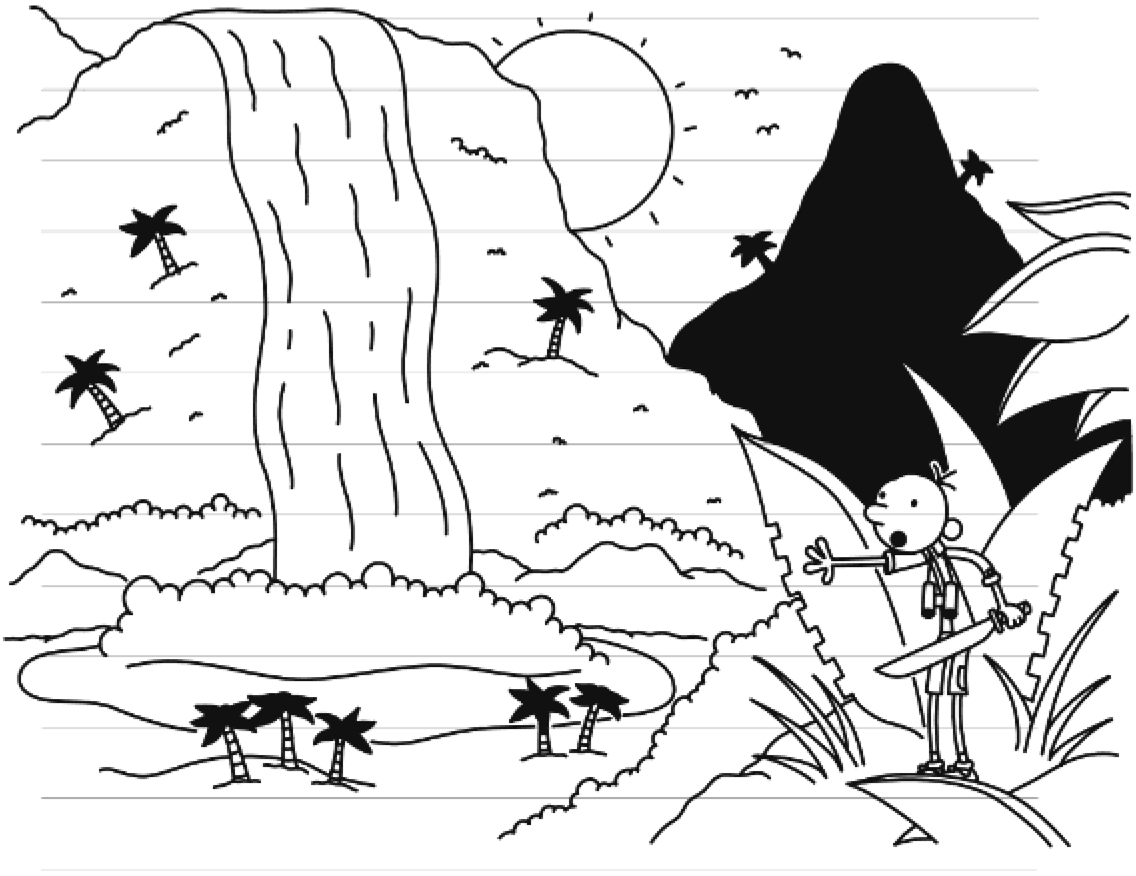

Maar inmiddels is alles al ontdekt wat het waard is om gevonden te worden.

En je wilt je naam niet zien staan op de troep die nog over is.

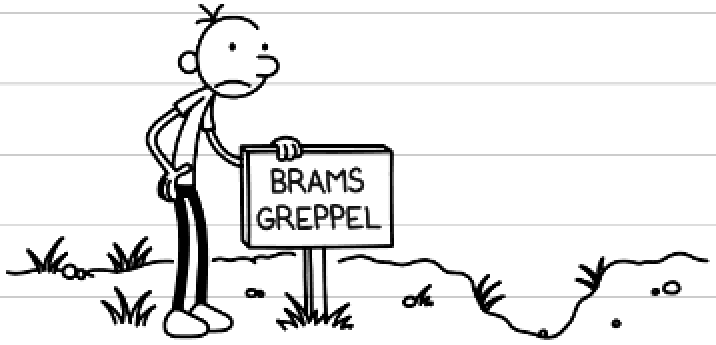

Het planetarium bij ons in de stad had een keer een inzamelingsactie, en als je tien euro betaalde kreeg je een certificaat, waarop stond dat een planeet in een ver sterrenstelsel naar jou vernoemd was. Dus mam betaalde tien euro, en het certificaat hangt nog steeds in mijn kamer aan de muur.

Maar ik wou dat mam OOK mijn achternaam had ingevuld op dat formulier. Want nu kan zomaar een andere Bram eerder dan ik bij mijn planeet komen en zeggen dat die van HEM is.

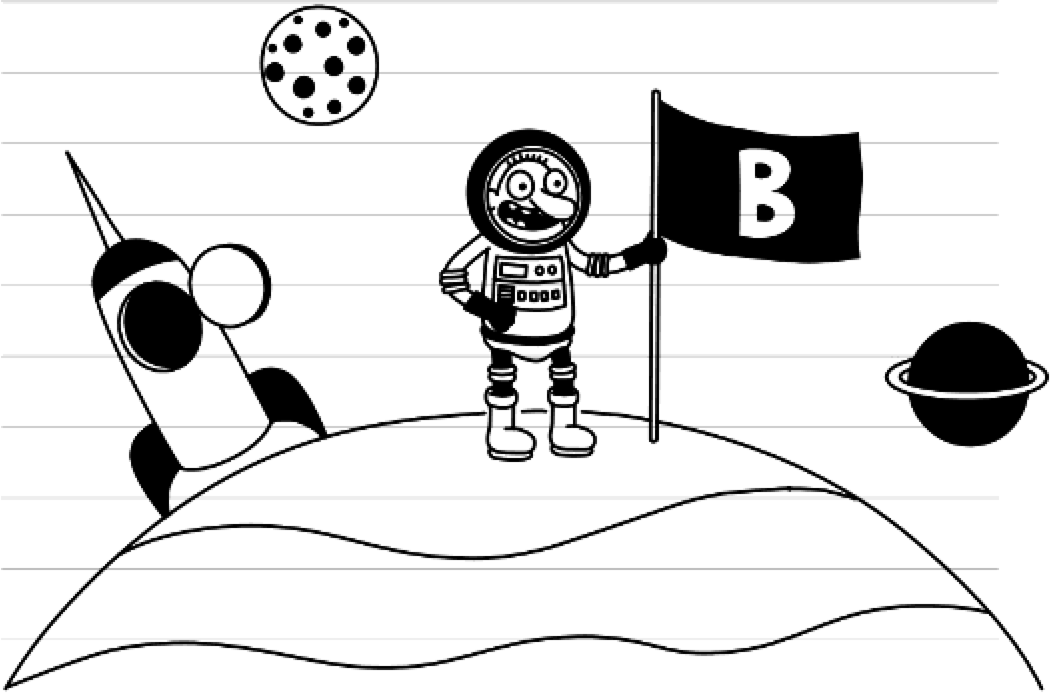

Pap zei dat het onze fout was dat we naar plekken gingen die iedereen al kende. We moesten gewoon van de grote weg af, dan vonden we misschien nog iets SPECIAALS.

Dus we namen een omweg en letten goed op of we iets zagen wat de moeite waard leek om voor te stoppen.

En ja hoor, we namen een paar keer een afslag en toen vonden we een kristalhelder meer waar helemaal NIEMAND te zien was.

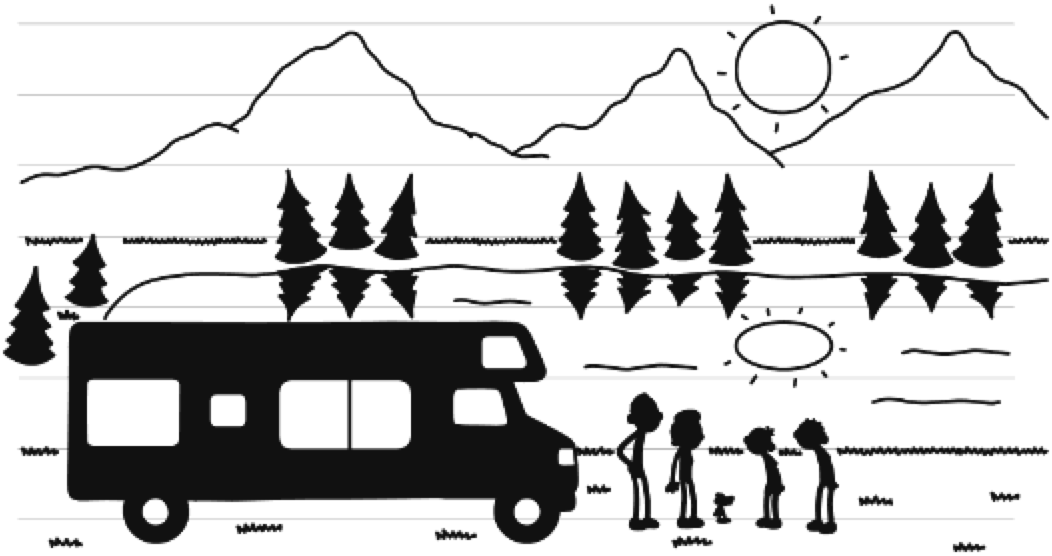

De airco in de camper van oom Gerard werkte niet, en iedereen had behoefte aan een beetje afkoeling. Dus we deden onze zwemkleren aan en namen een duik in het meer.

Het duurde even voor ik doorkreeg dat er iets niet KLOPTE. Vlak onder het wateroppervlak zag ik een miljoen glinsterende dingen, en ik moest meteen aan PIRANHA'S denken. En de REST dacht hetzelfde, dat weet ik bijna zeker.

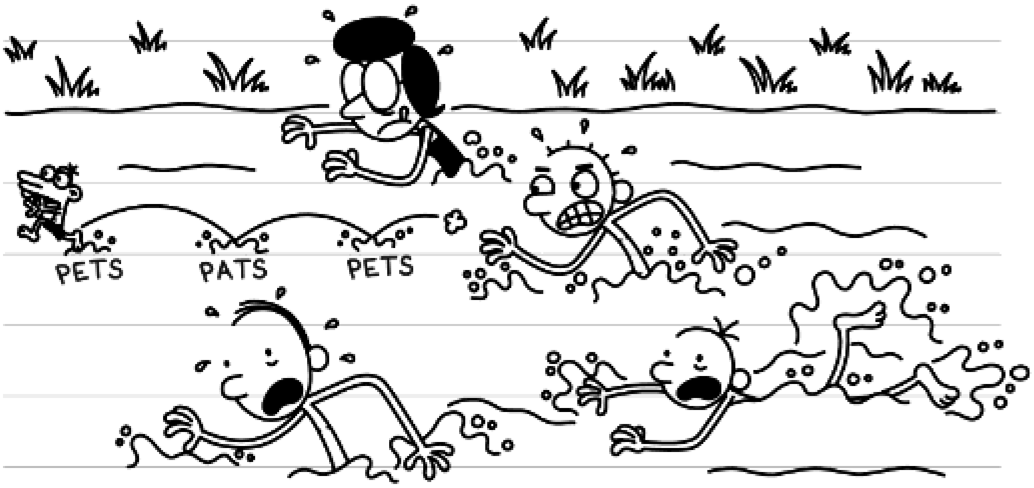

Ik was bijna bij de oever toen ik een massa kleine mondjes aan me voelde KNABBELEN.

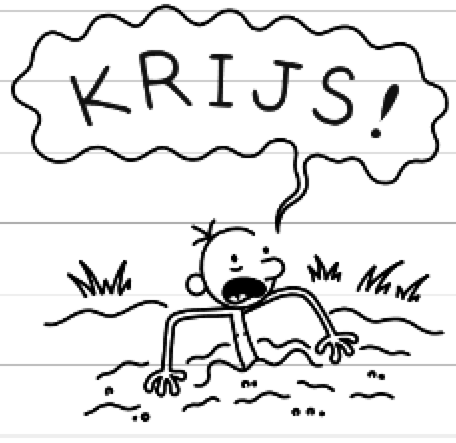

Ik dacht dat ik LEVEND werd opgegeten. En eenmaal uit het water verbaasde het me dat ik nog heel was.

BIJNA heel dan. Toen ik het water in ging had ik een korstje op mijn knie, maar toen ik eruit kwam, was dat helemaal WEG.

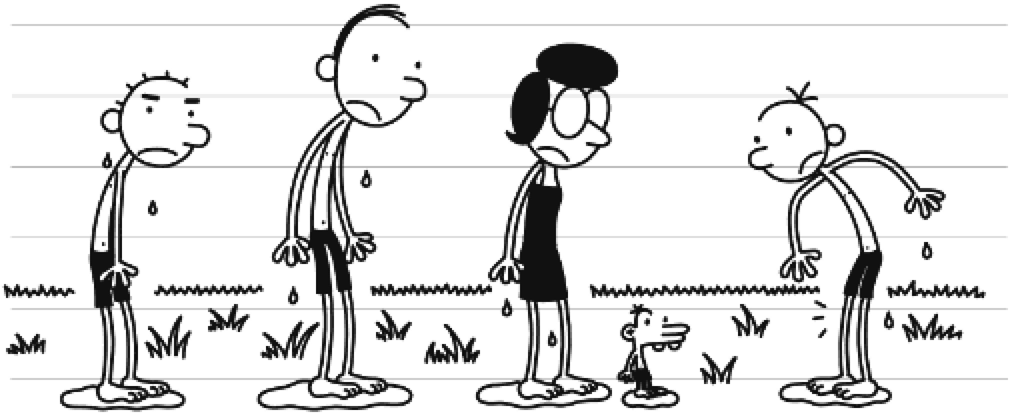

Toen stopte er een auto naast ons, en de twee mannen die erin zaten keken erg BOOS.

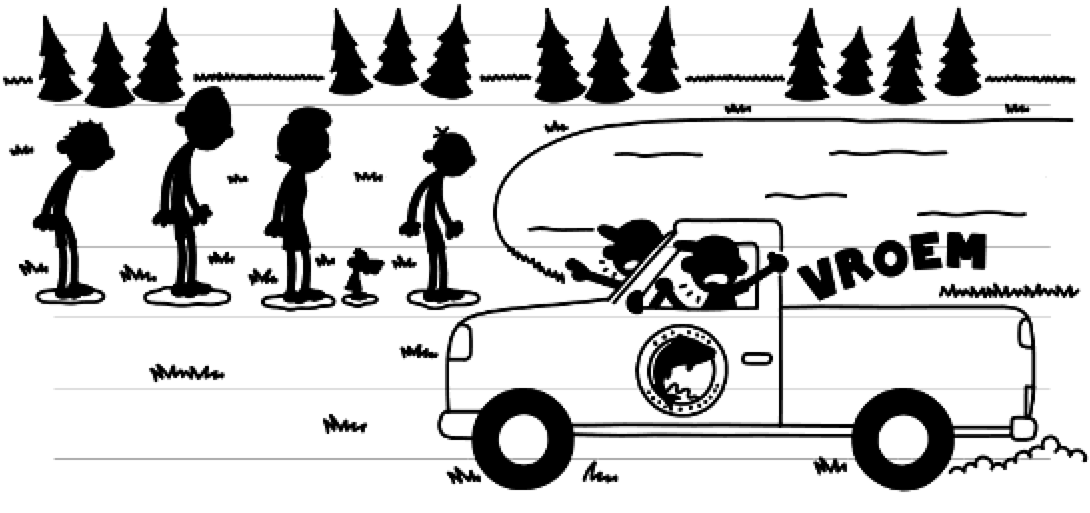

Op dat moment ontdekten we dat het meer waar we in hadden gezwommen een VISKWEKERIJ was.

We waren op VERBODEN terrein en ik denk dat die kerels de politie erbij wilden halen, maar wij hadden geen zin om daarop te wachten. Dus we dromden de camper in en pap gaf vol gas.

De volgende keer dat mam vis klaarmaakt, kijk ik eerst op de verpakking om te zien waar die vandaan komt.

Het gekke is, die viskwekerij was niet de LAATSTE plek waar we vandaag zijn weggejaagd. We parkeerden in een veld, zodat we buiten konden eten en van het uitzicht konden genieten. Maar het veld bleek bij een BOERDERIJ te horen.

Uiteindelijk vonden we een veld dat van niemand leek te zijn, dus daar gingen we staan voor de nacht.

De slaapomstandigheden waren niet al te best. Je kon een bed maken van de keukentafel, en daar sliepen pap en mam.

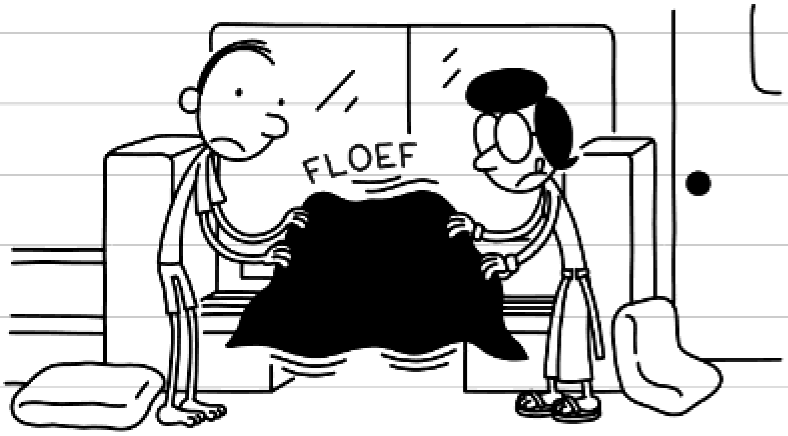

Ik vond het geen fijn idee, ontbijten op de plek waar pap in zijn onderbroek had geslapen.

Ik moest het bed boven de cabine met Rick delen, en dat lag niet veel beter dan de slaapbank in oma's kelder.

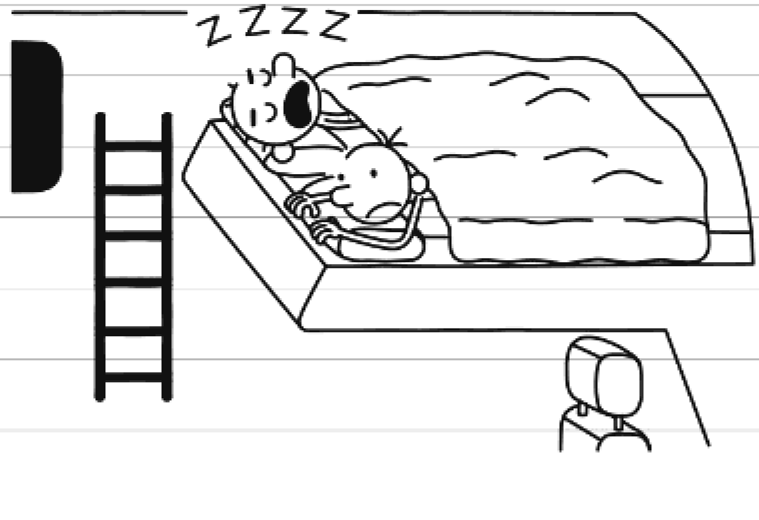

Max was de enige die een plekje voor zichzelf had. Hij had een kamertje gemaakt van een van de keukenkastjes, en die inrichting zag er eigenlijk best GOED uit.

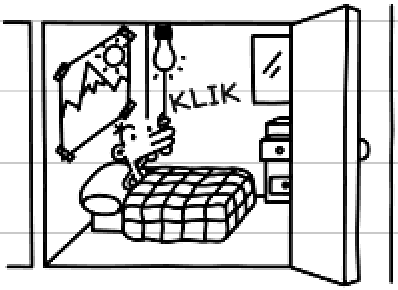

Toen pap en mam zich klaarmaakten om naar bed te gaan, ontdekte ik een groot nadeel van de camper. De muren van de badkamer waren flinterdun en als de motor uit was kon je ALLES horen. En geloof me, geen enkel kind wil de badkamergeluiden van zijn moeder horen.

Donderdag

Wat bleek? We hadden de camper in een openbaar park neergezet. 's Morgens vroeg begon meteen al een honkbaltraining voor kinderen, en wij stonden precies op de werpheuvel.

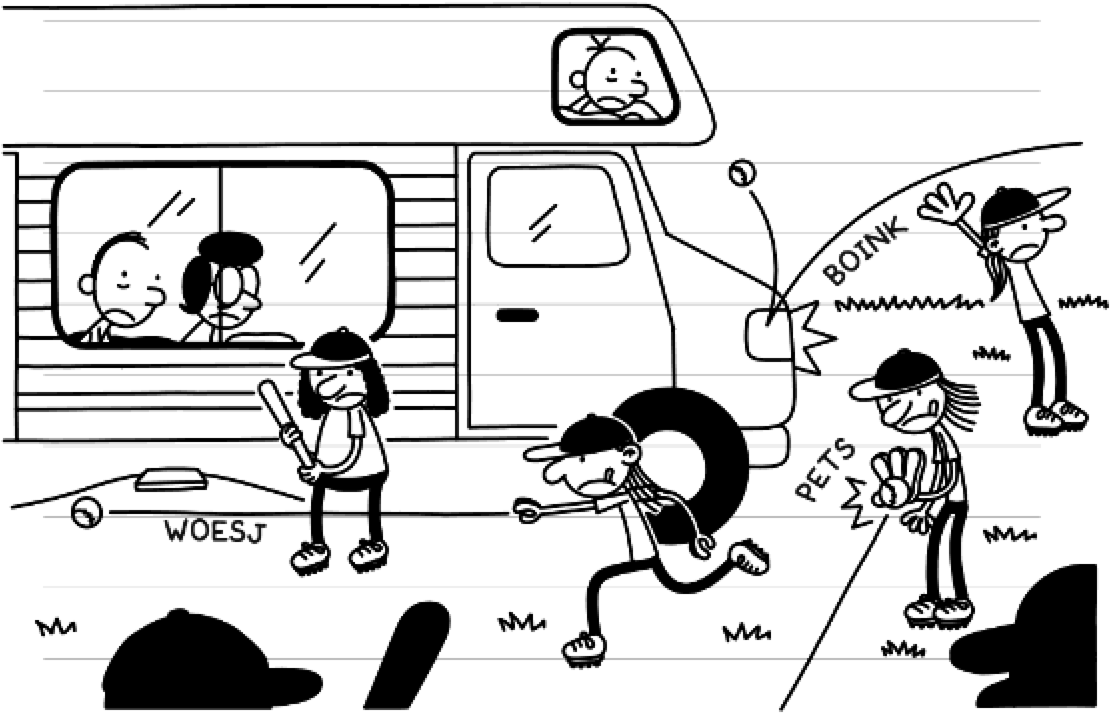

Gelukkig konden we wegkomen voor een van die kids met een strakke bal een achterlicht sloopte.

Mam zei dat ze geen herhaling van gisteren wilde en vroeg of we iets konden bedenken waarbij PLEZIER verzekerd was. En toen herinnerde ik me een reclamebord dat ik de dag ervoor had gezien.

Het was een reclame voor het Familie Avonturen Park. Meestal betekent het woord 'familie' dat je beter weg kunt blijven. Maar door de foto's op het reclamebord dacht ik dat dit park misschien ANDERS was.

We moesten twee uur terugrijden voor we het avonturenpark gevonden hadden, maar dat maakte niet uit, want we waren toch nergens naar op weg.

Ik moet zeggen, het was best een cool park. Er waren wel een miljoen activiteiten en ik wilde ze ALLEMAAL doen.

Maar alle activiteiten hadden een minimumleeftijd en -lengte, en Max was te klein om de echt TOFFE dingen te doen.

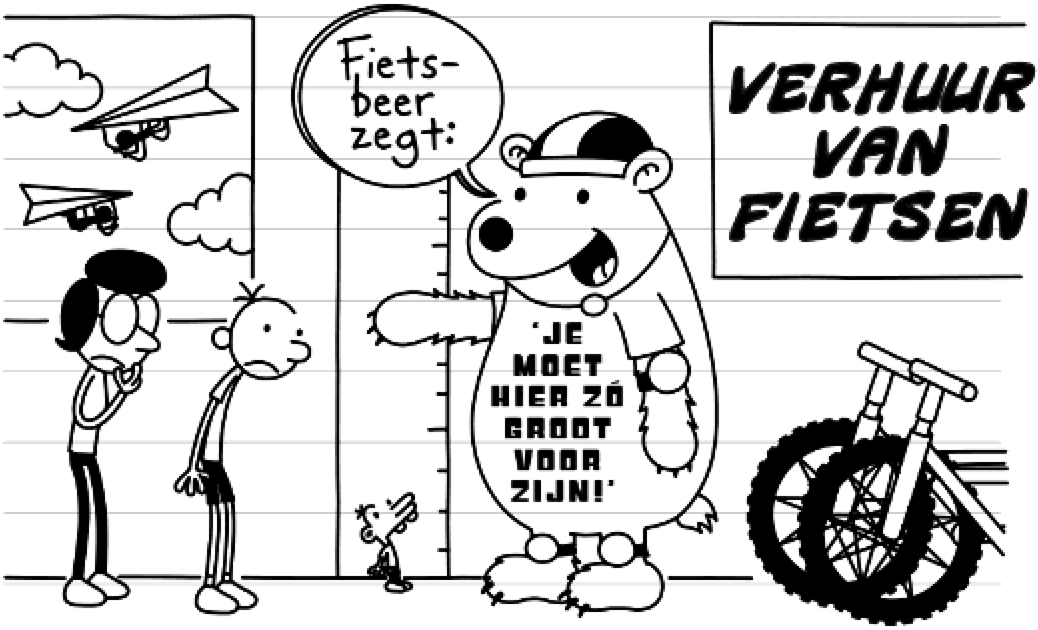

Max was alleen groot genoeg voor de Drijfgein; in een band de rivier afzakken. Dus daar schreef mam ons voor in.

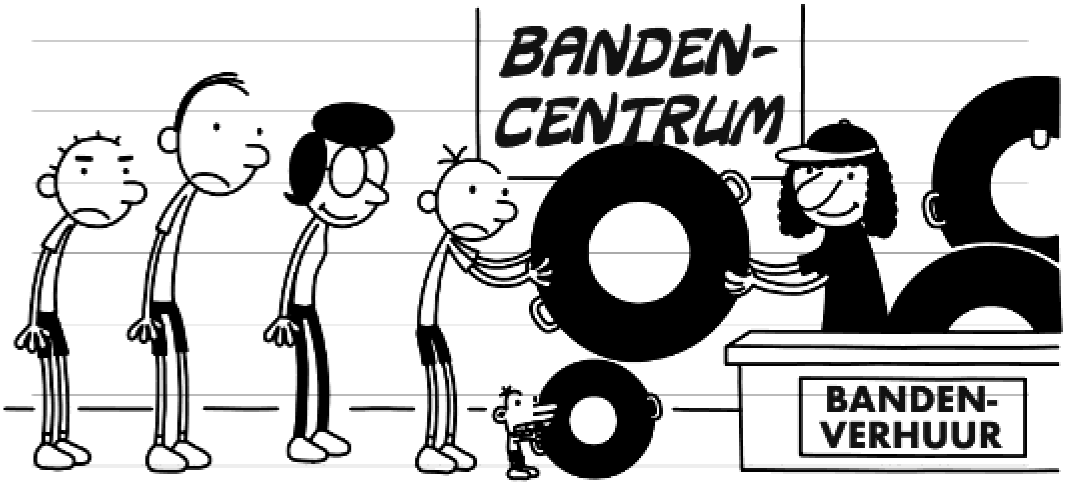

Ik wilde liever iets spannenders doen, een rotswand beklimmen of zo, maar mam wilde absoluut iets met het hele gezin doen.

Mam zei dat de Drijfgein ONTSPANNEND zou zijn, en toen we onze zwemvesten aanhadden pakten we de koeltas en een paar andere dingen uit de camper die we mee wilden nemen.

Na onze ervaring op de viskwekerij gisteren had ik niet zoveel zin om het water weer in te gaan. Maar er waren nog veel meer mensen die de Drijfgein deden, en als er piranha's in de rivier zaten, dan zouden ze eerder DAARVOOR gaan dan voor MIJ.

Ik moet toegeven, eenmaal in het water WAS het best ontspannend. Misschien zelfs een beetje TE ontspannend. Rick viel in slaap, pap beantwoordde wat mailtjes van zijn werk en mam belde met de kinderarts van Max.

Dus niemand lette echt op toen we bij een ondiep stukje in de rivier compleet tot STILSTAND kwamen. We moesten onze banden uit het water halen, en het was niet fijn om op blote voeten over een hoop scherpe stenen te lopen.

Toen de rivier dieper werd, legden we de banden weer in het water. Maar de mijne was vast lek gestoten in het ondiepe deel, want hij liep leeg. Dus ik nam de band van Max en we gooiden het ijs uit de koelbox zodat hij DIE kon gebruiken.

Ik dacht dat de trip misschien twintig minuten zou duren, maar we waren nu al twee UUR onderweg en het einde was nog niet in zicht. En we gingen nog langzamer toen we bleven steken achter een grote groep die de hele rivier blokkeerde.

Het water werd opeens warm en ik ben in genoeg pierenbadjes geweest om te weten wat DAT betekent. Dus toen de rivier breder werd, peddelde ik om die gasten heen om uit hun kielzog te komen.

Helaas ging ik iets te ver en kwam ik in een deel van de rivier terecht waar het water heel WILD was. En een paar seconden later werd ik uit mijn band gegooid.

Het was best ENG. Het water stroomde heel snel, dus ik richtte mijn voeten stroomafwaarts, zodat ik niet met mijn hoofd tegen een rots zou klappen.

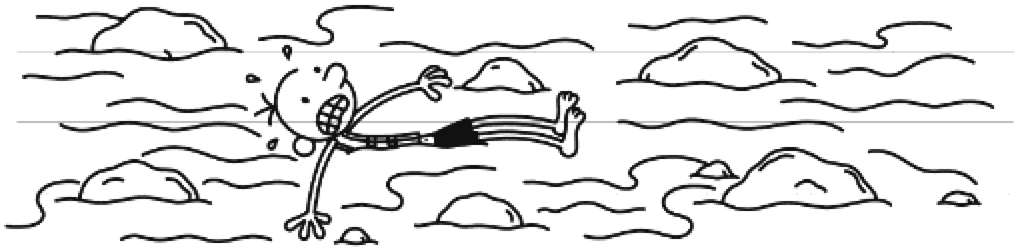

Ik riep om HULP, maar de muziek stond zo hard dat niemand het merkte.

Mijn familie probeerde me te redden, maar daar heb je dus helemaal niks aan in een noodsituatie.

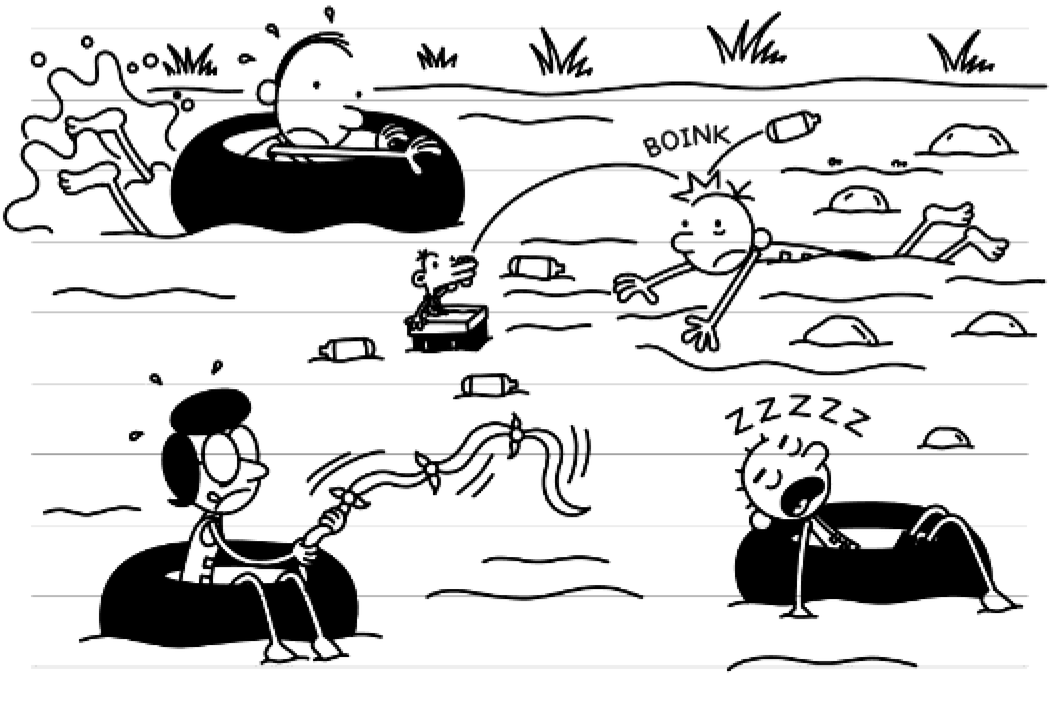

Verderop, bij het eindpunt, trokken mensen hun banden uit de rivier. Dus ik probeerde daarnaartoe te peddelen.

Maar het water stroomde te snel en ik werd meegesleurd, stroomafwaarts. Mijn familie klom op de oever en pap was aan het roepen en wees naar iets bij mij in de buurt. Op dat moment zag ik een dikke tak boven het water uitsteken en ik pakte hem stevig beet.

Heel even dacht ik dat alles goed zou aflopen. Toen zag ik iets wegdrijven en snapte opeens dat het mijn ZWEMBROEK was.

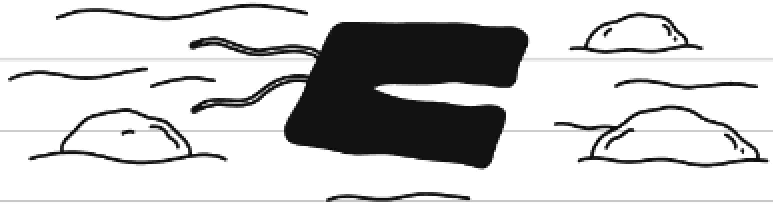

Een strandwacht van het avonturenpark waadde naar me toe met een reddingsboei. En ik wist dat ze me zou REDDEN als ik me aan die tak bleef vastklampen.

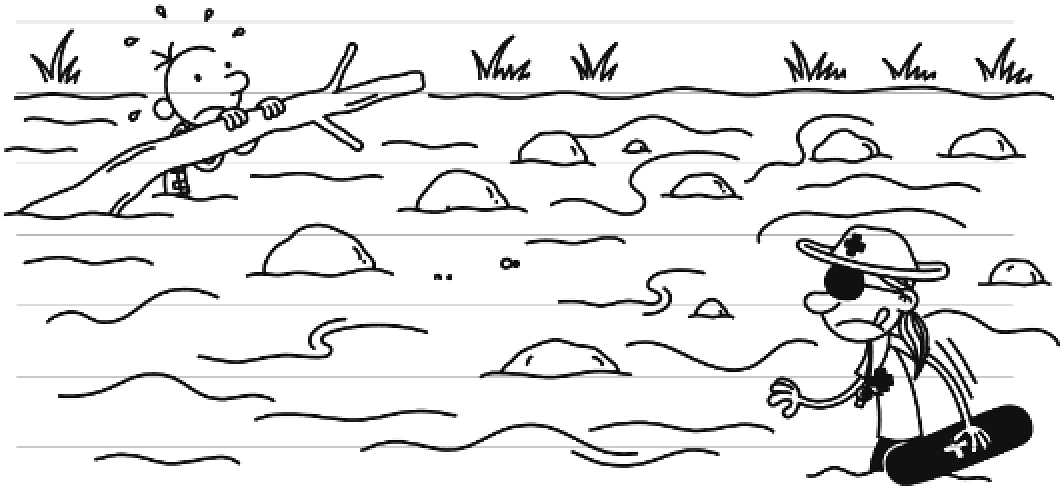

Maar ik kon alleen maar aan de mensen bij het eindpunt denken die me dan zonder zwembroek zouden zien. En Rick filmde alles nu al met zijn telefoon.

Dus ik besloot dat ik het er maar het beste op kon wagen en liet LOS.

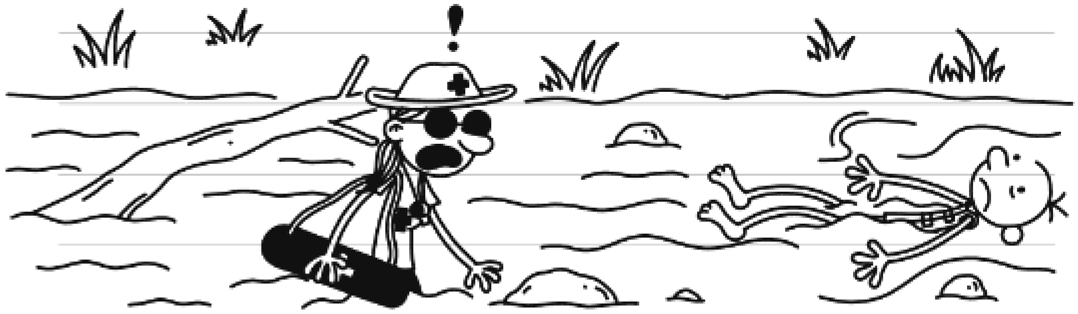

Gelukkig waren er stroomafwaarts minder rotsen in het water, maar het stroomde nog wel heel snel. Tegen de tijd dat ik mezelf op de oever had getrokken, was ik wel een halve kilometer van het eindpunt. En mijn zwembroek heb ik nooit meer gevonden, maar de KOELBOX gelukkig wel.

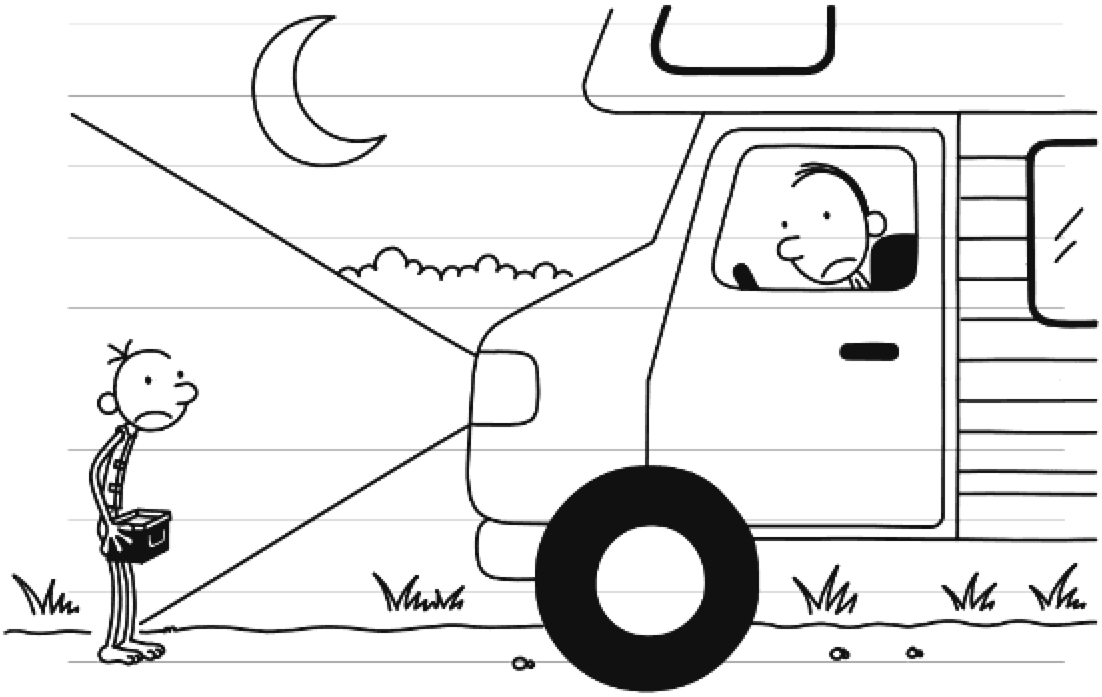

Vrijdag

Gisteravond waren we het er allemaal over eens dat onze trip heel slecht begonnen was. Maar we konden niet besluiten wat we HIERNA gingen doen.

Volgens mij konden we beter toegeven dat deze trip een VERGISSING was en teruggaan naar oma. Maar pap zei dat we nog niet weg konden, omdat we nog niet echt GEKAMPEERD hadden.

Pap zei dat er op een paar uur rijden een nationaal park was en als we daar zouden gaan kamperen, konden we de rest van de trip op één plek blijven en voor de verandering eens echt ontspannen.

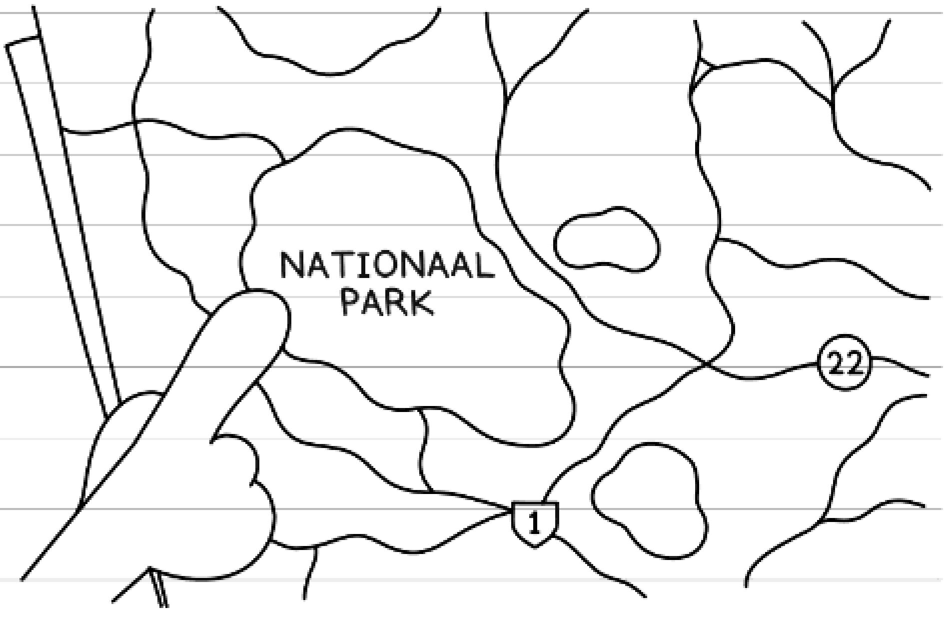

Ik vond het niet zo fijn dat we er alleen op uit gingen, maar ik wist hoe de rest van de zomer zou zijn als we naar oma terug zouden gaan.

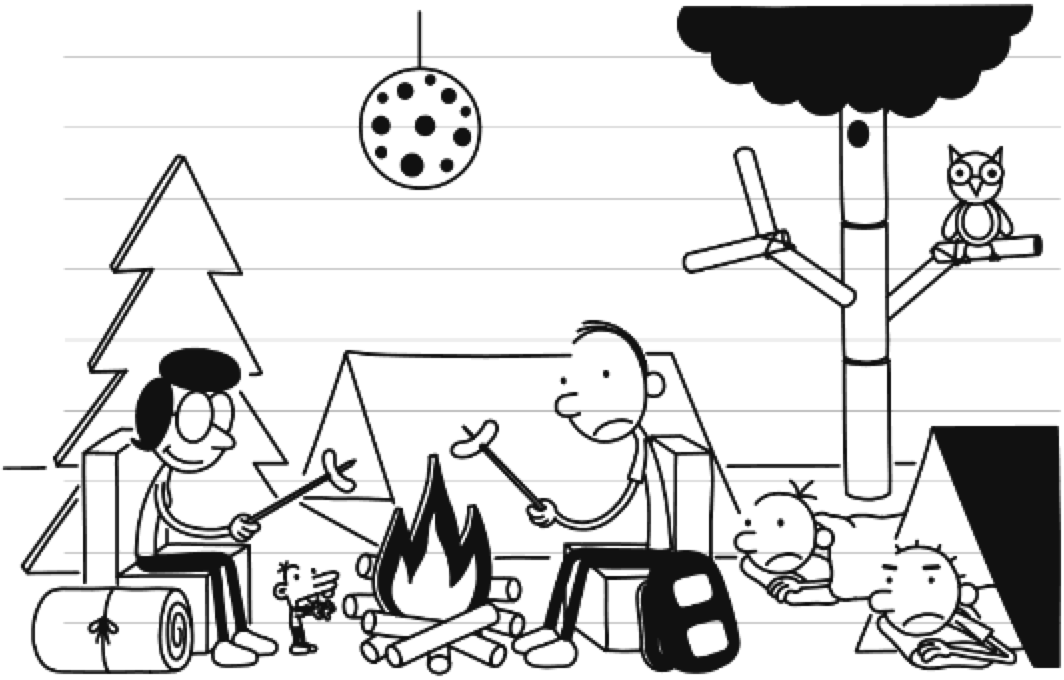

Ik vond het ook niet fijn om in de wildernis te kamperen, maar pap zei dat er boswachters waren die ons konden helpen als we in de problemen kwamen. Daardoor voelde ik me een beetje beter.

Die nacht stonden we op de parkeerplaats bij het avonturenpark en 's morgens vroeg gingen we meteen op weg naar het nationaal park.

De boswachter bij de ingang zei dat het al een paar weken niet had geregend, dus dat het brandgevaar groot was. Toen gaf ze pap een kaart en een foldertje met tips over verstandig kamperen.

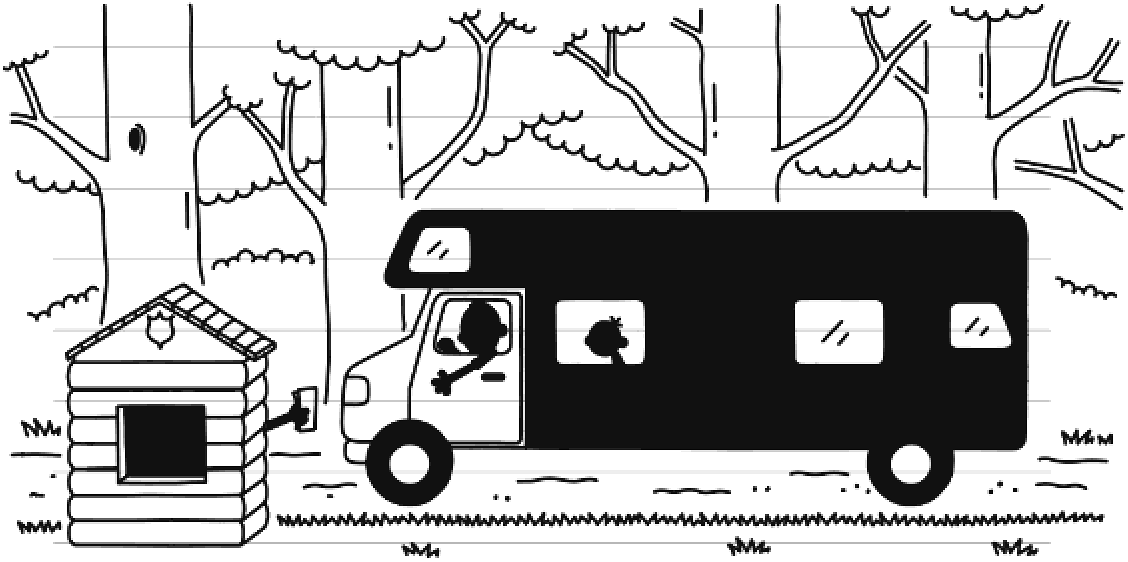

Het bos was groot, dus het duurde even voor we bij onze camping kwamen. En de hele weg ernaartoe hebben we geen mens gezien.

Het was eigenlijk wel een prima camping. We hadden heel veel ruimte voor de camper en we stonden naast een beekje. Toen de hangmat hing en de stoelen stonden, ontspanden we en genoten we van het buiten zijn in de natuur.

BIJNA iedereen dan. Na een paar minuten vroeg mam wat ons 'plan' was, en pap zei dat dit het plan WAS.

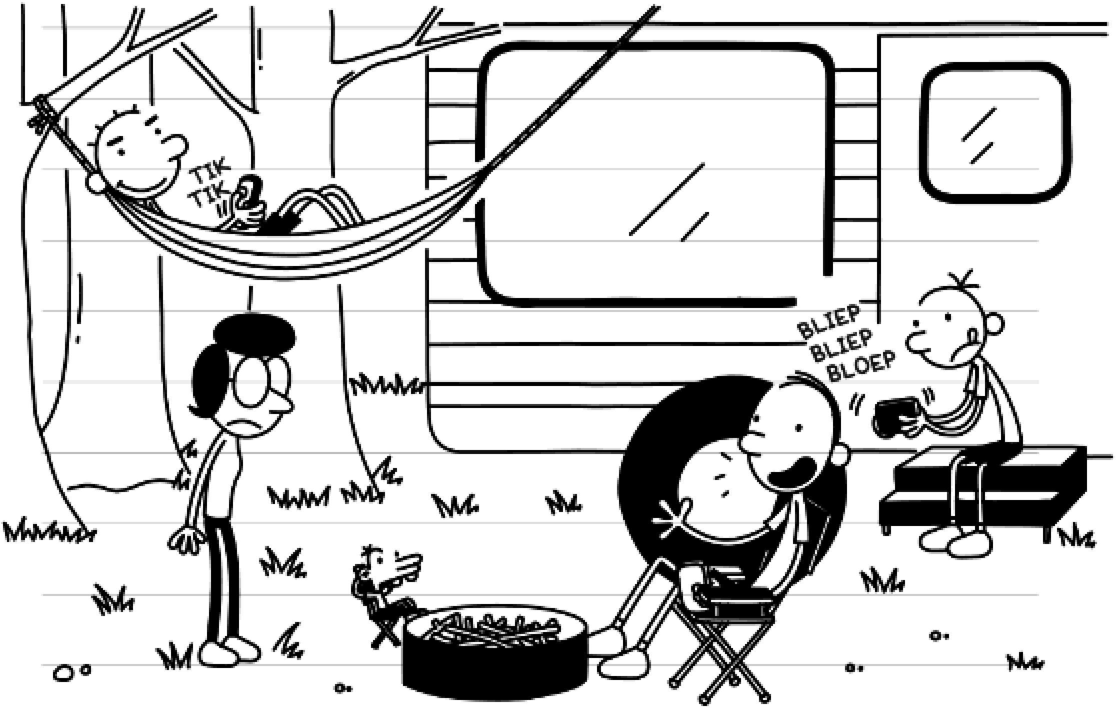

Mam zei dat we niet de hele dag rond konden hangen en dat we iets ACTIEFS moesten doen; een wandeltocht in de natuur of zo.

Maar dat leek ons mannen hard werken, vooral na zo'n lange rit. Dus mam zei dat ze al onze elektronica in de Kluis zou stoppen als we allemaal bleven rondlummelen. Dat was genoeg om ons in beweging te krijgen.

Mam haalde de kaart tevoorschijn en vond een wandelpad vlakbij. Voor we aan de tocht begonnen, moesten we onze waterflessen vullen en insectenspray opdoen. Maar ik was veel banger voor BEREN dan voor insecten.

Ik herinnerde me wat die vent in de kampeerwinkel had verteld: als je een beer in het wild tegenkomt, maak dan een hoop lawaai om hem af te schrikken.

Gelukkig had oom Gerard nog wat potten en pannen onder de gootsteen laten staan. Maar ik wachtte niet met herrie maken tot we een beer ZAGEN.

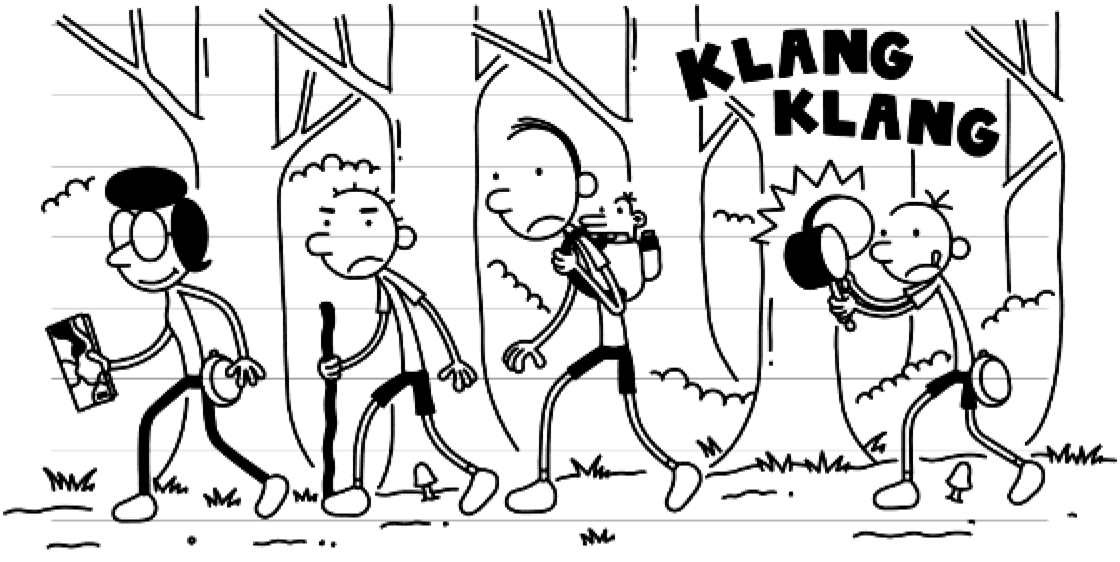

Iedereen was het al heel snel zat met mij, en mam zei dat ik het keukengerei terug moest brengen naar de camper.

Ze zei dat ik ze verderop op het pad wel weer kon inhalen, en ik vond het eigenlijk wel prima, want dat spul was behoorlijk zwaar. Bovendien begon ik me af te vragen of die herrie beren niet juist AANTROK, want als ik potten en pannen hoor denk ik meteen aan AVONDETEN.

Ik legde de pannen terug in de camper, draaide me om en zocht het pad weer op. Ik dacht dat ik iedereen binnen tien minuten weer kon inhalen als ik een beetje snel was. Maar toen stond ik opeens voor een DILEMMA.

Het pad SPLITSTE zich, en ik wist niet welke kant mijn familie had gekozen.

Ik bedacht dat ik 50 procent kans had, dus ik ging naar LINKS. Maar ik liep heel lang door zonder dat ik ze terugvond en toen dacht ik dat ik het verkeerde pad had genomen. Dus ik ging terug naar de plek waar het pad zich splitste, maar toen had ik weer een ANDER probleem.

Ik was zo in de war dat ik niet meer wist welk pad ik nog niet genomen had en welk pad terug naar de camper leidde. En ik kon ze niet uit elkaar houden omdat elke boom en elke rots er voor mij HETZELFDE uitzag.

Op dat moment begon ik me echt ZORGEN te maken. Ik herinnerde me dat de vent in de kampeerwinkel had gezegd dat beren soms de wandelpaden nemen, omdat dat makkelijker is dan door de struiken lopen. Dus het voelde echt niet goed om midden op een KRUISING te gaan chillen.

Ik heb gelezen dat beren duizend keer beter kunnen ruiken dan mensen. Dus toen ik mijn lippenbalsem uit mijn zak haalde, begon ik bijna te hyperventileren.

Ik besloot van het pad af te gaan, maar dat bleek een stomme zet te zijn. Want eenmaal van het pad af kon ik de weg TERUG niet meer vinden.

Mijn hoofd sloeg op hol en ik bedacht wat er zou gebeuren als ik VOORGOED verdwaald was.

Ik ken verhalen over mensen die van de beschaving afgesneden waren en door WOLVEN werden grootgebracht. Ik wist niet of in dit bos wolven zaten, maar EEKHOORNS waren er genoeg.

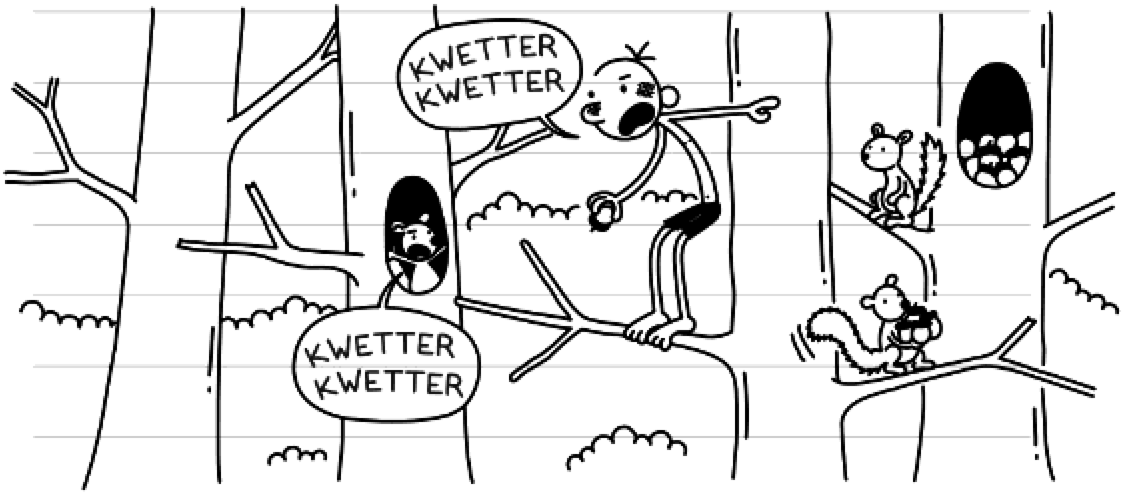

Gelukkig vond mijn familie me terug voor het uit de hand kon lopen. Want een uur of twee later was ik misschien al te ver heen geweest.

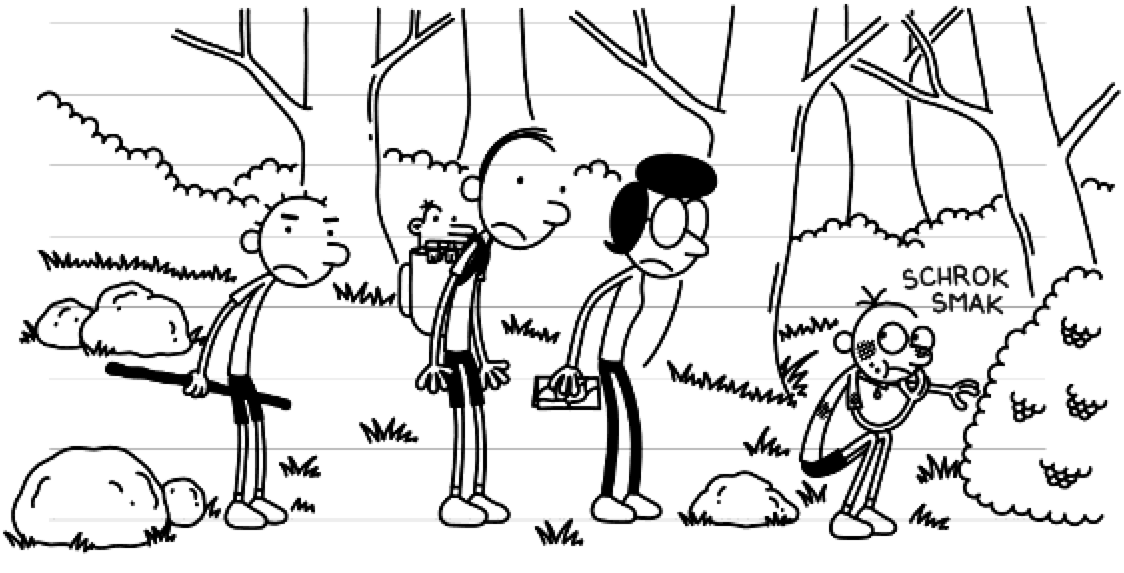

Ik had buiten het pad gelopen, dus terug op de camping moest Rick van mam checken of ik geen teken had. Hij bekeek me van top tot teen en zei dat ik een ENORME teek op mijn rug had.

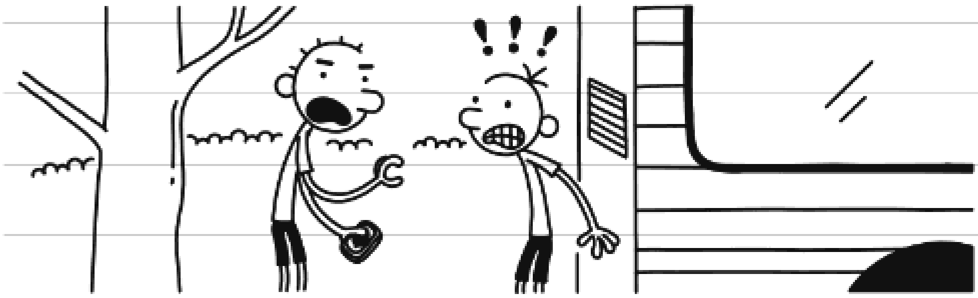

Rick zei dat de teek er vast al een poosje zat, want hij zag eruit alsof hij op BARSTEN stond. En ik viel bijna flauw toen ik de foto zag die hij met zijn telefoon had gemaakt.

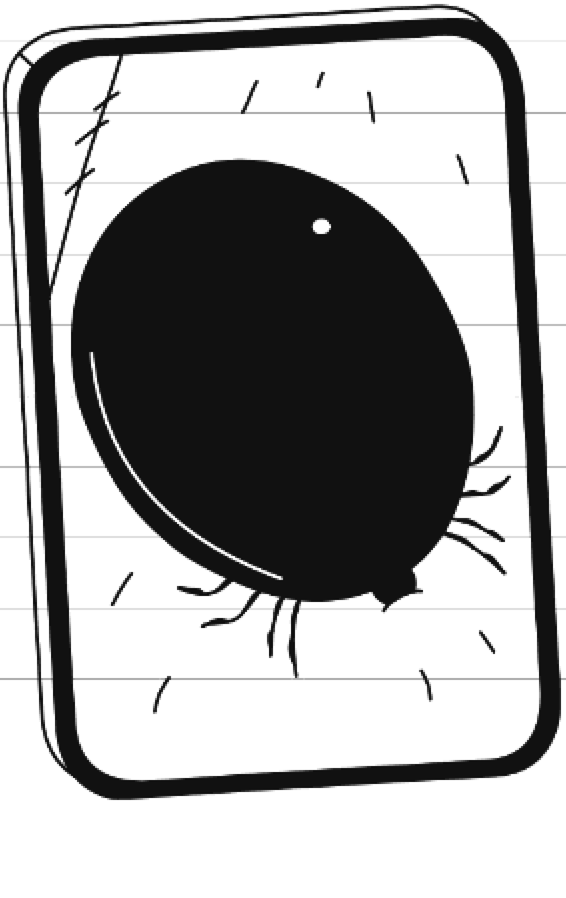

Wat bleek? Het was maar een GRAP. Rick had die foto gewoon online gevonden. Maar zelfs toen ik WIST dat het een grap was, voelde het de rest van de dag nog steeds alsof er iets midden op mijn rug zat.

Mam zei dat iedereen moest douchen, omdat we al twee dagen weg waren en iedereen begon te stinken. Rick ging als eerste en hij stond er wel een halfuur onder. En dus was het warme water op toen ik aan de beurt was.

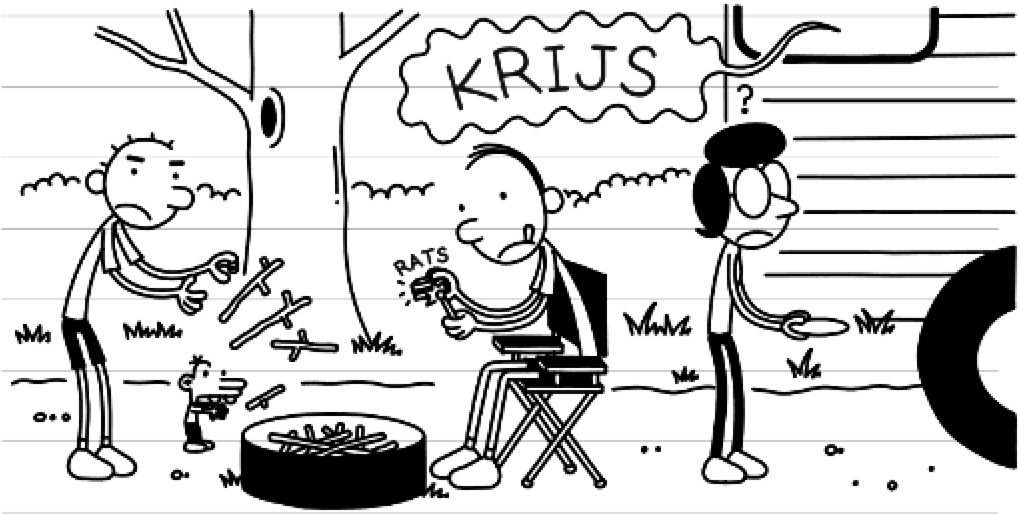

Pap controleerde de gastank en zei dat die leeg was. Dat betekende dat we vanaf dat moment koud moesten douchen. Daar was niemand blij mee, vooral MAM niet.

Ik merkte dat het VIES begon te ruiken in de badkamer, dus dat zei ik tegen pap. Hij zei dat het stonk omdat we de vuilwatertank nog niet hadden geleegd.

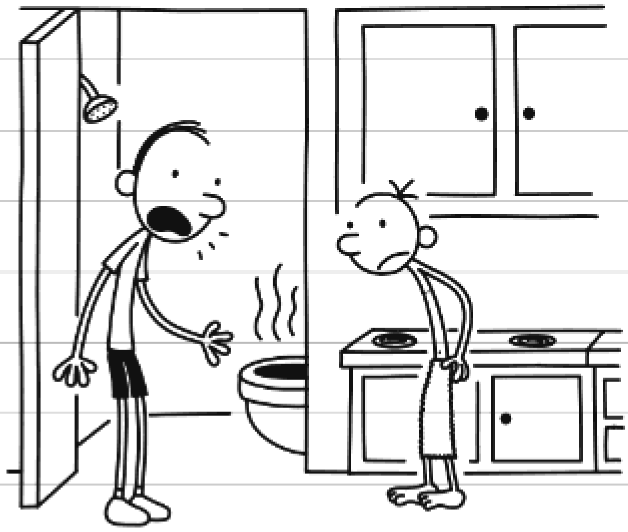

Eerlijk gezegd had ik geen seconde BEDACHT wat er in de camper met onze uitwerpselen gebeurde.

Als je thuis doortrekt, wordt alles als bij toverslag naar verre oorden afgevoerd. Maar in een camper is dat heel anders. Dan neem je die troep echt overal met je MEE.

Ik weet niet of ik wel mee op reis was gegaan als ik dat van tevoren geweten had.

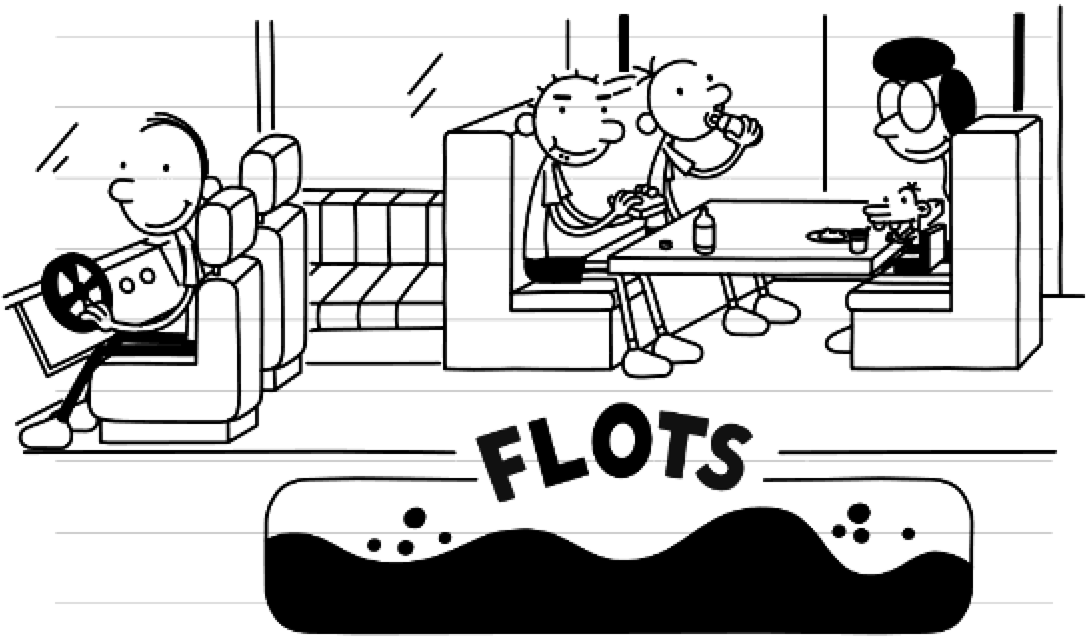

Nu begon ik me af te vragen wat er zou gebeuren als de tank OVERSTROOMDE. Dus vandaag probeerde ik iedereen van wie het leek of die een grote boodschap moest doen, ergens ANDERS naartoe te sturen.

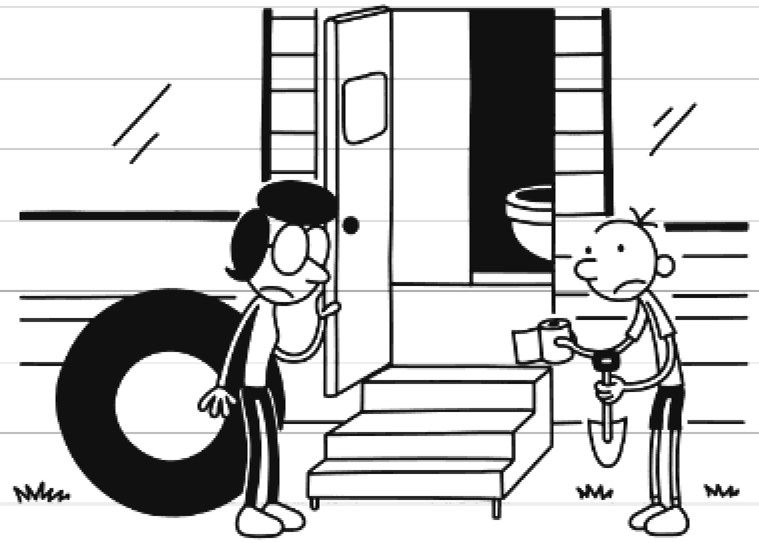

Ik moet natuurlijk dankbaar zijn dat ik in een tijd leef waarin er wc's BESTAAN. Rick vertelde dat de vent die het doorspoeltoilet heeft bedacht Thomas Kakken heette. En ik weet niet of dat waar is of dat hij weer eens een grapje maakt.

Als het WAAR is, hoop ik dat die gast er een sloot geld aan heeft verdiend. Ik zou niet willen dat er een lichaamsfunctie naar MIJ was genoemd.

Pap maakte een kampvuur en kookte een stoofpotje. Hij wilde er opgewarmde bonen bij serveren, maar Rick liet het blikje te dicht bij het vuur staan, dus dat was DAT.

Na het eten bonden we de vuilniszak met ons afval dicht en hesen hem aan een touw een boom in, zoals die vent in de winkel had gezegd. En áls er een beer slim genoeg was om bij ons afval te komen, dan mocht hij het hebben ook.

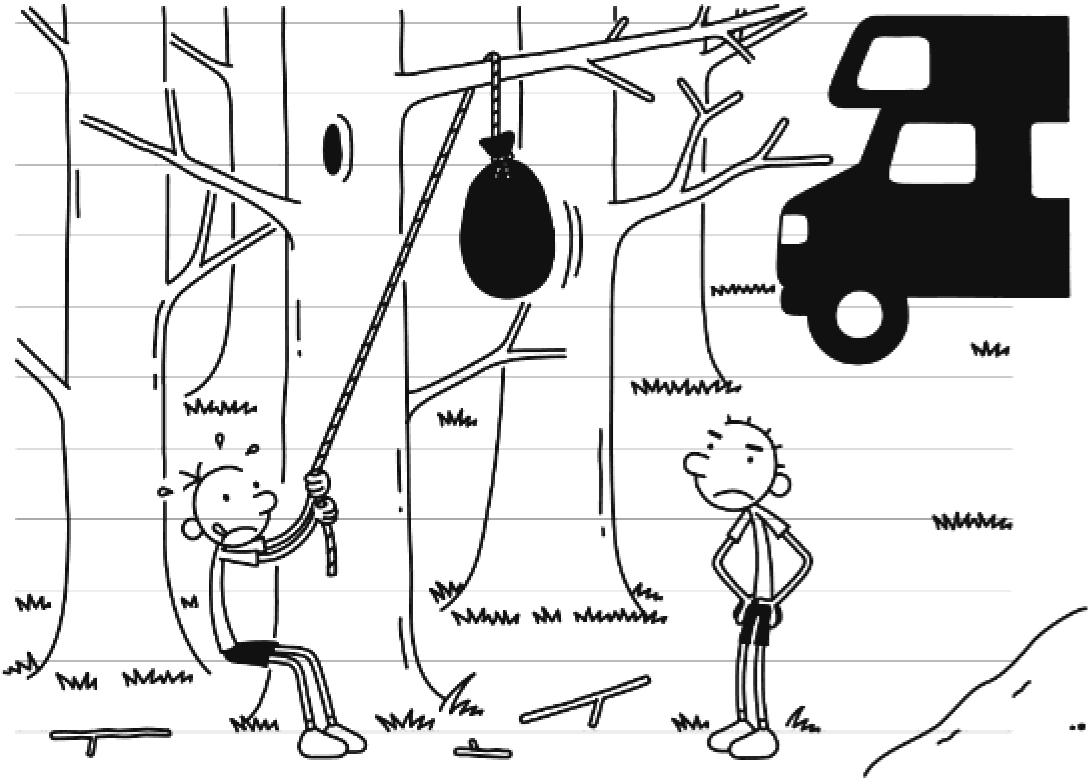

Het was inmiddels donker, en mam zei dat we naar bed moesten. Maar pap zei dat het leukste van kamperen nou juist was dat je onder de sterren rond het kampvuur kon zitten.

Daar werd mam heel ENTHOUSIAST van, en ze probeerde ons mee te laten zingen met een lied dat ze op zomerkamp had geleerd toen ze klein was. Maar wij zijn allemaal niet van die meezingers, dus we wachtten gewoon tot ze klaar was.

Daarna haalde pap marshmallows tevoorschijn en zochten we een paar lange stokken.

Terwijl we onze marshmallows boven het vuur roosterden, werd pap opeens ernstig. Hij vertelde dat hij lang geleden met zijn vader ging kamperen en dat ze toen een lompe ouwe boswachter tegenkwamen die ze een heel gek verhaal vertelde.

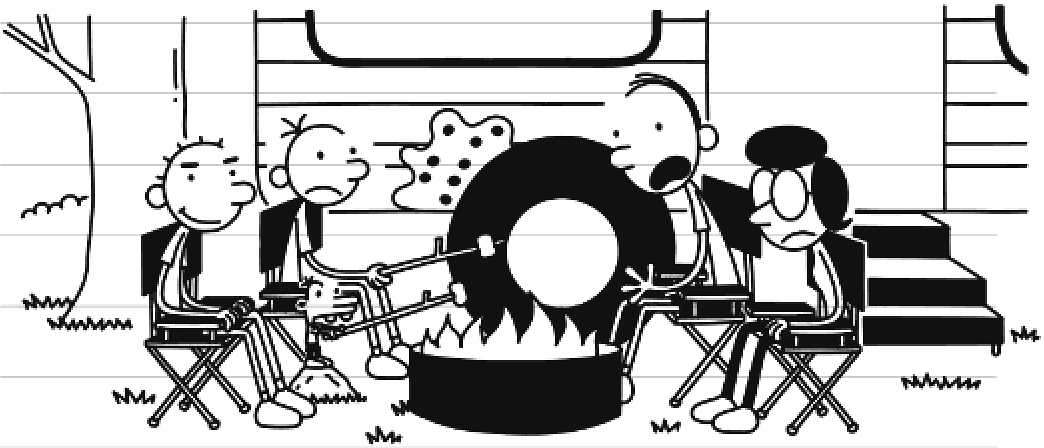

De boswachter zei dat hij vroeger een hond had die Matilda heette en die hem altijd overal achternaliep. Maar op een avond maakte hij een VUUR, en toen zag hij een vreemd wezen met gloeiende rode ogen rond het kamp sluipen.

Matilda rende achter het wezen aan en de boswachter volgde haar diep het bos in. Maar de hond was nergens meer te bekennen, alleen haar kapotte halsband lag ergens op de grond.

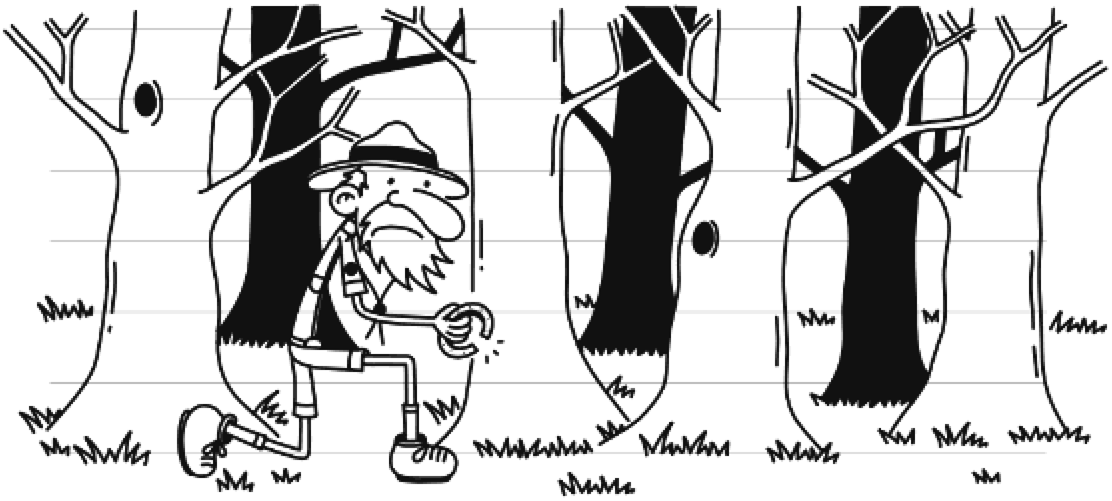

Pap zei dat de boswachter daarna elke nacht alleen in zijn hut sliep, hopend dat Matilda de weg terug naar huis zou vinden. En op avonden als deze, met een wassende maan, hoorde hij het gehuil van een hond diep in het bos.

Mam was niet blij dat pap dat verhaal vertelde, want Max leek behoorlijk overstuur. En eerlijk gezegd was ik ook best bang.

Toen hoorde ik een geluid, diep in het bos, waardoor mijn hart OPHIELD met kloppen.

Een fractie van een seconde dacht ik dat het de geest van Matilda was. Maar toen zag ik dat Rick weg was en snapte ik dat pap en Rick een vette grap met ons uithaalden.

Maar het werkte AVERECHTS. Want toen Rick huilde, maakt Max een LUCHTSPRONG van schrik. En zo kwam het dat er een brandende marshmallow aan paps knie bleef plakken.

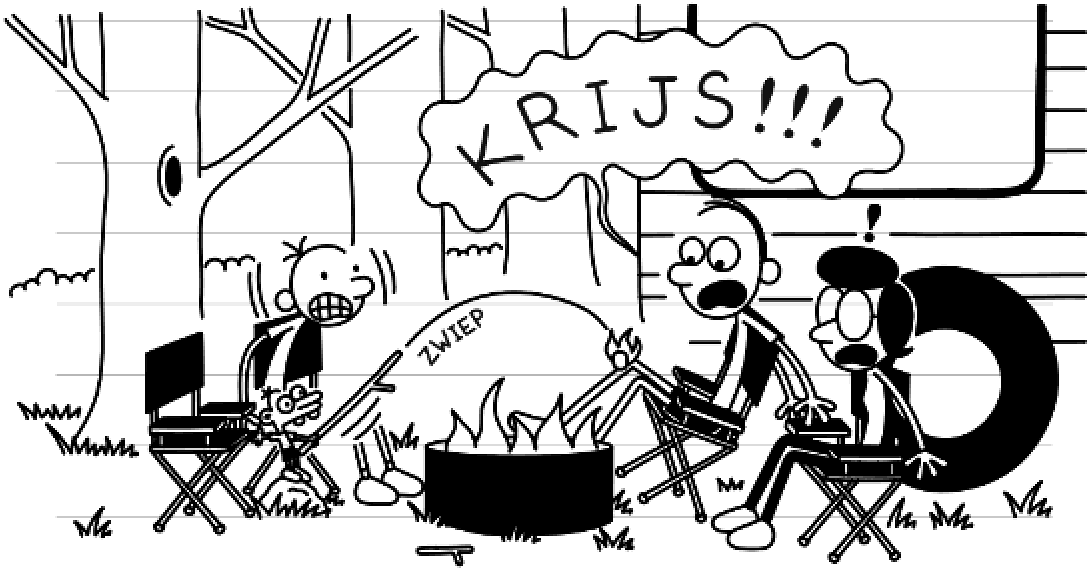

Ik denk dat pap in de beek wilde duiken om het vuur te blussen, maar gelukkig wist Rick nog waar we de brandblusser bewaarden.

Mam gaf pap een preek over dat je nooit iemand aan het schrikken moest maken, maar ze werd onderbroken door rare geluiden uit het bos. Eerst dacht ik dat het weer een GRAP was, maar ik zag aan de blik van pap en Rick dat dat NIET zo was.

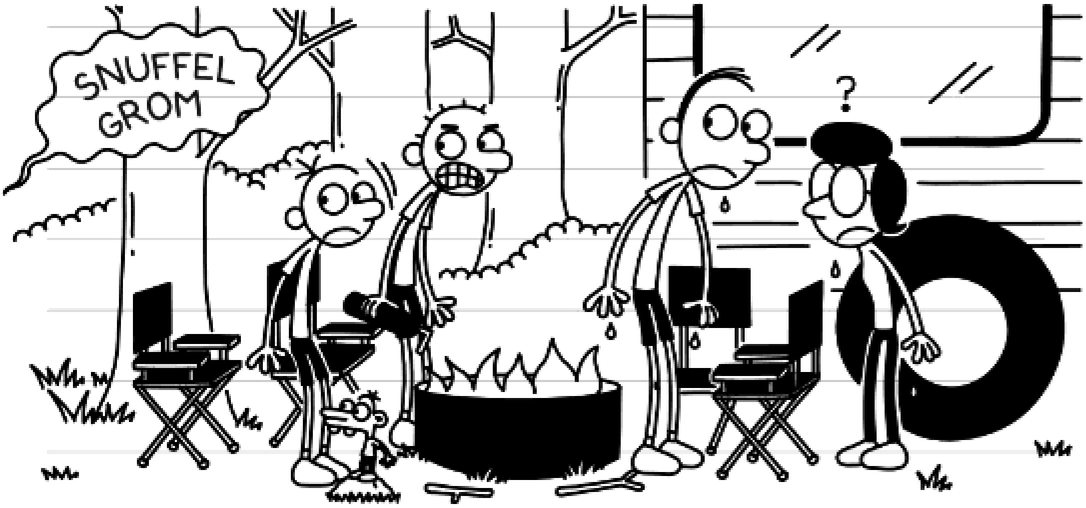

Wat het ook mocht zijn, het klonk GROOT en het kwam onze kant op. Dus we renden de camper in en deden de deur op slot.

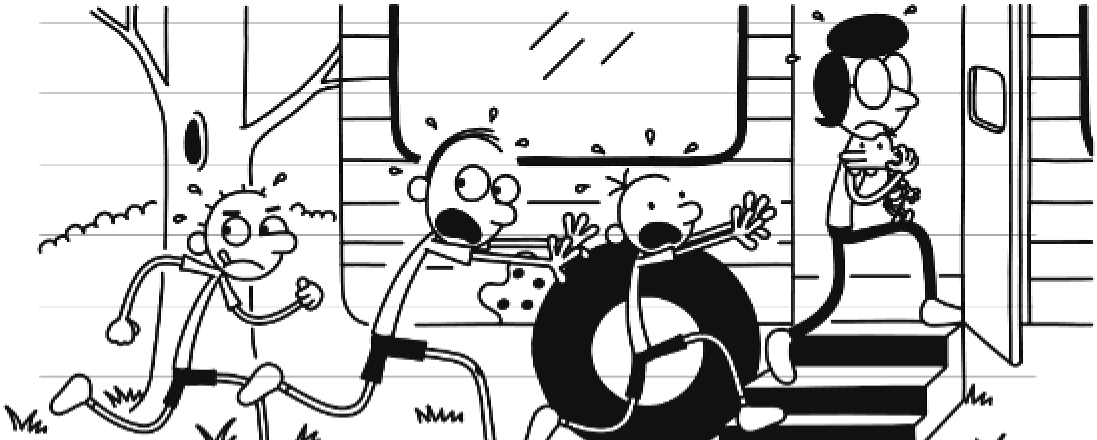

En ja hoor, het was een BEER. Maar ze kwam niet op ons afval af, maar op de BONEN.

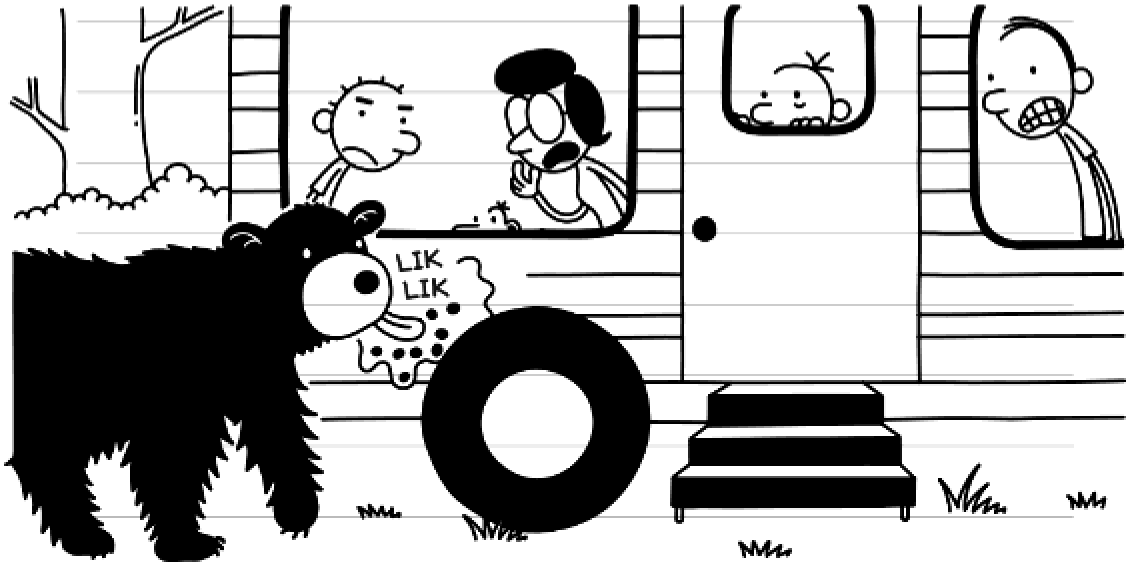

Toen de beer alle bonen van de camper had gelikt, wilde ze nog MEER. En ik zou liegen als ik zei dat we daar kalm onder bleven.

Pap ging achter het stuur zitten om WEG te rijden, maar de sleutels lagen nog bij het vuur. En toen de beer tegen de camper begon te duwen, dacht ik dat we er GEWEEST waren.

En Max blijkbaar ook, want hij kreeg het voor elkaar om via een raampje het dak op te klimmen. En hij nam het lichtpistool MEE.

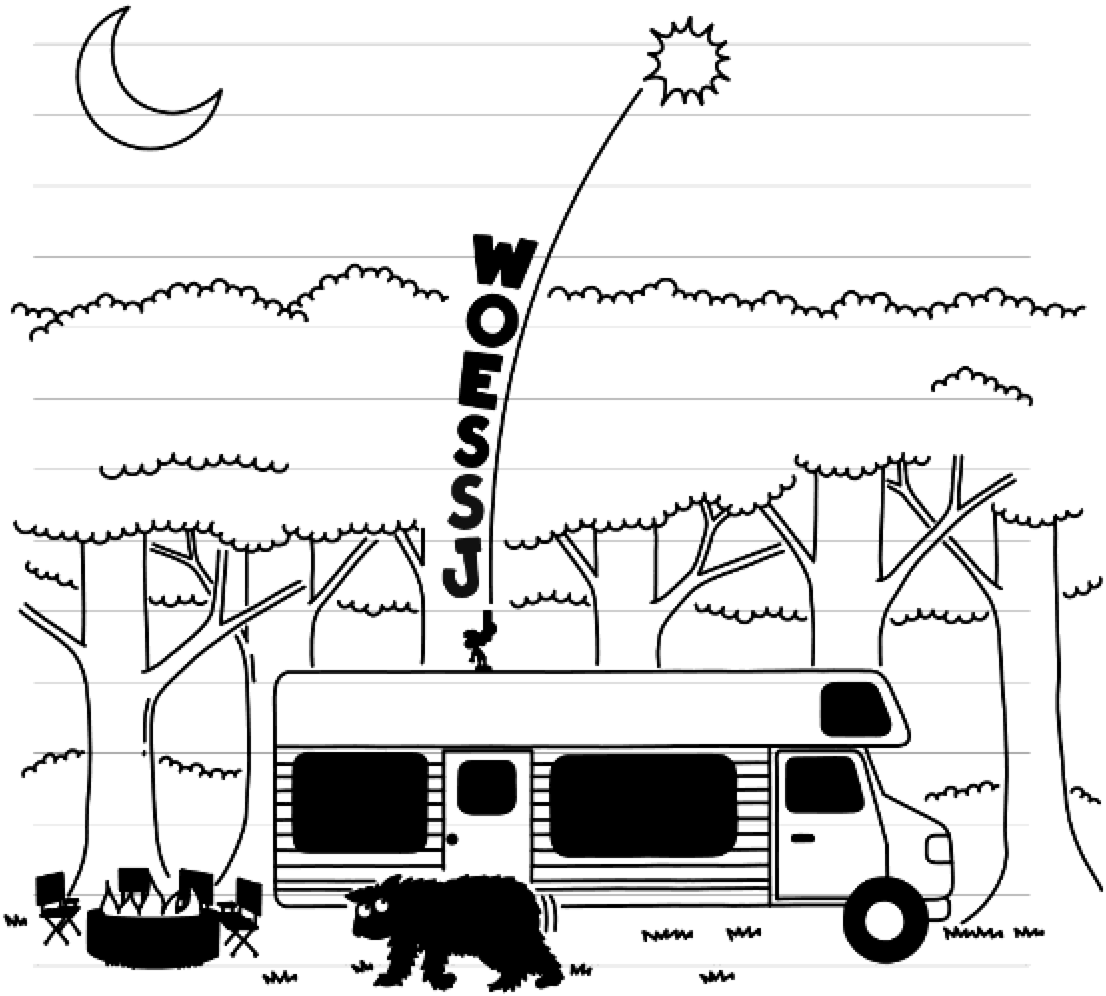

Zaterdag

Gisteravond joeg het licht van de lichtkogel de beer weg, dus toen de boswachter op onze kampeerplek aankwam hoefden we al niet meer GERED te worden. Tegen die tijd was de marshmallow-brandwond op paps knie ons grootste probleem.

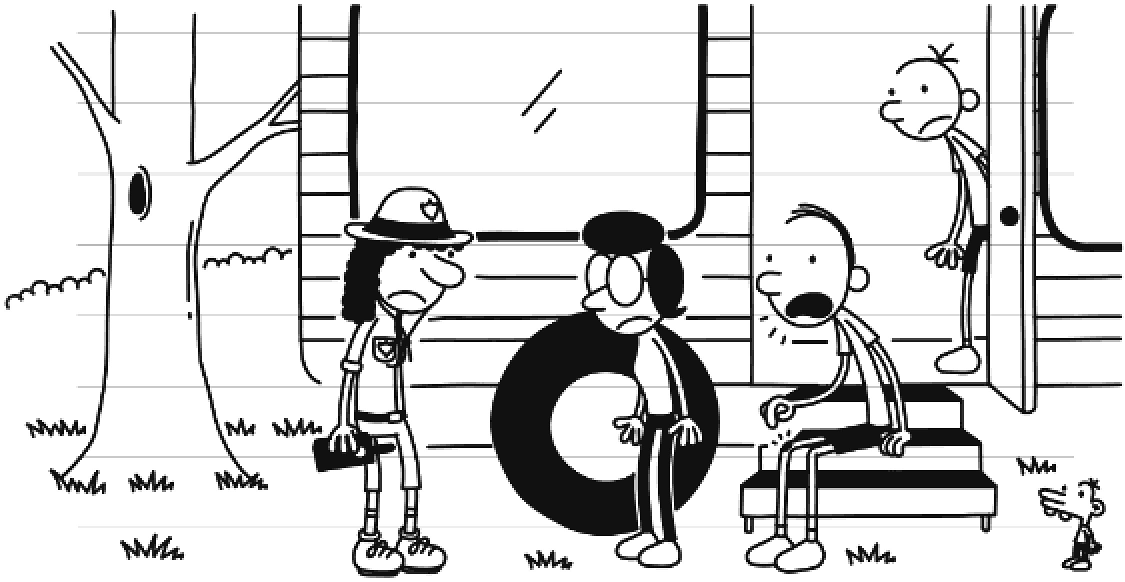

De boswachter zei dat het heel roekeloos was dat we die lichtkogel hadden afgeschoten. Er had wel een bosbrand kunnen uitbreken. Toen zei ze dat we het park 's ochtends vroeg meteen moesten verlaten.

Nou, dat vond IK best. We hadden één nacht in de wildernis doorstaan en ik dacht niet dat we er NOG een zouden overleven.

Toen we vanochtend het park uit reden, had ik echt zin om terug te gaan naar oma's kelder. Daar hadden we meer dan genoeg warm water en er waren geen BEREN.

Maar mam wilde nog niet terug naar huis. Ze zei dat het kamperen geen succes was omdat we ons te veel hadden AFGEZONDERD. Als we ergens heen gingen waar meer MENSEN waren, hadden we vast meer plezier.

Mam had gehoord over campings waar je alles kunt vinden wat je nodig hebt en waar je allemaal leuke dingen kunt doen met het hele gezin.

Ze begon naar campings in de buurt te zoeken en vond er eentje die er goed uitzag.

Mijn blik viel op het woord 'luxe'. Nu ik het 'echte' kamperen had uitgeprobeerd, was ik wel klaar voor iets uit het HOGERE SEGMENT.

Door de zondagsschool wist ik dat 'Eden' een ander woord voor paradijs is, dus dat klonk veelbelovend.

Volgens mij werden Adam en Eva uit de Hof van Eden geschopt omdat een van de twee zich liet verleiden en een appel van een verboden boom at.

Nou, IK had het paradijs nooit opgegeven voor een stuk fruit. Dan had het wel iets BETERS moeten zijn, een KNAKWORST bijvoorbeeld.

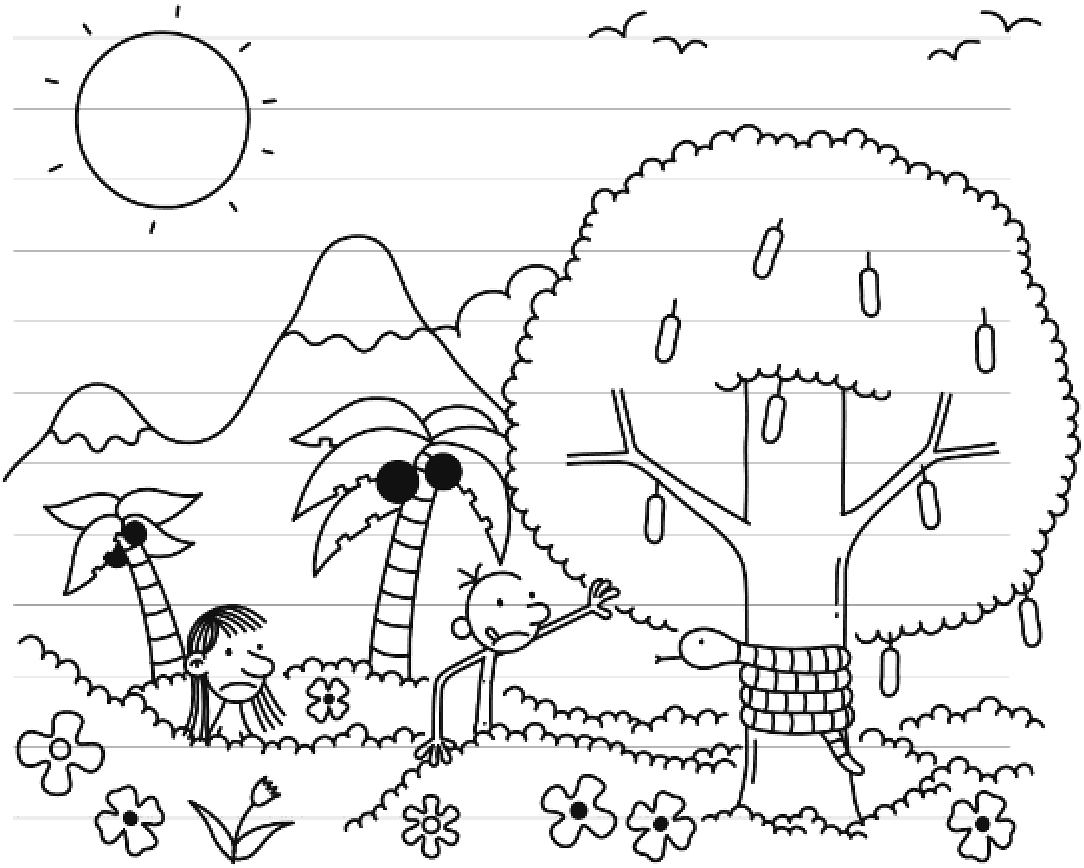

Het kostte ons bijna een dag om bij Camping Eden te komen. Maar toen we de brug over reden en de camping voor het eerst in zicht kregen, snapte ik waarom ze hem zo hadden genoemd.

We stopten voor het hoofdgebouw en gingen naar binnen, waar de receptioniste vertelde wat voor toffe dingen ze op de camping hadden, zoals een speelkamer, een zwembad, banen waar je hoefijzers kon gooien en een meer met kano's en kajaks.

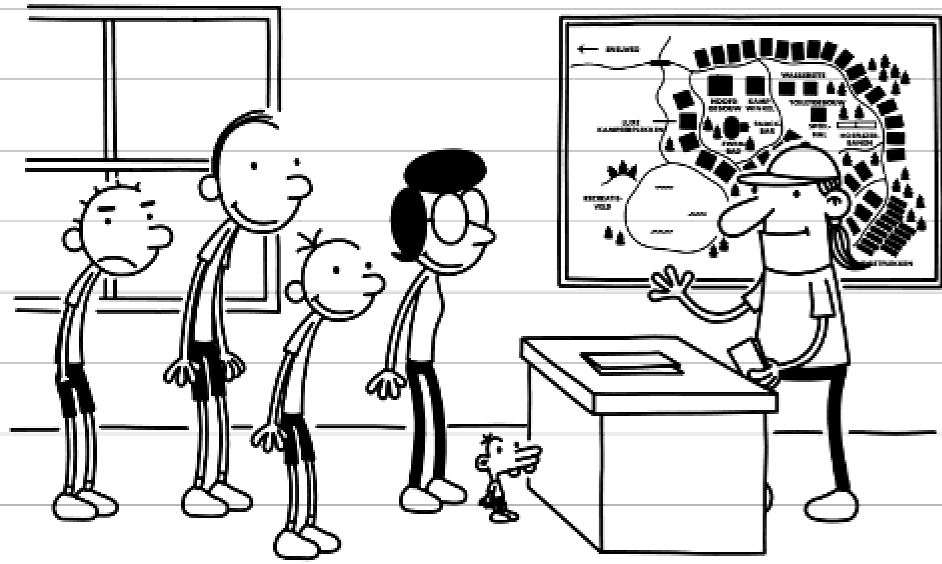

Er was ook een toiletgebouw waar je een hete douche kon nemen, en daar was MAM het meest enthousiast over.

Ik vond het vooral fijn dat elke kampeerplek zijn eigen aansluiting op het riool had. Het begon in de camper naar een apenhuis te stinken, en ik keek er echt naar uit dat de vuilwatertank geleegd zou worden.

Mam zei dat we graag een plek met uitzicht op het meer wilden. Maar de vrouw zei dat mensen die plekken HEEL lang van tevoren reserveren, en dat er nu alleen nog budgetplekken waren.

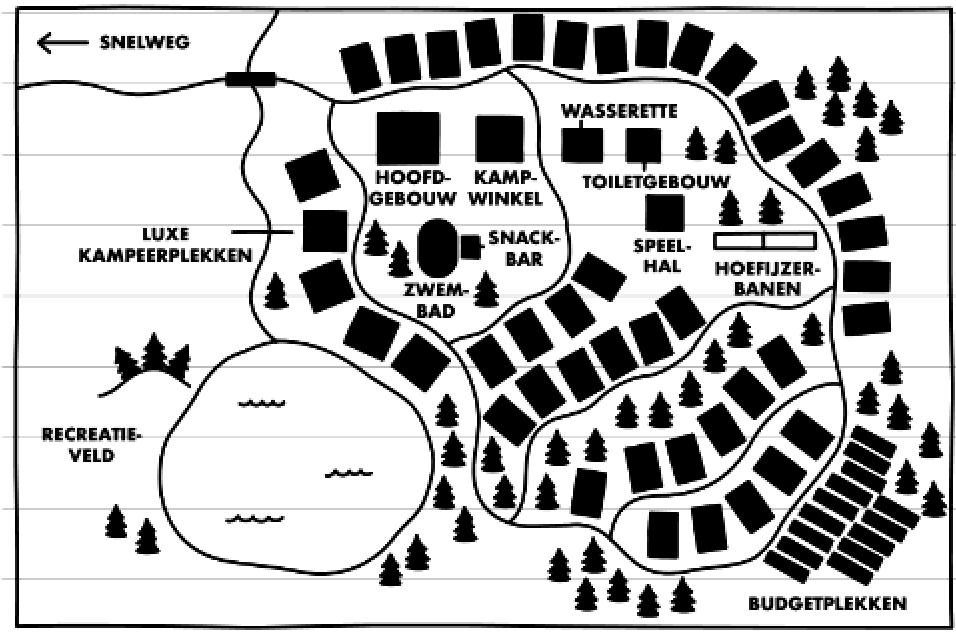

Mam dacht blijkbaar vooral aan die warme douche, want ze zei dat we zouden nemen wat ze maar HADDEN. We betaalden voor een week en reden onze camper de heuvel af om onze plek te zoeken.

Hoe verder we de heuvel afreden, hoe kleiner de plekken werden. En toen we de onze gevonden hadden, kon pap de camper maar net op het stukje beton parkeren.

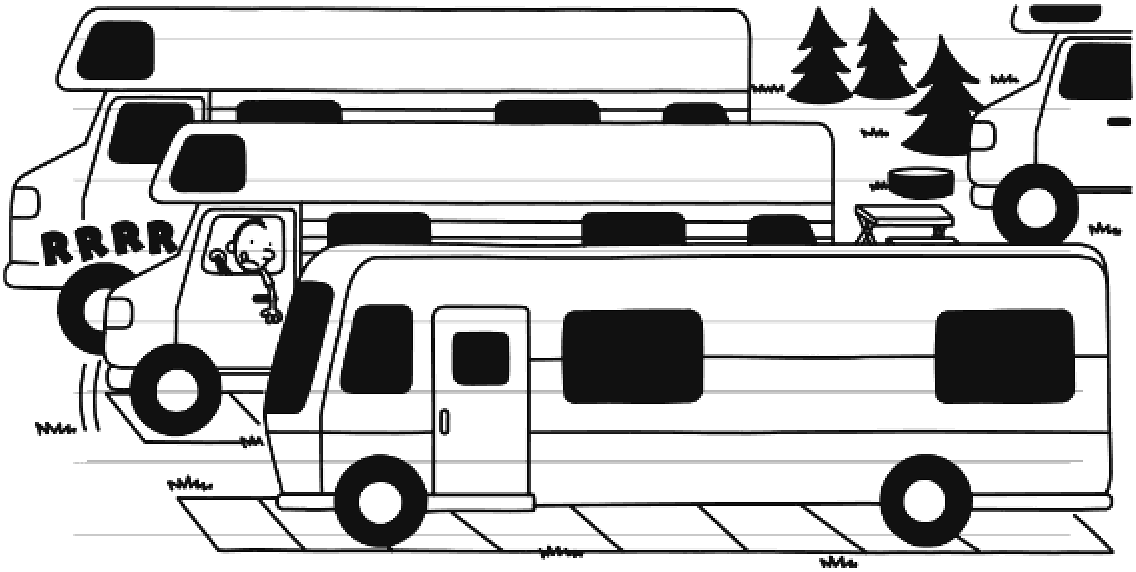

Toen we stonden haalde mam de kampeerstoelen tevoorschijn, terwijl pap probeerde uit te vinden hoe je de vuilwatertank moest legen. Ik wilde zo ver mogelijk uit de buurt zijn als hij aan DAT proces begon, dus ik zei tegen pap en mam dat ik de camping ging verkennen.

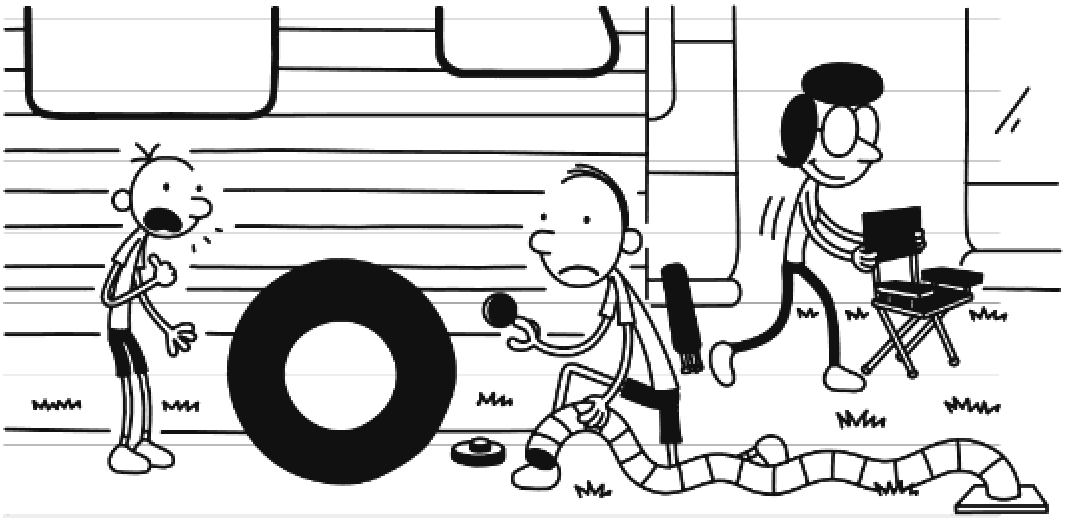

Ik wilde die speelhal wel eens zien, dus daar ging ik als eerste heen. Er stonden een paar speelautomaten, maar geen een waar ik zelf graag op wilde spelen.

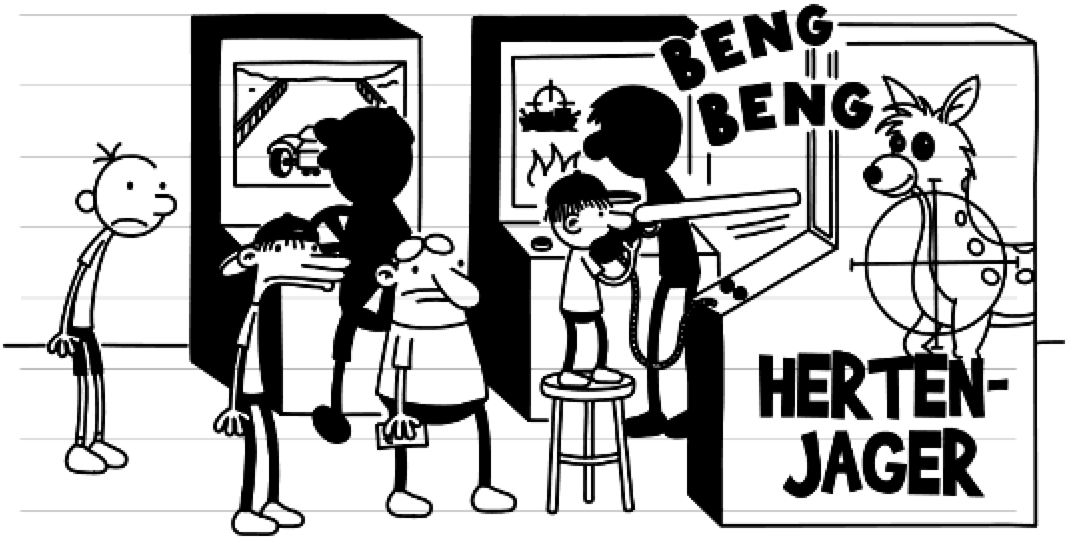

Ze hadden een biljarttafel, maar voor zover ik kon zien, hadden ze geen echte BALLEN.

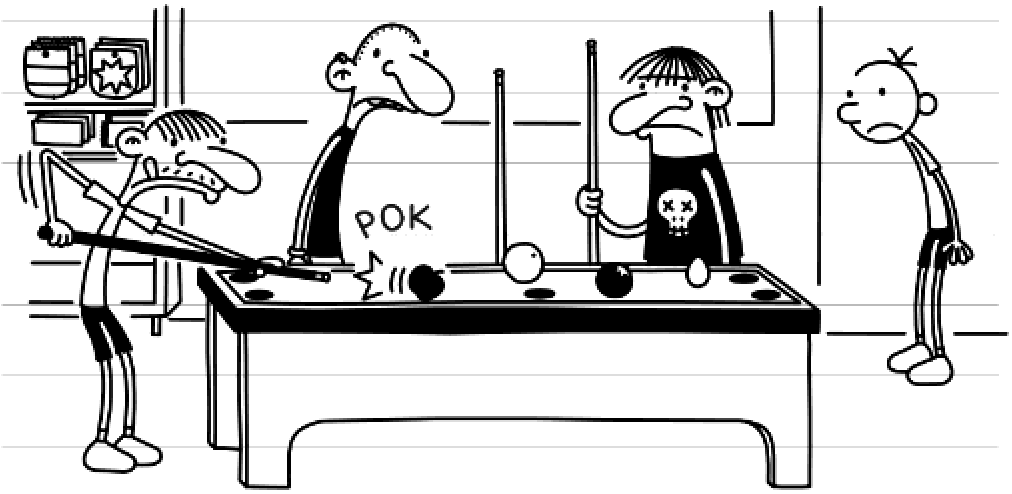

Daarna ging ik bij het zwembad kijken, en dat was ook best een teleurstelling. Het stikte er van de kleine kinderen, en hun ouders letten helemaal niet op ze.

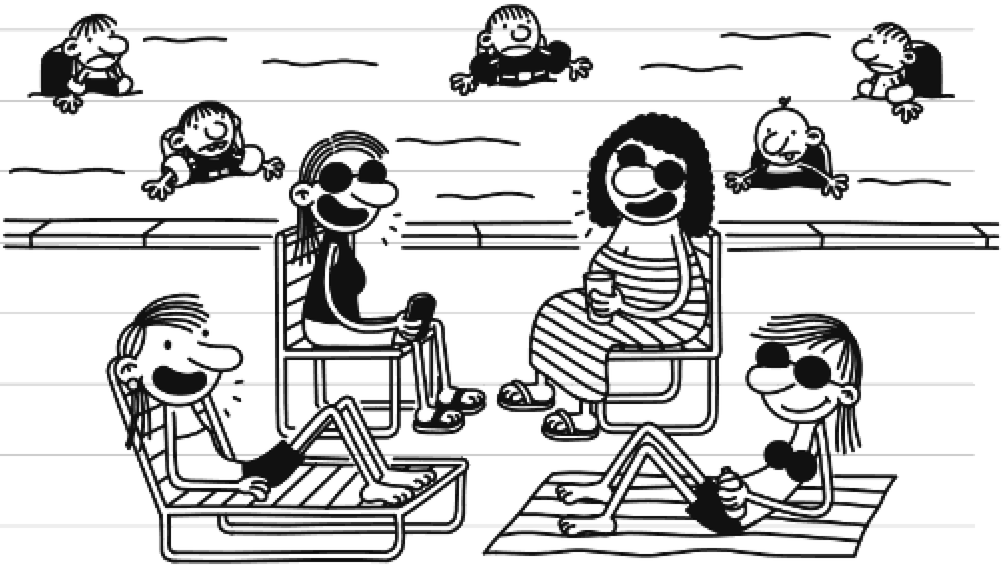

Tegenwoordig hebben kinderen allemaal van die zwemvesten om, ze hoeven niet eens meer te leren zwemmen. Dat was in mijn jeugd wel anders, toen moest je het nog door SCHADE en schande leren.

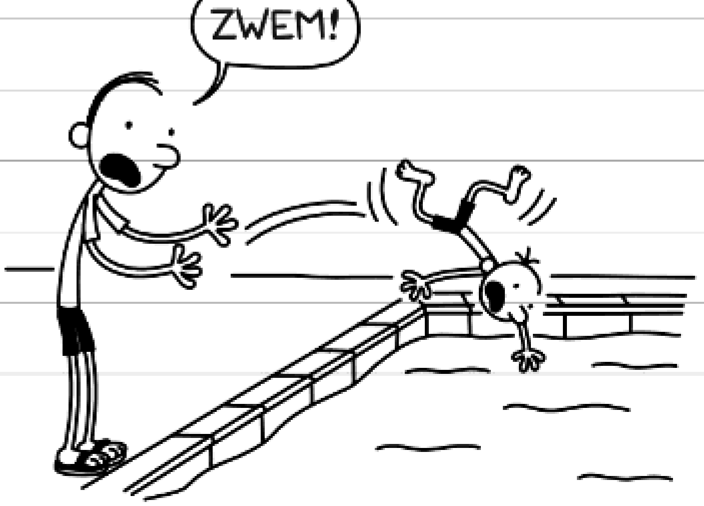

Sommige kleine kinderen dreven af naar het diepe gedeelte, en dat was een probleem, want mensen deden daar bommetjes vanaf de hoge duikplank.

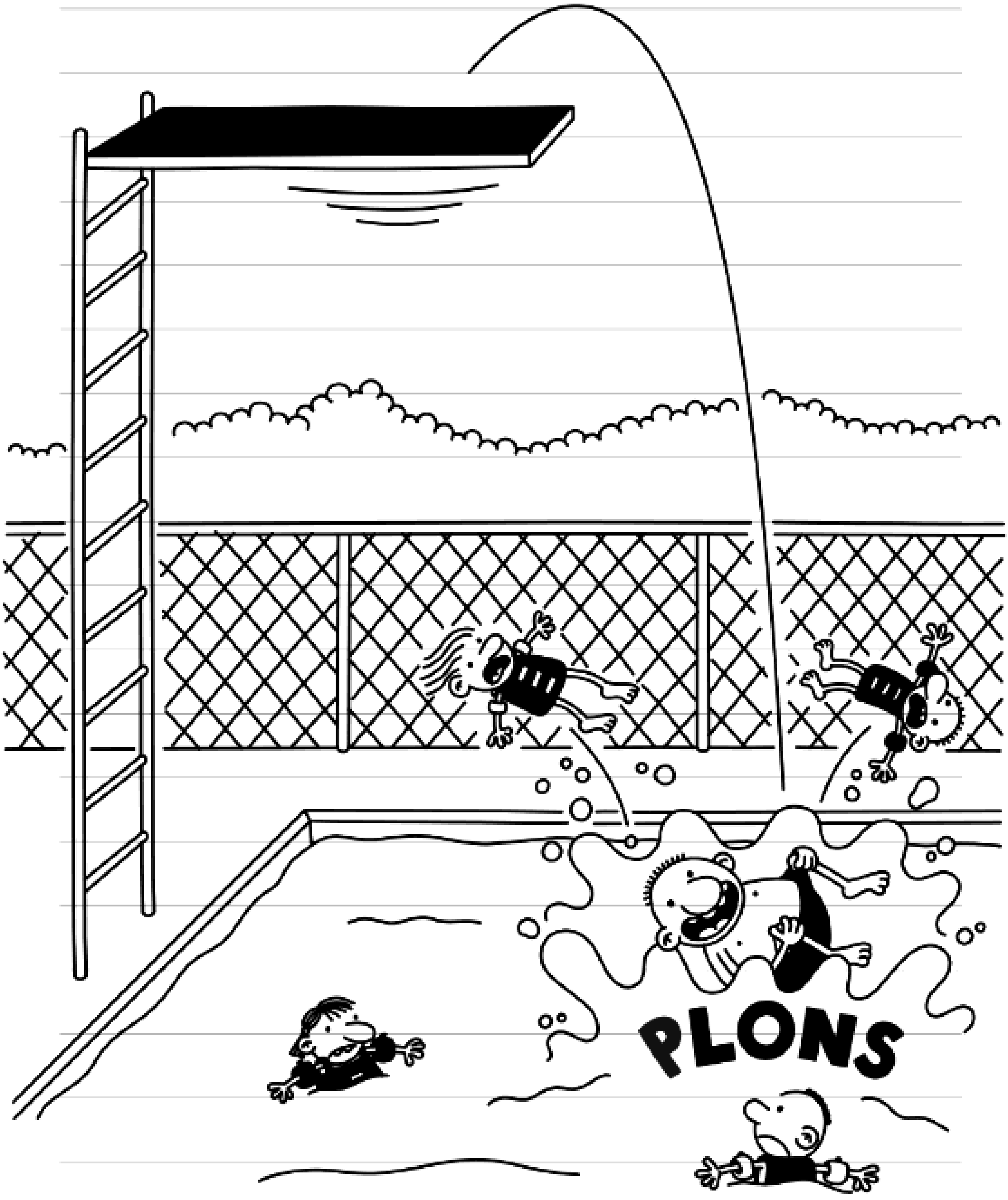

Er was geen badmeester, dus iedereen deed gewoon waar hij ZIN in had.

Ik vond het zwembad niet veilig, dus ik besloot om lekker in de hottub te gaan relaxen. Maar toen ontdekte ik dat ze dat hele 'huisdieren welkom' wel heel serieus namen.

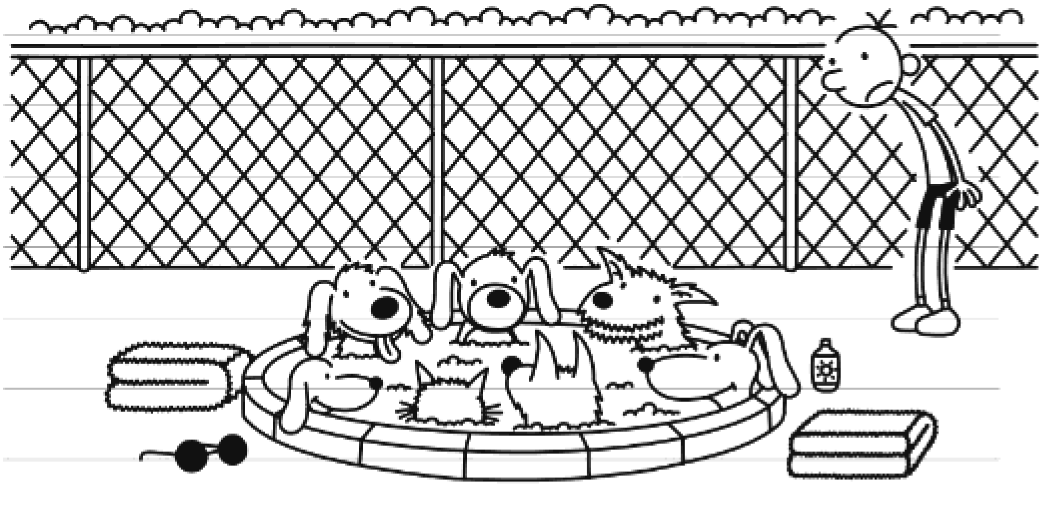

Er was een snackbar bij het zwembad, en de wasserette en het toiletgebouw waren vlakbij.

Ik wilde nog niet naar de camper terug, want misschien was pap nog niet klaar met het legen van de vuilwatertank. Dus ik ging kijken hoe de andere kampeerplekken erbij lagen.

De beste waren de luxeplekken met uitzicht op de rivier. Daar hadden ze satellietschotels en dure barbecues, en zelfs GAZONNETJES waar ze voor zorgden.

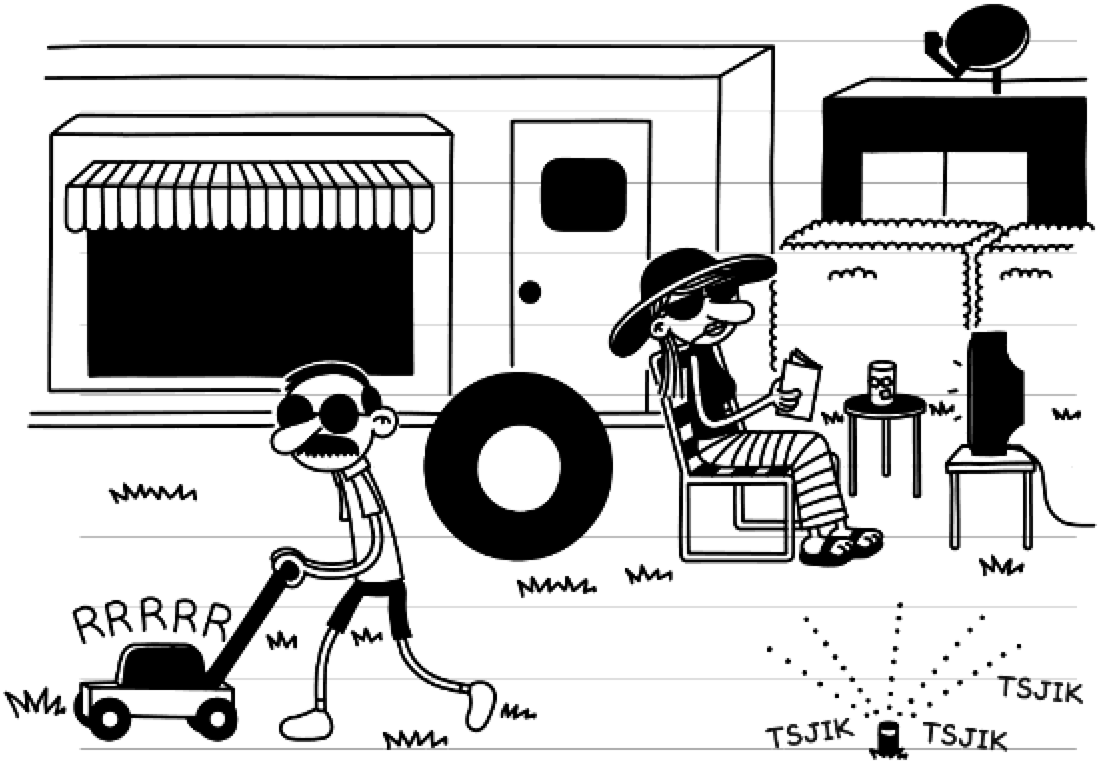

Maar ik zag wel dat die luxekampeerders het niet fijn vonden als er armelui op hun terrein rondhingen, dus ik bleef daar niet lang.

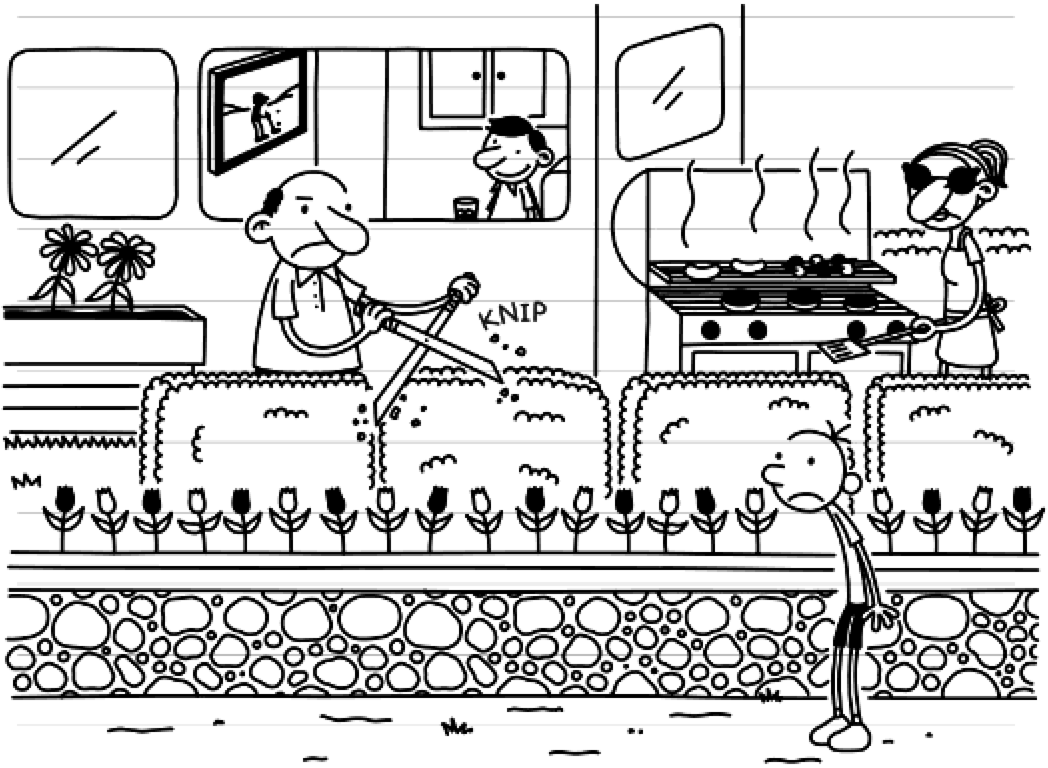

De plekken lager op de heuvel waren minder mooi, maar daar vormde elke rij eigenlijk een apart buurtje.

In een van de rijen stonden vooral oudere mensen, dus dat was de plek voor de pensionado's. En een paar rijen verder stonden gezinnen met kleine kinderen bij elkaar.

Sommige rijen hadden een THEMA, en daar gingen ze helemaal los met de versiering.

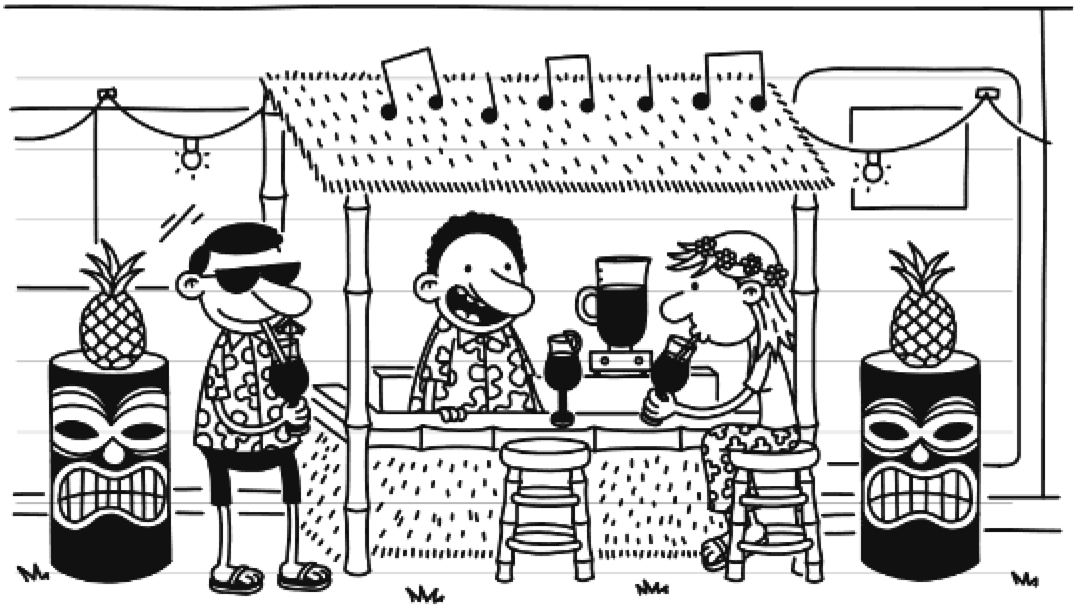

Een paar mensen hadden geen grote camper, en ik was dankbaar dat we er niet ZO eentje van oom Gerard hadden geërfd.

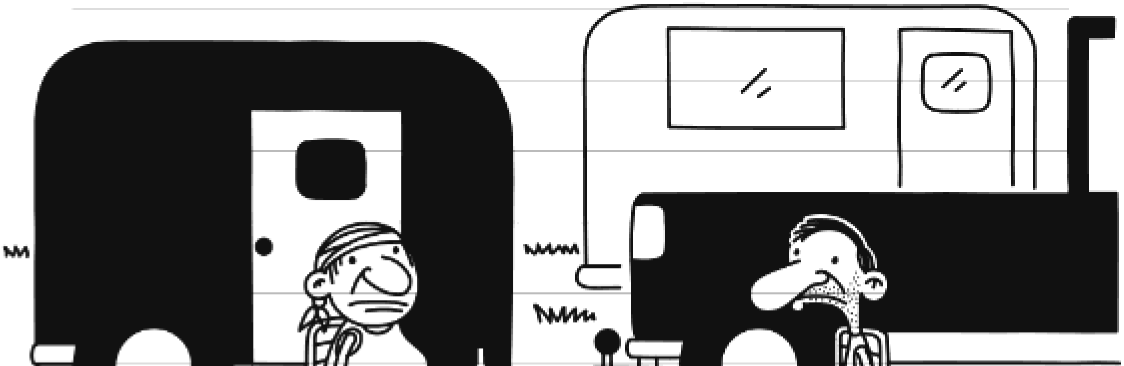

Andere mensen hadden HELEMAAL geen camper. Eén plek zag eruit alsof er een hele motorbende kampeerde, en ik was blij dat we niet naast DIE gasten stonden.

Maar het was misschien nog ERGER geweest als we in de rij met huisdieren terecht waren gekomen. Want dat was een complete DIERENTUIN.

Ik kon zien dat ik in de buurt van de budgetrij kwam, want de plekken waren veel DICHTER op elkaar gepropt en mensen moesten hun ruimte optimaal benutten.

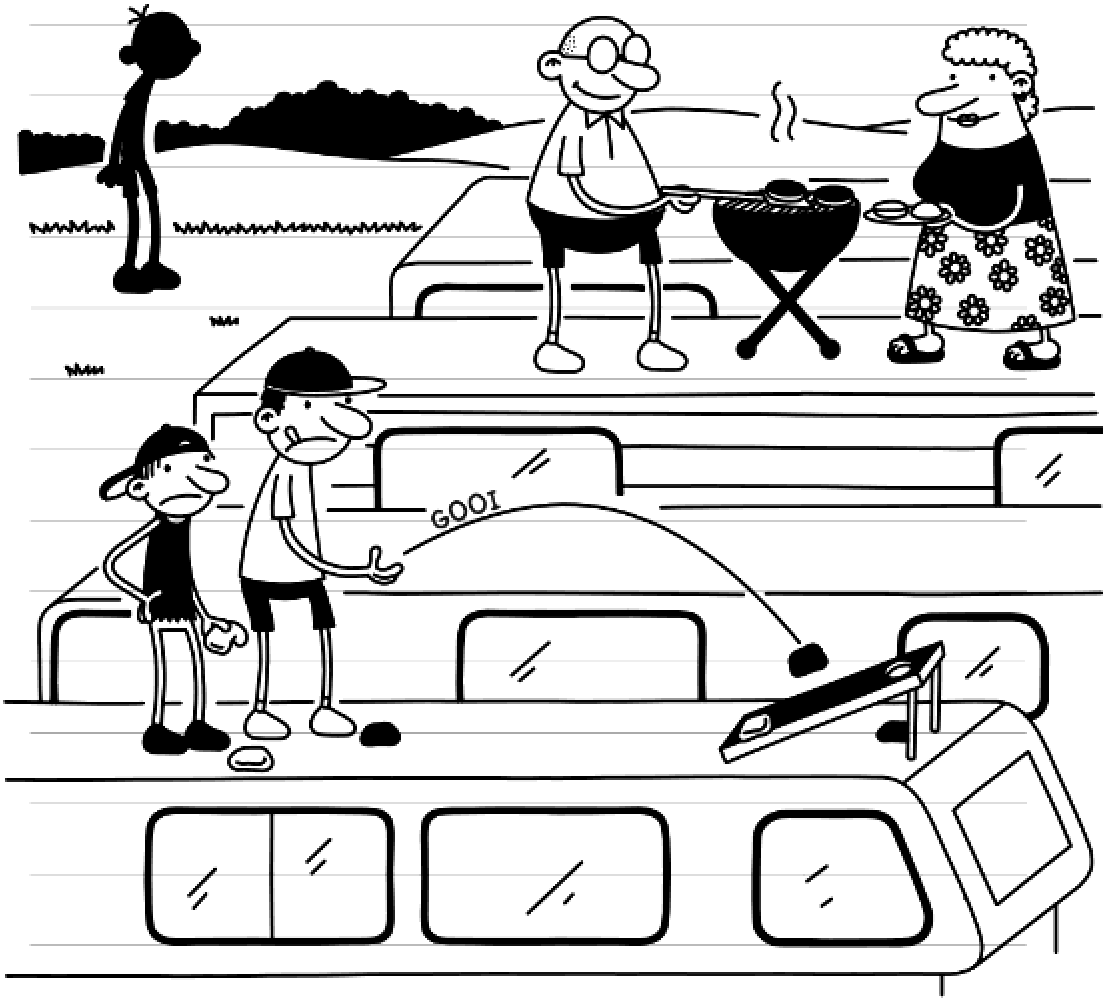

Bij onze camper was pap hotdogs aan het maken op de barbecue. Ik wilde vragen of hij zijn handen had gewassen na het legen van de vuilwatertank, maar ik was bang dat hij dan boos zou worden.

Mam probeerde contact te maken met onze buren, maar dat leken van die types die graag op zichzelf zijn.

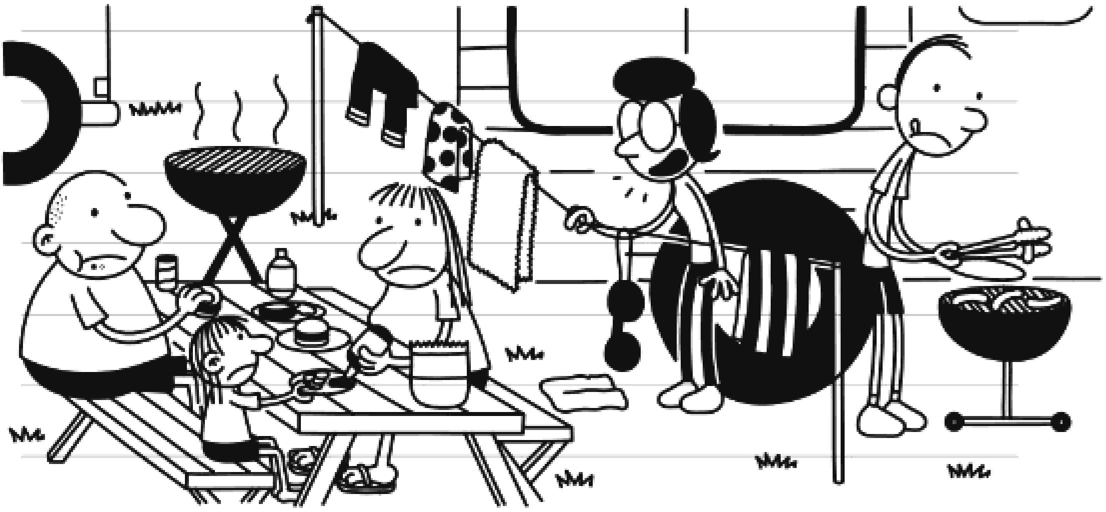

Toen pap klaar was, gingen we aan onze picknicktafel zitten om te eten. Maar onze andere buren waren aan het ballengooien op hun dak, en iemand daarboven kon echt niet richten.

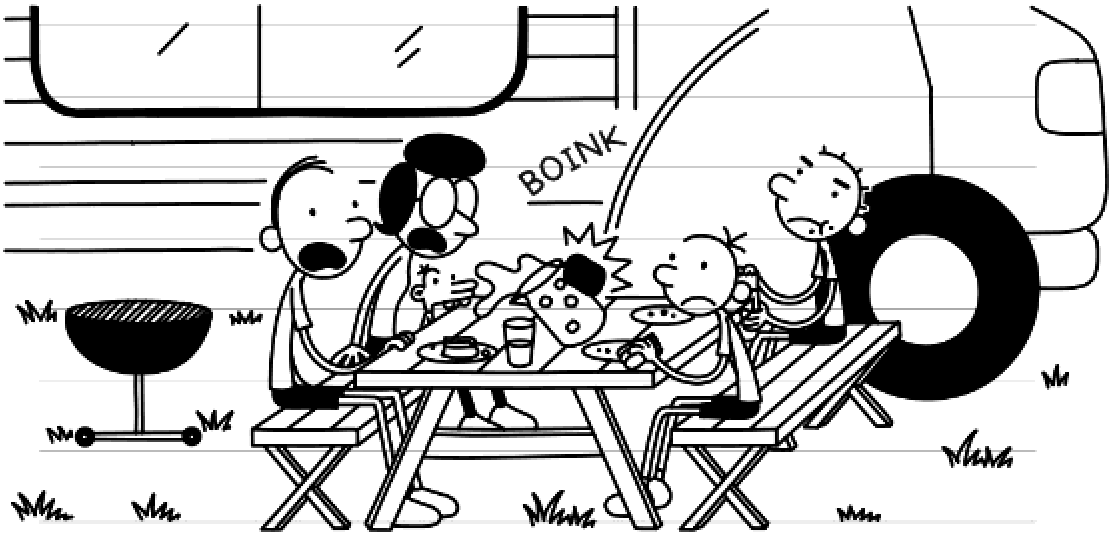

Terwijl we de rommel opruimden, zei ik tegen pap en mam dat het misschien een VERGISSING was geweest om hierheen te gaan. Maar mam zei dat het soms moeilijk is om aan een nieuwe plek te wennen en dat ik het gewoon een kans moest geven.

Toen zei ze dat we nog niet eens bij het meer waren geweest, en dat moest toch het mooiste van alles zijn. Ik wilde nog iets zeggen, maar ik werd onderbroken door een geluid dat bij het hoofdgebouw vandaan kwam.

Het klonk als zo'n luchtalarm in een oorlogsfilm, als de bommenwerpers eraan komen, en het gaf me de zenuwen.

Onze naaste buren leken ook zenuwachtig en pakten hun spullen bij elkaar om ze mee naar binnen te nemen.

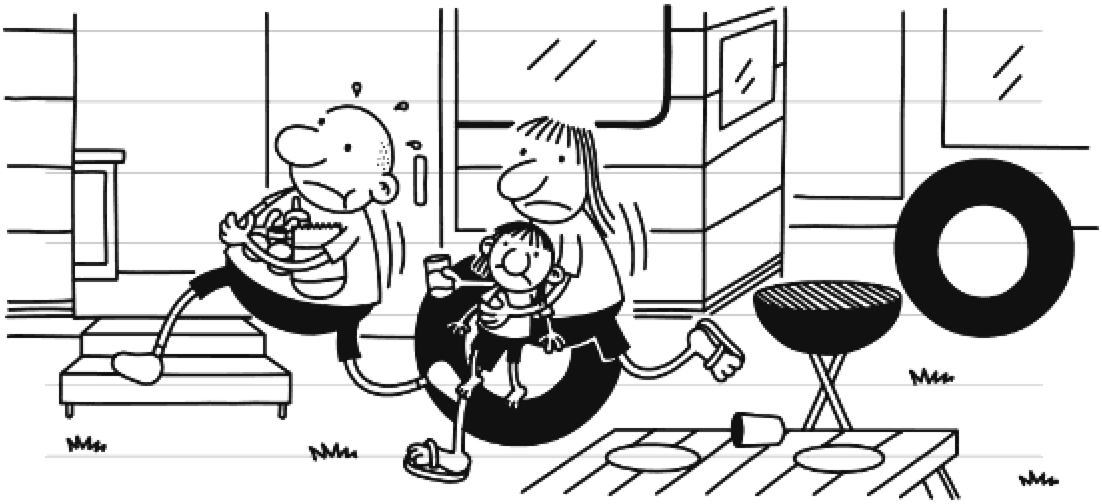

Toen pap vroeg waar die sirene voor was, zei onze buurman dat dat betekende dat er een STINKDIER op het terrein was en dat iedereen snel naar binnen moest.

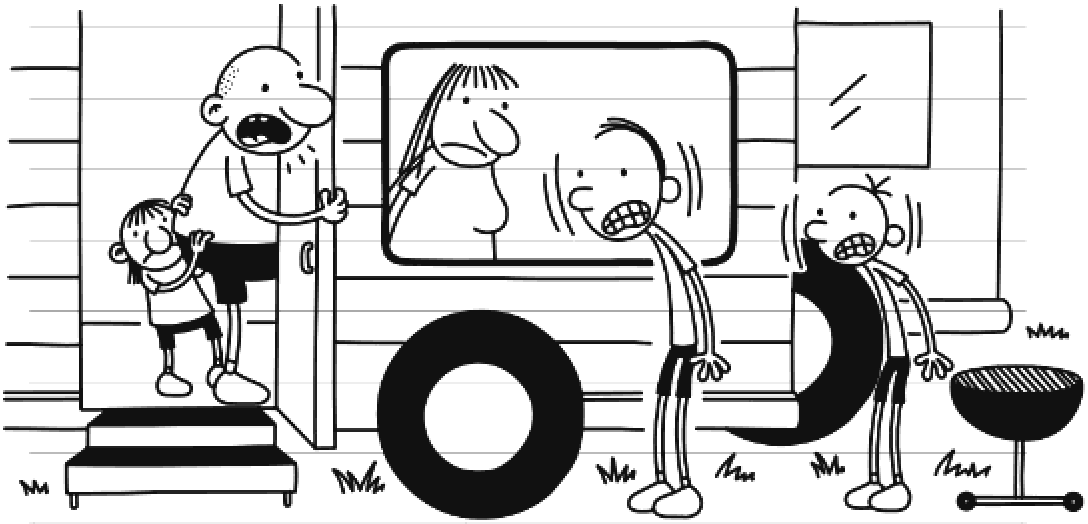

Nou, toen kwamen WIJ ook meteen in de benen. We deden de deur dicht en gingen voor het raam zitten wachten. En ja hoor, een paar minuten later kwam er een stinkdier op onze plek rondsnuffelen.

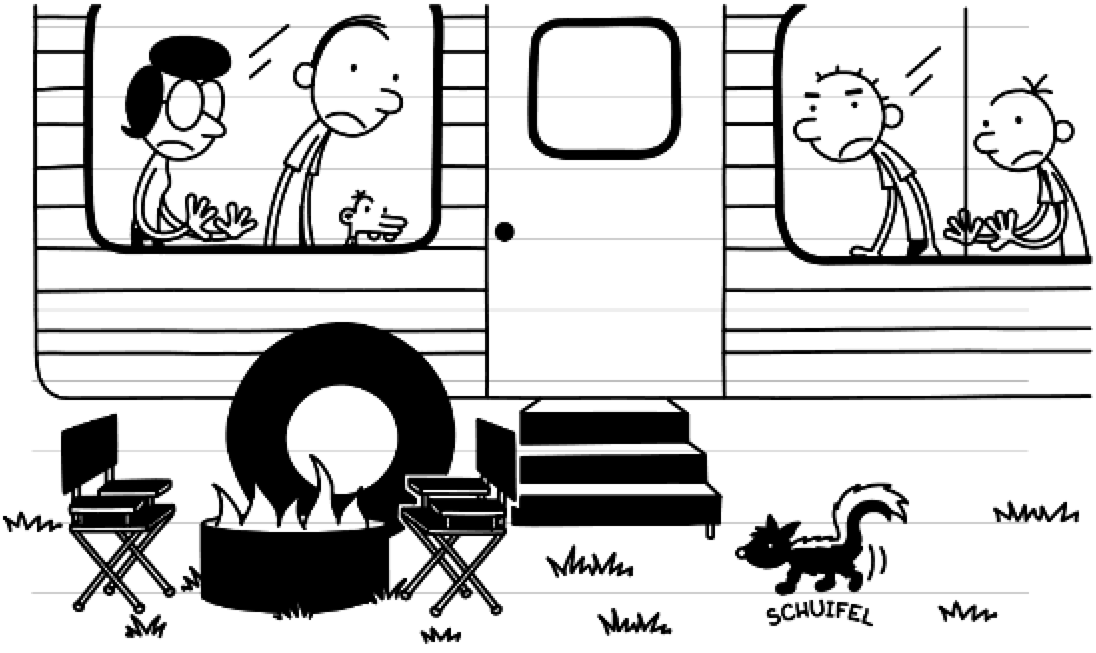

Hij klom op de picknicktafel en begon onze hotdogs op te eten. En wij konden alleen maar TOEKIJKEN.

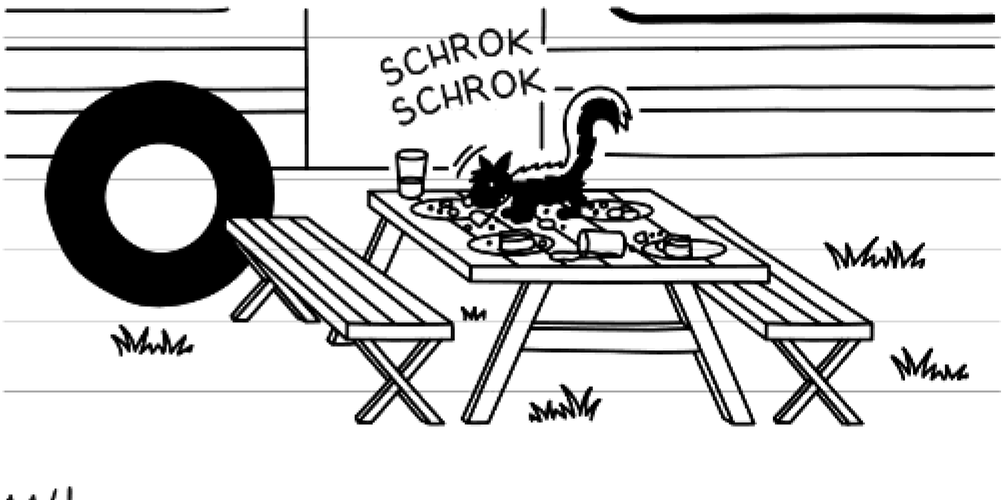

Toen hij klaar was, ging het stinkdier WEG. Na een tijdje stopte de sirene en kwam iedereen weer naar buiten. En ook al was het beest VERDWENEN, de hele camping STONK vreselijk.

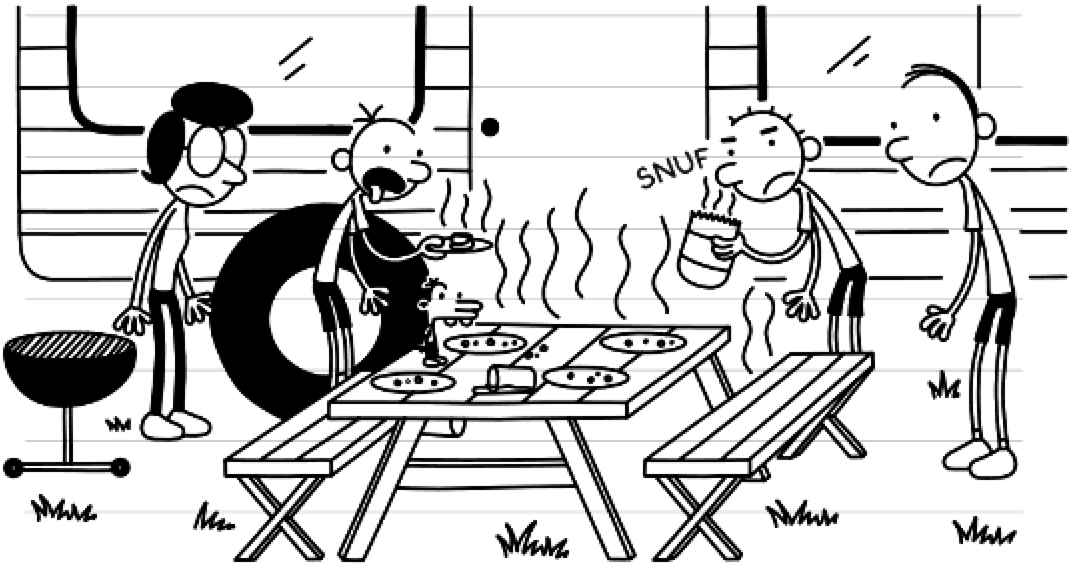

Pap zei dat het zo stonk omdat er een stofje in de klieren van een stinkdier zit dat mensen een kilometer verder nog kunnen ruiken. En als je door een stinkdier wordt BESPROEID, is het nog duizend keer ERGER.

Hij zei dat je het beste heel langzaam achteruit kon lopen als je toevallig een stinkdier tegenkwam, want hij besproeit je alleen als hij zich bedreigd of in het nauw gedreven voelt.

Hij zei dat je weet dat zo'n beest je gaat besproeien als het op zijn voorpoten gaat staan en met zijn kont wiebelt. Maar dan ben je al te LAAT.

Rick zei dat de spray van een stinkdier niet alleen stinkt, maar ook BRANDBAAR is. Ik weet niet of dat weer een van zijn leugens is. ALS het waar is en stinkdieren ontdekken hoe ze een lucifer moeten afstrijken, dan hebben wij mensen een GROOT probleem.

Toen God de dieren schiep gaf hij ze allemaal coole dingen waarmee ze zichzelf konden verdedigen, zoals schilden en klauwen en scharen.

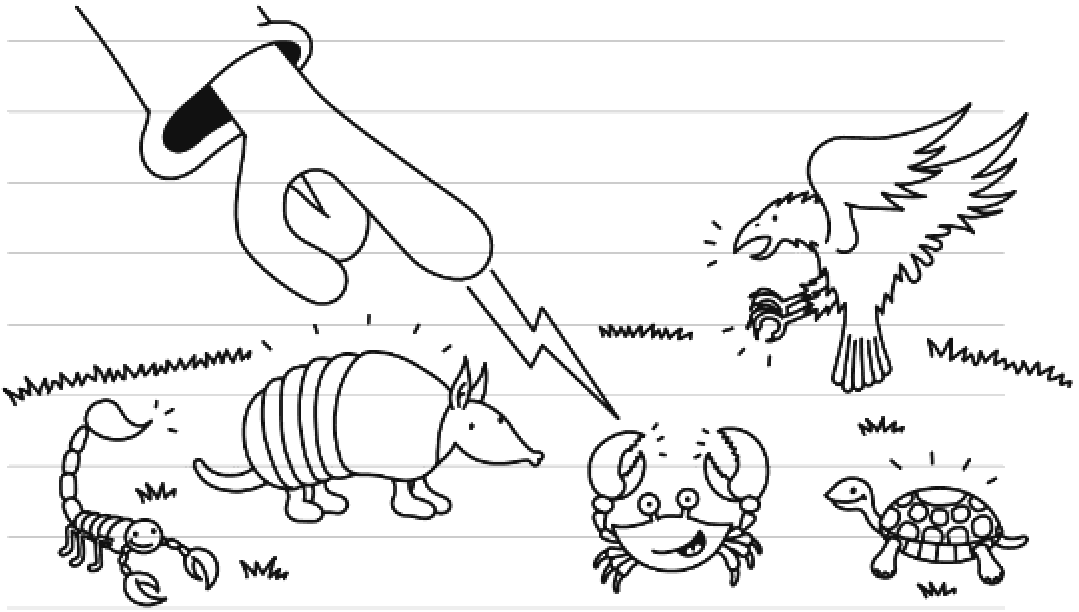

Maar toen het tijd werd om de MENS te scheppen, had hij alle GOEIE ideeën al opgebruikt.

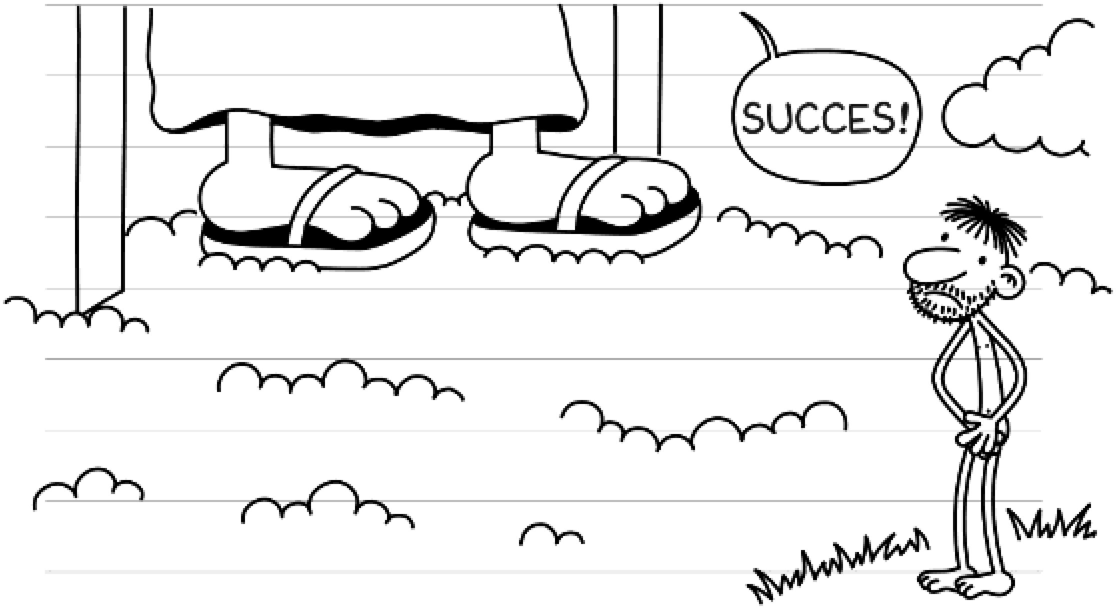

Ik denk dat God ons HERSENEN heeft gegeven om het goed te maken. Maar als het aan mij lag, had ik liever STEKELS gekregen.

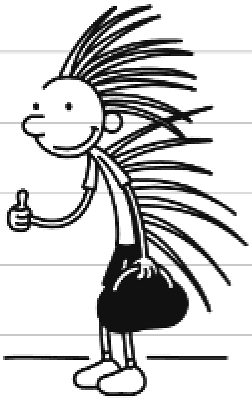

Als zo'n klein stinkdier roofdieren kan afschrikken met zijn stank, zou dat voor MIJ misschien ook werken. Dus toen besloot ik om niet meer te douchen tot ik van school af ben.

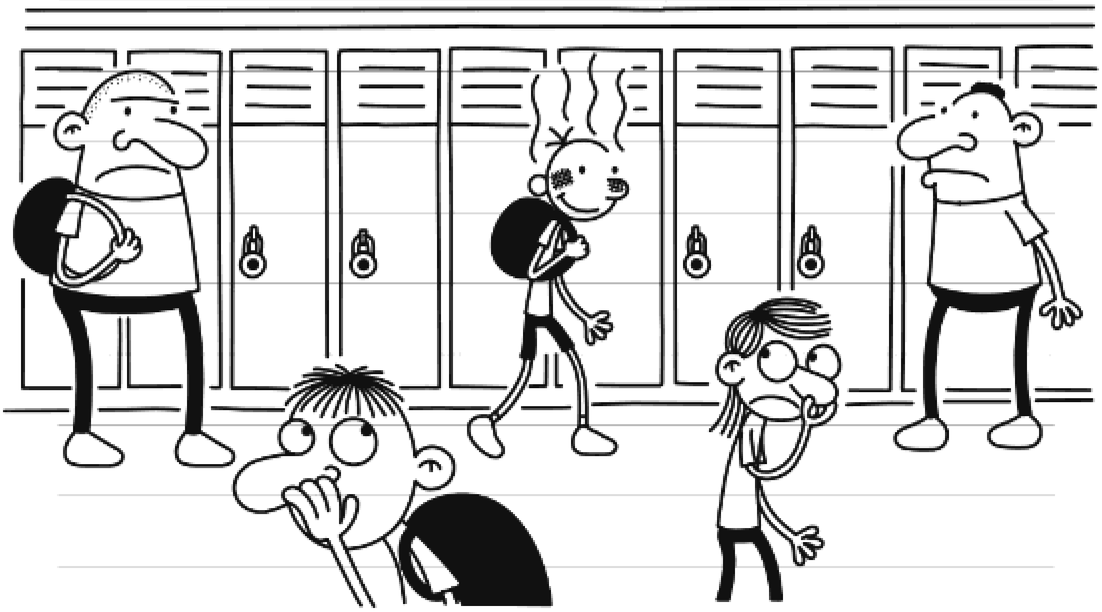

Maar ik had mijn plan niet aan MAM moeten vertellen, want toen bedacht ze dat ik vandaag nog niet heb gedoucht. Dus nu moet ik dat morgenochtend als eerste doen.

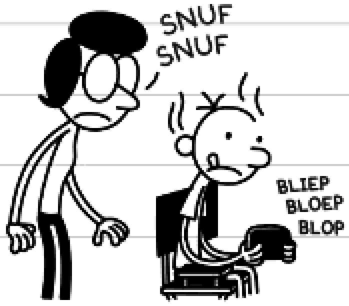

Gelukkig hadden we nog wat extra hotdogs in de camper liggen, en pap roosterde die boven het vuur. Maar ik moest steeds aan dat stinkdier denken. Dus ik was al een beetje schrikachtig toen we opeens werden BESPROEID.

Maar het was geen STINKDIER. Het was een van onze BUREN. Blijkbaar moet iedereen op deze camping om 21.00 uur binnen zijn, en zo te zien nemen ze dat hier heel serieus.

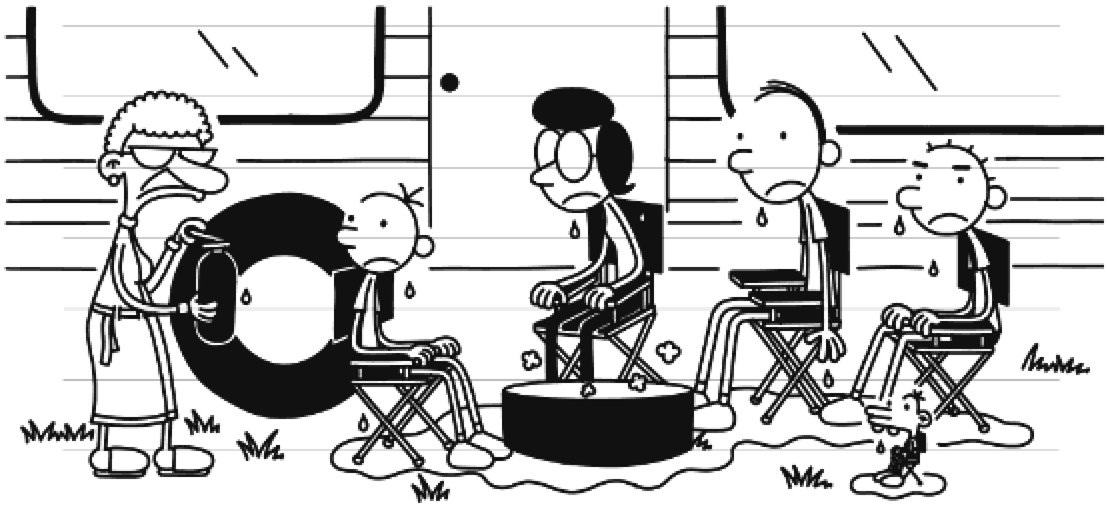

Dus we gingen naar bed, maar ik SLIEP niet echt. Want zoals ik al zei: de budgetkampeerders stonden heel DICHT op elkaar.

Zondag

Op deze camping is het blijkbaar vroeg naar bed en vroeg weer op. We hoefden onze wekkers niet te zetten, want onze buren lieten wel weten wanneer we op moesten staan.

Geloof het of niet, één kerel was HOUTEN BEELDEN aan het maken. Ik wilde hem flink de waarheid zeggen, maar door die kettingzaag besloot ik het voor deze keer door de vingers te zien.

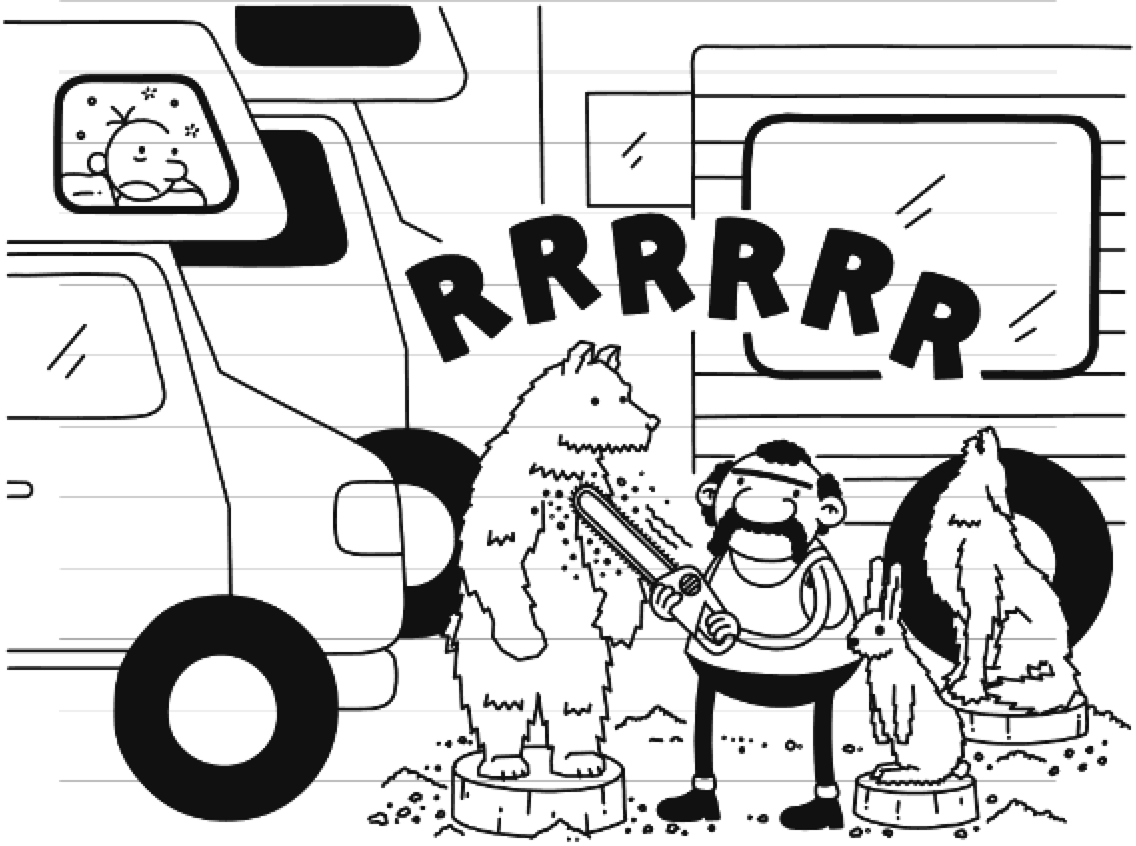

Toen pap uit bed was, ging hij pannenkoeken en eieren bakken boven het vuur. Mam kwam net terug van het toiletgebouw en vertelde me hoe alles daar werkte.

Ze zei dat je met muntjes moest betalen voor de douche en gaf me er meteen een paar. Toen zei ze dat ik langs de wasserette moest gaan om onze kleren uit de wasmachine in de droger te doen.

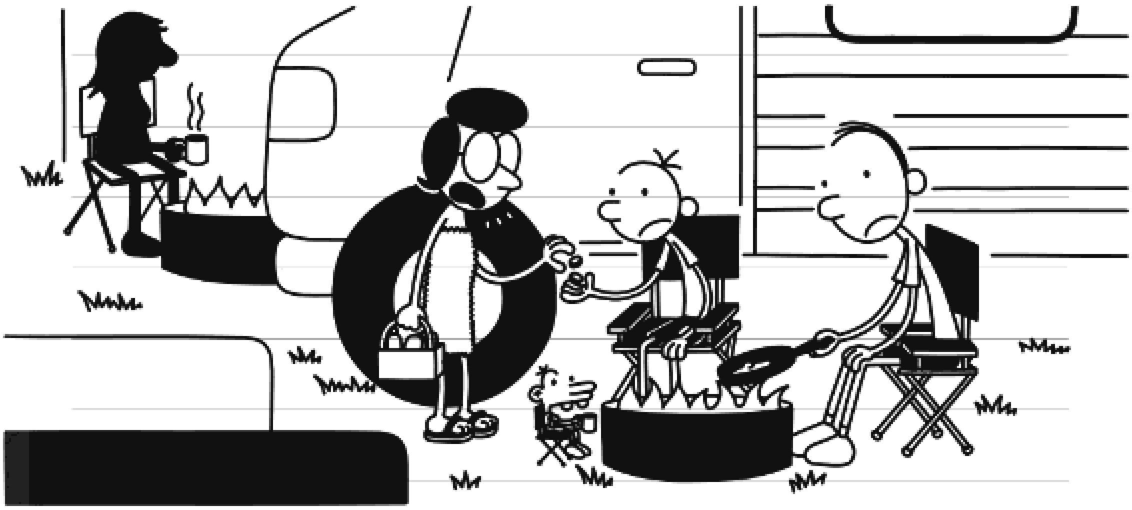

Ik vond het echt geen fijn idee om in een openbaar gebouw te douchen. Als je met je gezin in een huis woont, is de badkamer de enige plek met een beetje PRIVACY. Daarbinnen ben ik helemaal in mijn eigen wereldje.

En als die deur eenmaal op slot is, kan ik alles doen wat ik WIL.

Maar ik kom ook wel eens in de PROBLEMEN in de badkamer. Ik heb een keer bijna mijn ribben gebroken toen ik Spiderman nadeed in de douche.

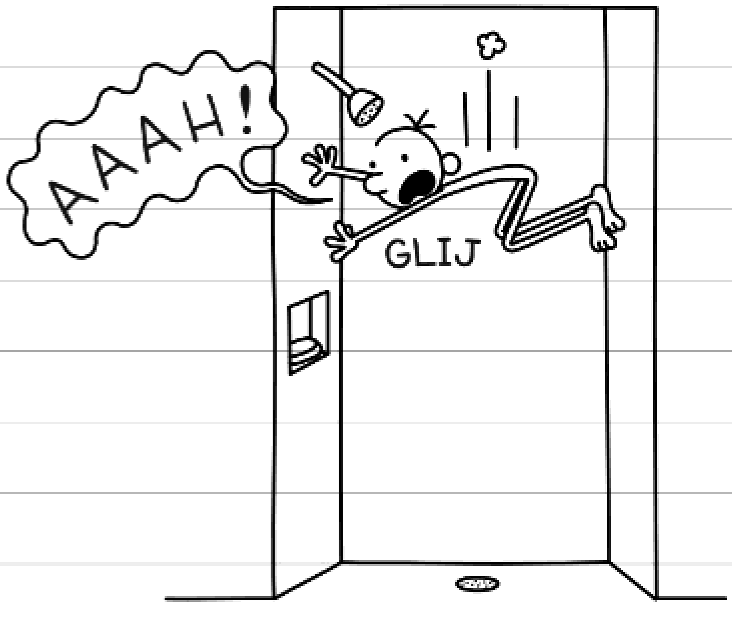

Toen ik bij het toiletgebouw kwam, slingerde de rij al om het hele gebouw heen. En ik leerde mijn medekampeerders ietsje beter kennen dan ik GEWILD had.

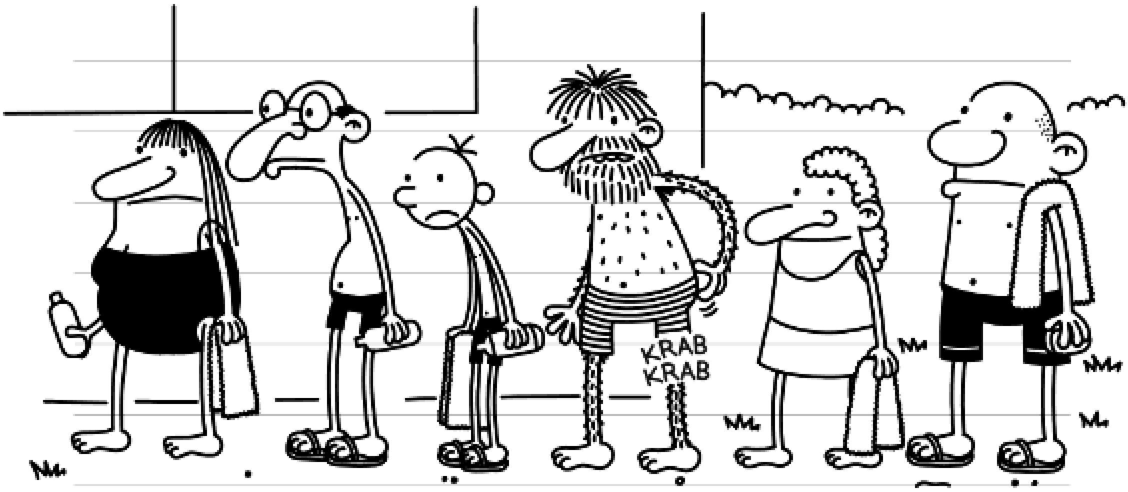

Ik dacht dat de rij bij de ingang zou splitsen en dat de mannen de ene kant op zouden gaan en de vrouwen de andere. Maar hier brengen ze die scheiding blijkbaar niet aan.

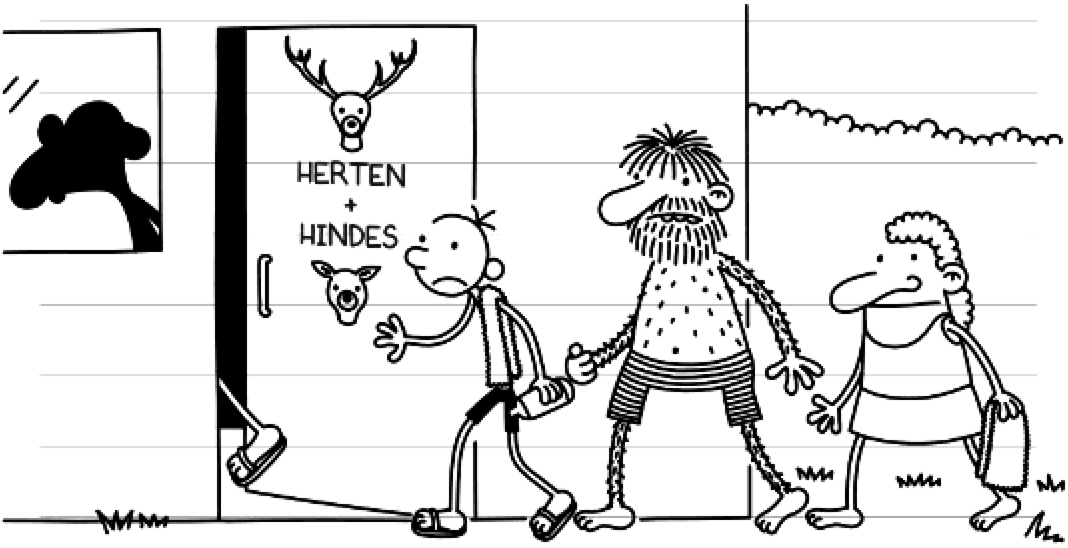

Ik ontdekte dat we zo lang moesten wachten omdat er maar drie douchehokjes waren. Toen ik eindelijk aan de beurt was, deed ik een muntje in het busje op de deur van het hokje, en de douche ging aan.

Het warme water voelde GOED, vooral omdat ik al een paar dagen niet meer warm had gedoucht.

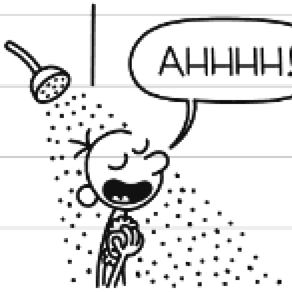

Maar ik kon er niet echt van genieten, want de hokjes waren best wel laag.

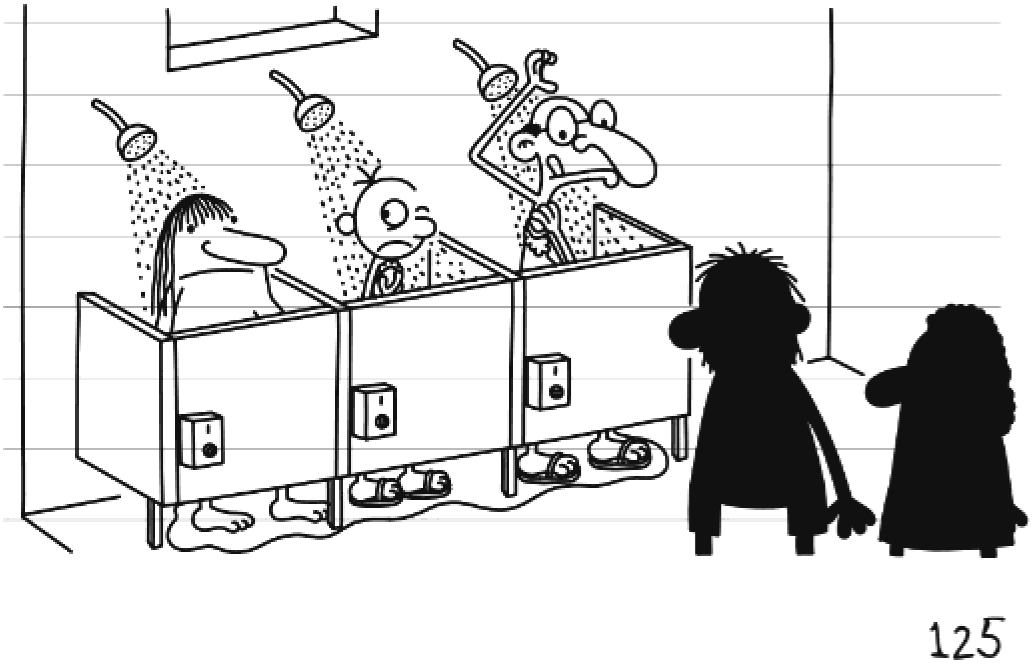

Ik sloot mijn ogen en probeerde net te doen alsof ik alleen was. Maar dat werd moeilijk toen degene in het hokje naast me begon te KLETSEN.

Ik besloot het karwei snel af te maken, zodat ik weg kon. Maar de douche stopte voor ik de shampoo uit mijn haar had kunnen spoelen.

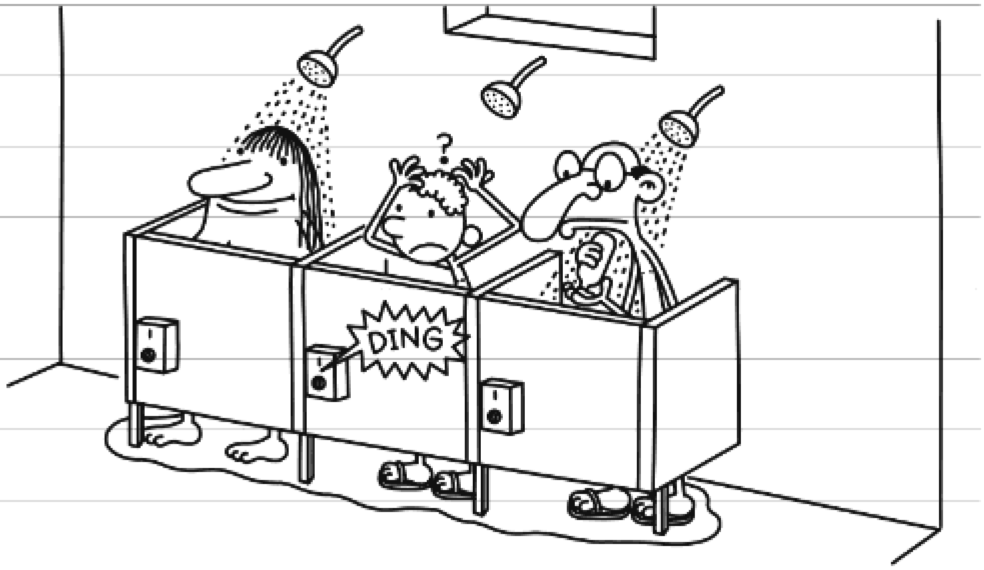

Blijkbaar kreeg je voor één muntje maar drie minuten warm water. Ik probeerde de volgende in de rij een muntje te geven zodat die hem in het busje kon stoppen, maar hij zag me niet.

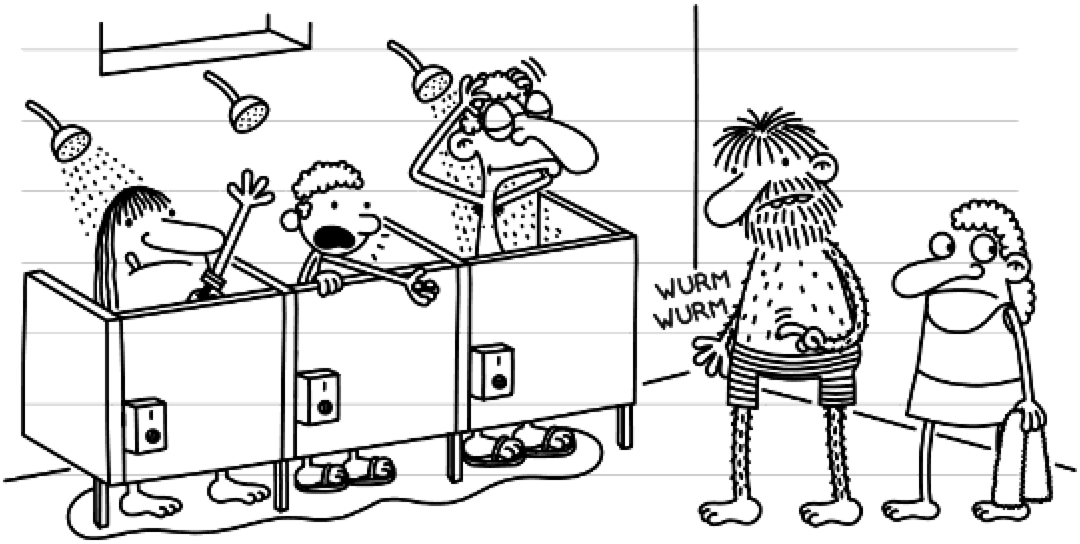

Dus ik stapte uit de douche om het muntje er ZELF in te stoppen. Maar op die kans had die vent blijkbaar GEWACHT.

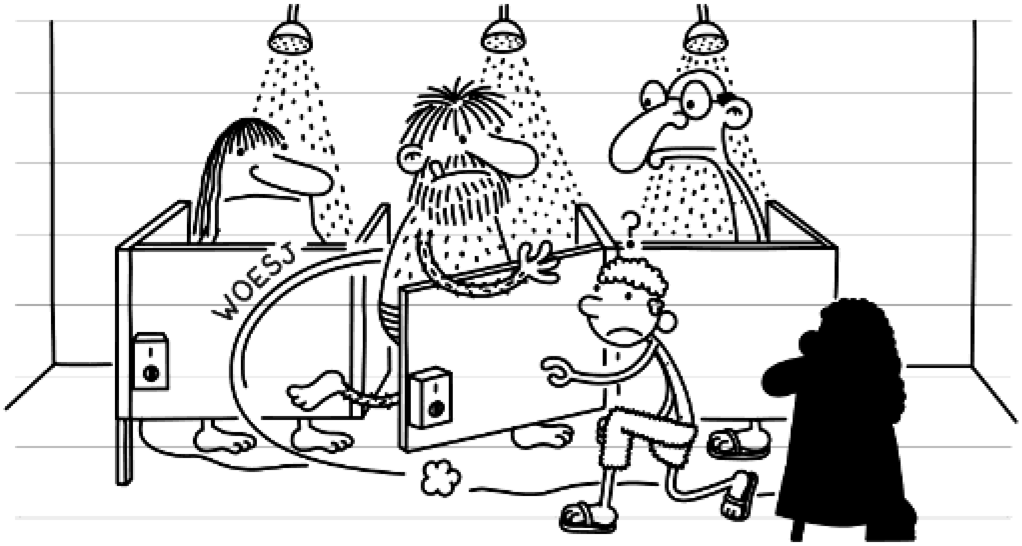

En het ERGSTE was dat hij MIJN SHAMPOO gebruikte.

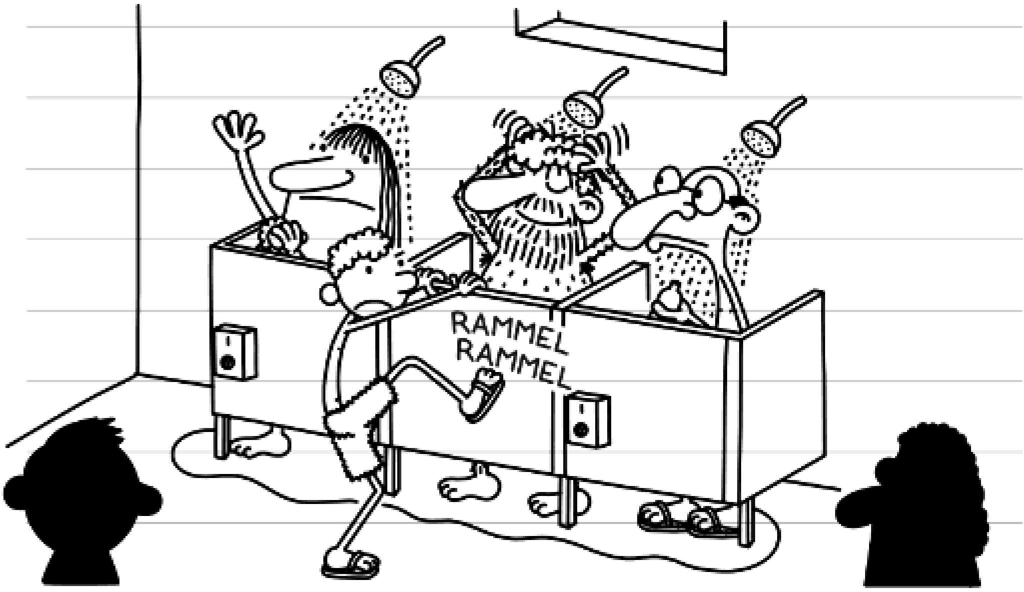

Ik had geen zin om ruzie te maken met een naakte man, dus ik VERTROK. Maar ik kreeg shampoo in mijn ogen en kon bijna niet zien waar ik heen ging.

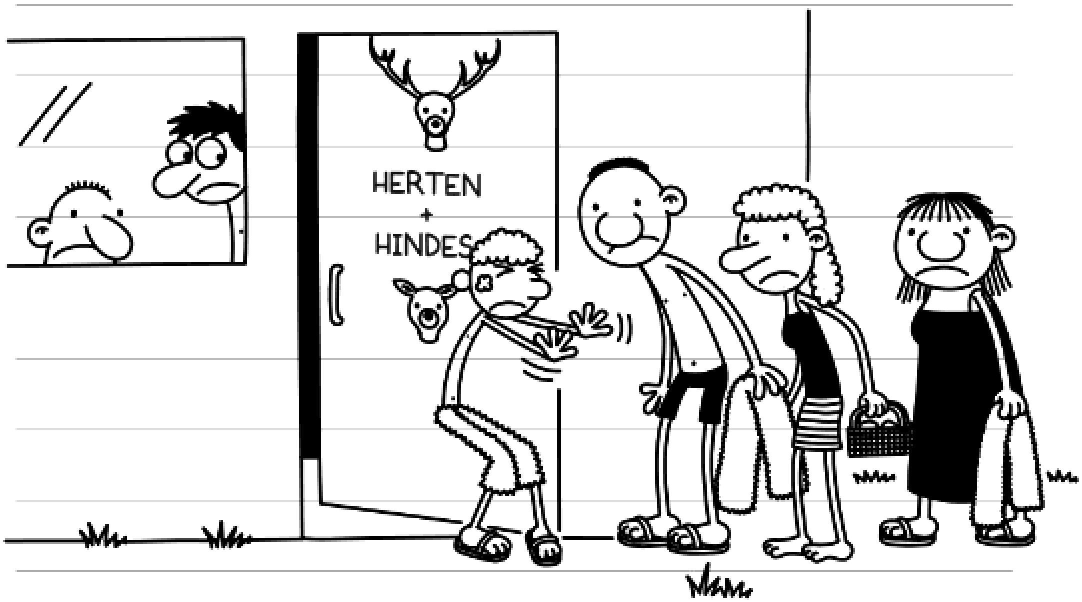

Gelukkig vond ik mijn weg naar de wasserette, waar een wasbak was. En dat water was tenminste GRATIS.

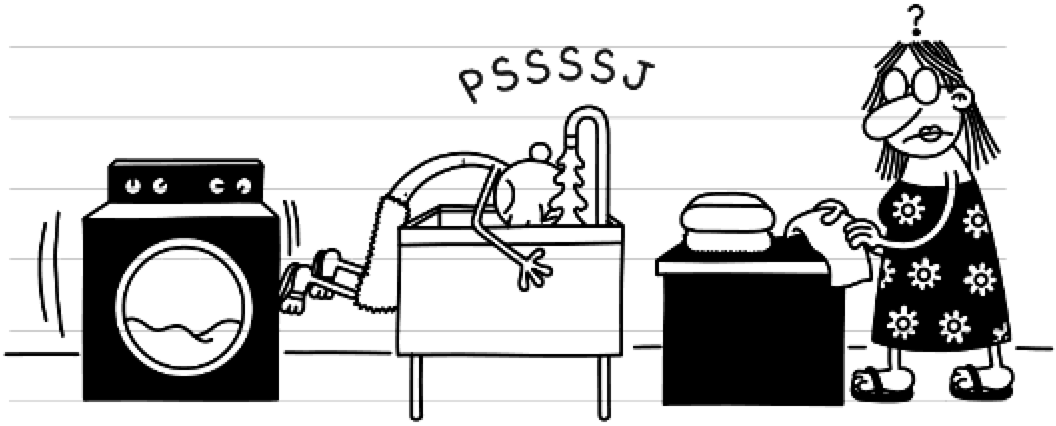

Toen ik de shampoo helemaal uit mijn haar had gespoeld, ging ik op zoek naar onze kleren. Maar iemand had ze uit de wasmachine gehaald en op de grond gegooid zodat hij zijn EIGEN kleren erin kon stoppen.

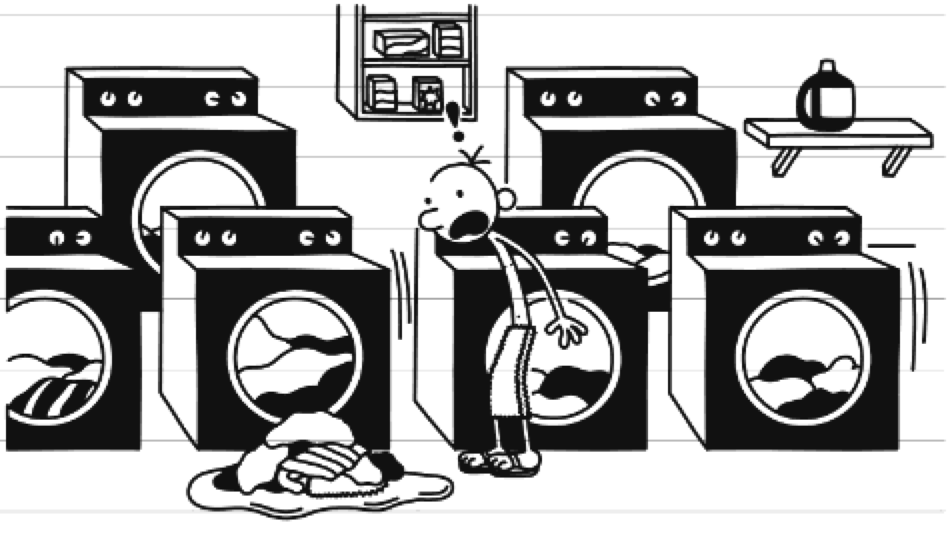

Ik stopte onze kleren in de droger en besloot bij de wasmachines te blijven. Dan kon ik zien wie onze was op de grond had gegooid als die persoon terugkwam.

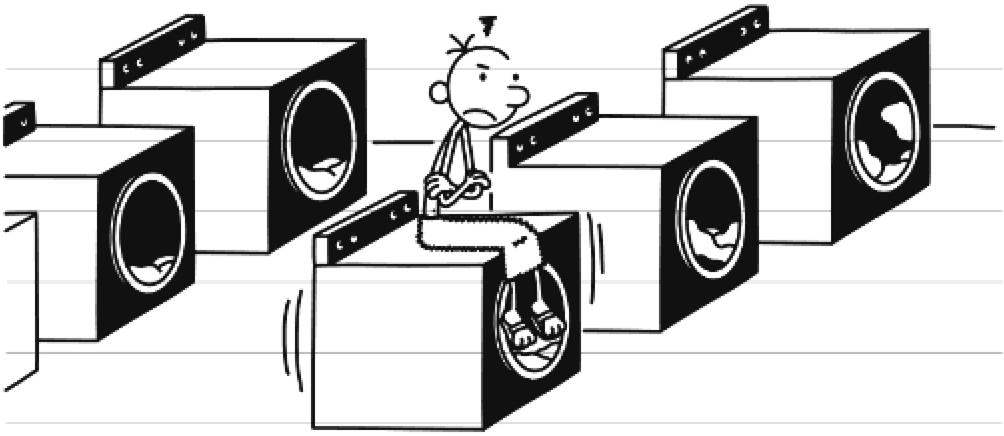

Maar toen ik zag wie het WAS, bedacht ik dat ik het nog maar een keer door de vingers moest zien.

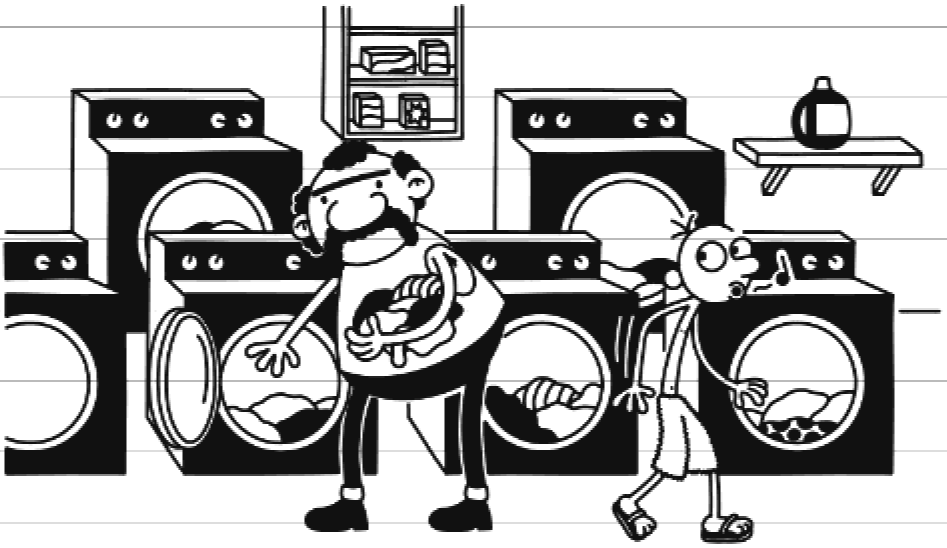

Terug bij onze kampeerplek wilde ik alleen nog maar terug in bed kruipen. Maar mam zei dat we samen naar het meer gingen en dat ik mijn zwembroek aan moest doen.

Ik hielp haar herinneren dat ik geen zwembroek meer HAD en ik hoopte dat ik dan niet mee hoefde. Maar mam zei dat Rick een RESERVE had, en al ben er ik geen fan van om andermans kleren te dragen, ik wist dat het geen zin had om met haar in discussie te gaan.

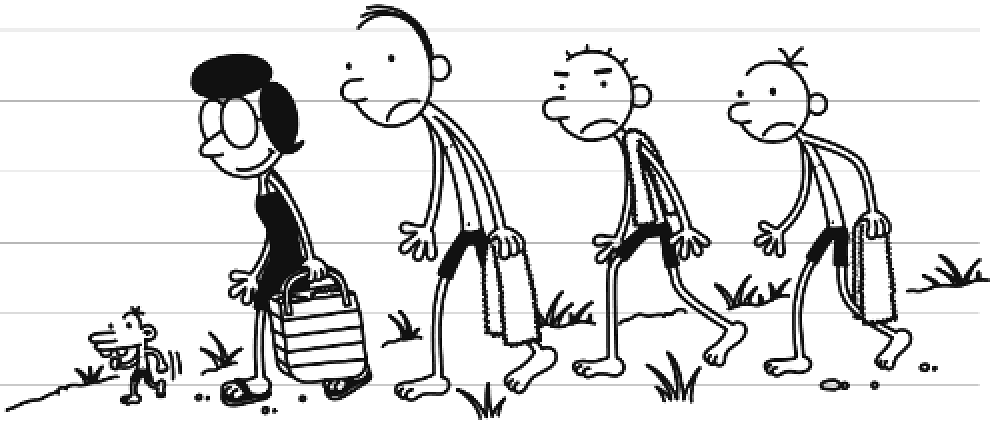

Ik dacht dat mam tevreden zou zijn als we een paar minuten in het meer zwommen en deden alsof we het leuk vonden. Dan konden we daarna terug naar de camping. Maar ze had haar camera mee, en dat maakt alles altijd een stuk lastiger.

Mam zit deze zomer veel op sociale media. En ze wordt JALOERS als ze de perfecte plaatjes van haar vriendinnen en hun gezinnen ziet.

Dus zet mam ons altijd in van die ongemakkelijke poses om te laten zien dat wij het OOK heel leuk hebben. Maar er is vast iets mis met ons gezin, want wij krijgen het nooit voor elkaar.

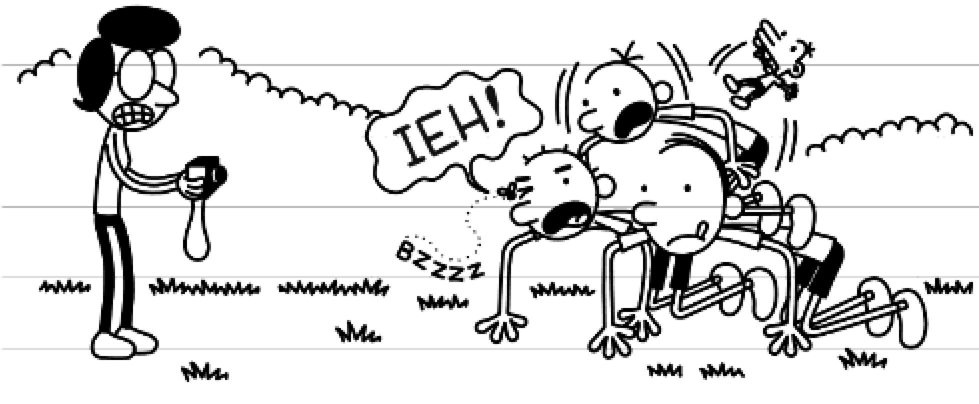

Bij de eerste aanblik vanaf de brug had het meer er heel kalm en vredig bij gelegen. Maar vandaag was heel andere koek.

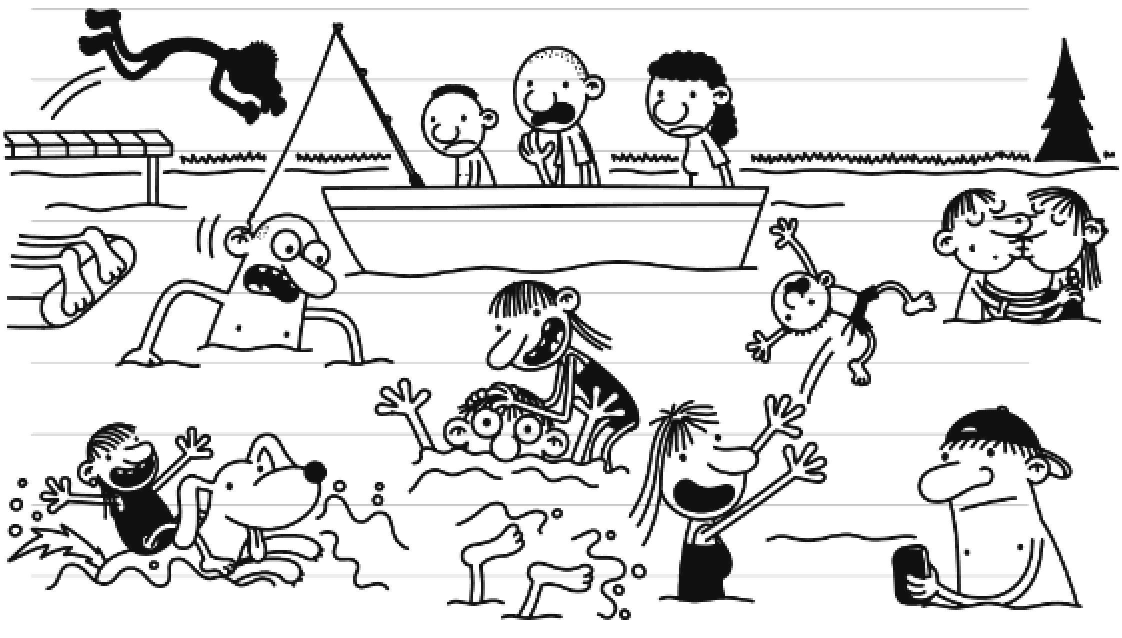

Ik had verwacht dat het water net zo helder zou zijn als op de viskwekerij, maar ik vond het er VIES uitzien. En dat kwam waarschijnlijk omdat mensen er niet alleen in ZWOMMEN.

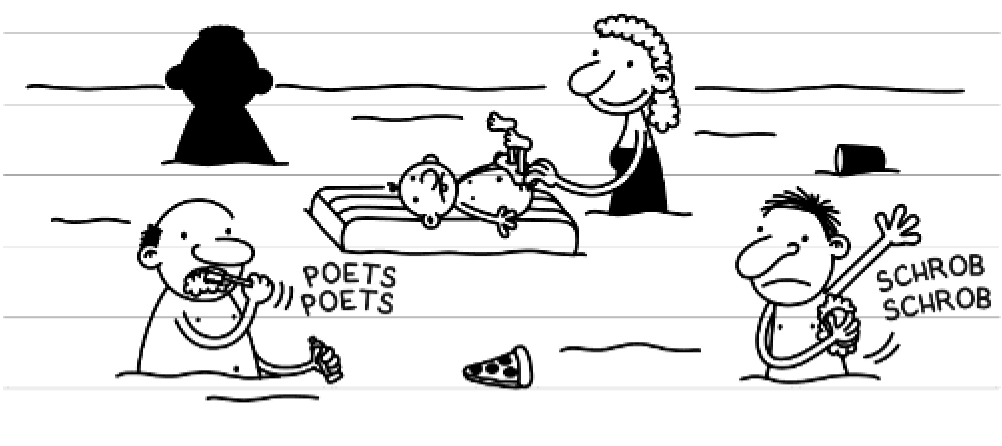

Ik dacht dat iedereen gisteren in het ZWEMBAD al raar deed, maar in het meer was het nog veel ERGER.

Er hing een touw aan de tak van een grote boom die tot boven het water reikte. Maar daar ging ik echt niet aan zwaaien voor het een paar dagen flink GEREGEND had.

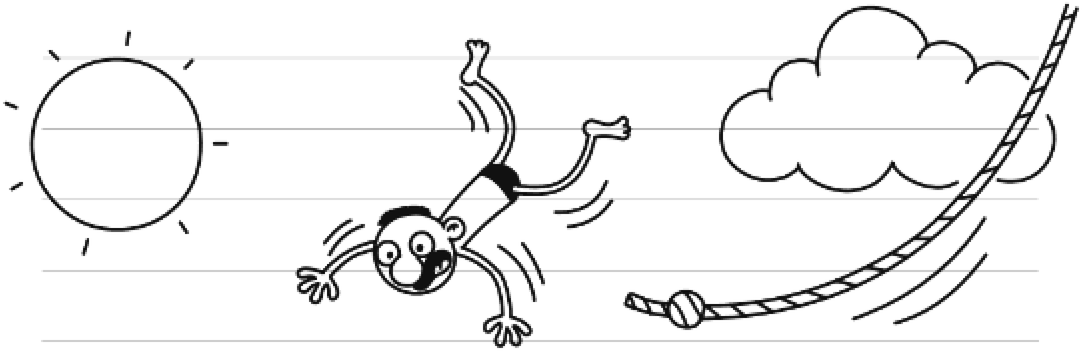

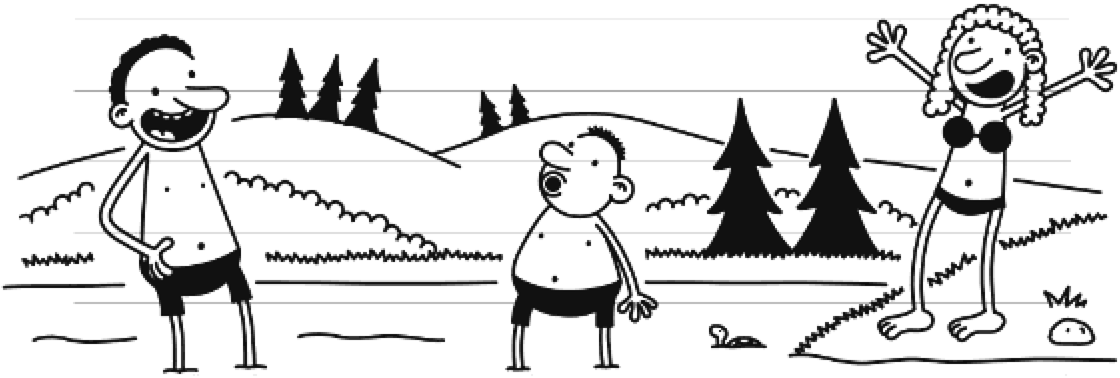

Midden op het meer dreven een paar vlotten en ik dacht erover om er eentje te pakken. Maar toen ik zag waar ze voor gebruikt werden, deed ik het toch maar niet.

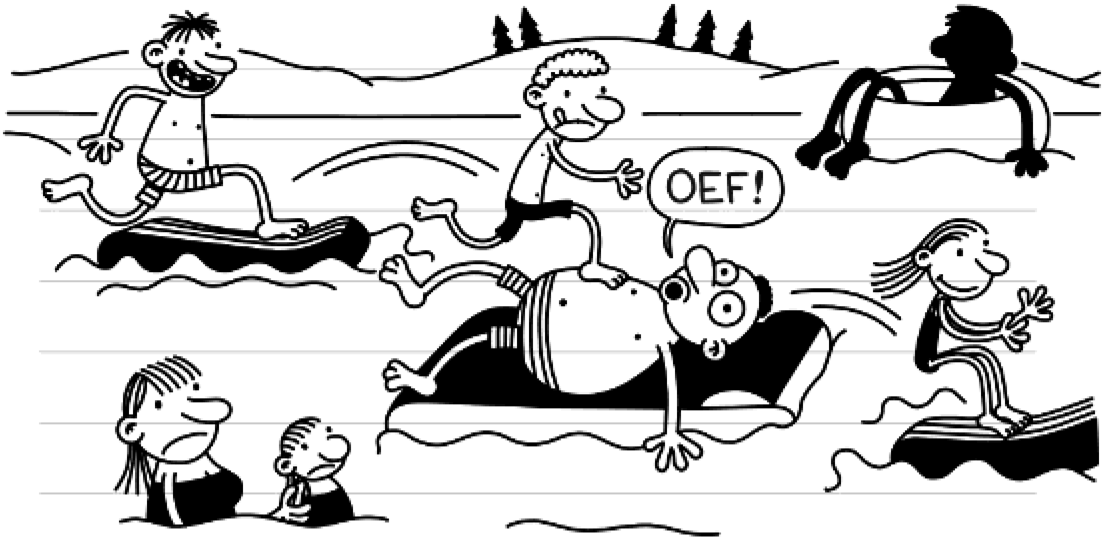

Er was een schans onder aan een hoge heuvel bij het meer, en ik snapte niet waar die voor was. Ik kreeg antwoord op mijn vraag toen een gast zichzelf in een tractorband het water in slingerde.

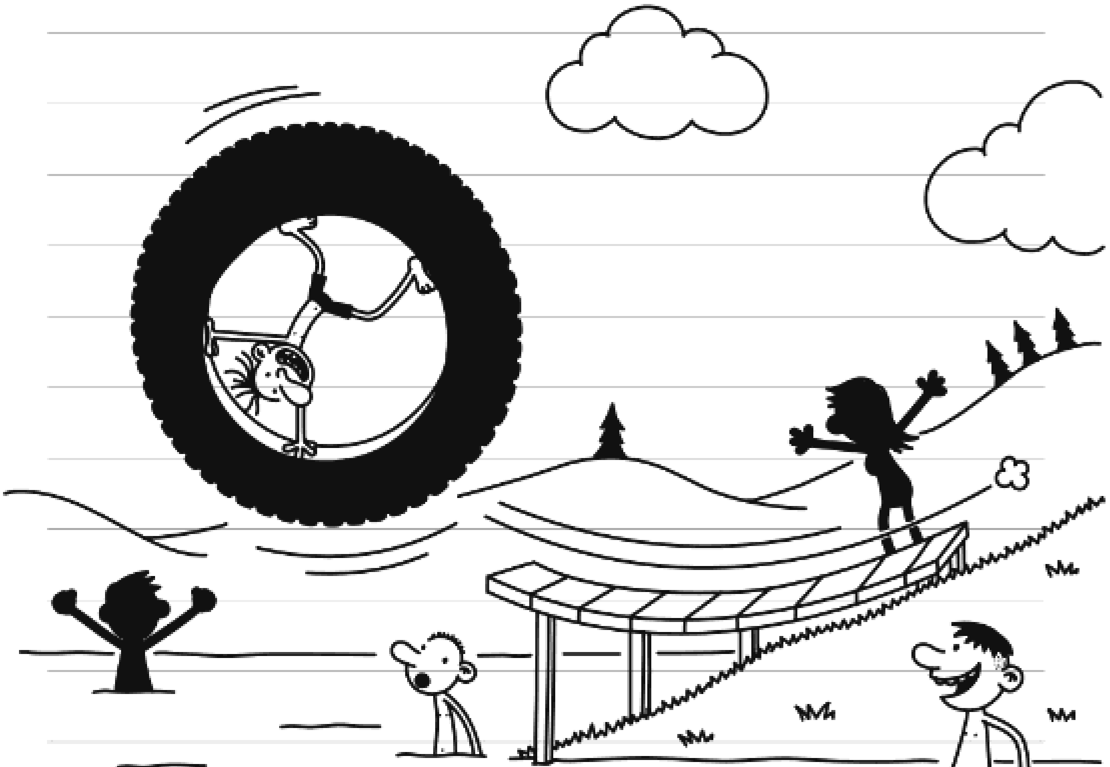

We moesten allemaal zwemmen van mam, maar ik had een trauma na mijn LAATSTE ervaring in een meer. Plus, ondoorzichtig water vertrouw ik niet.

Ik wees pap op iets vreemds wat midden op het meer omhoogstak. Hij zei dat het vast een tak was, maar zo zag het er volgens MIJ niet uit. En als je maar een stukje van iets kunt zien, kan het van ALLES zijn.

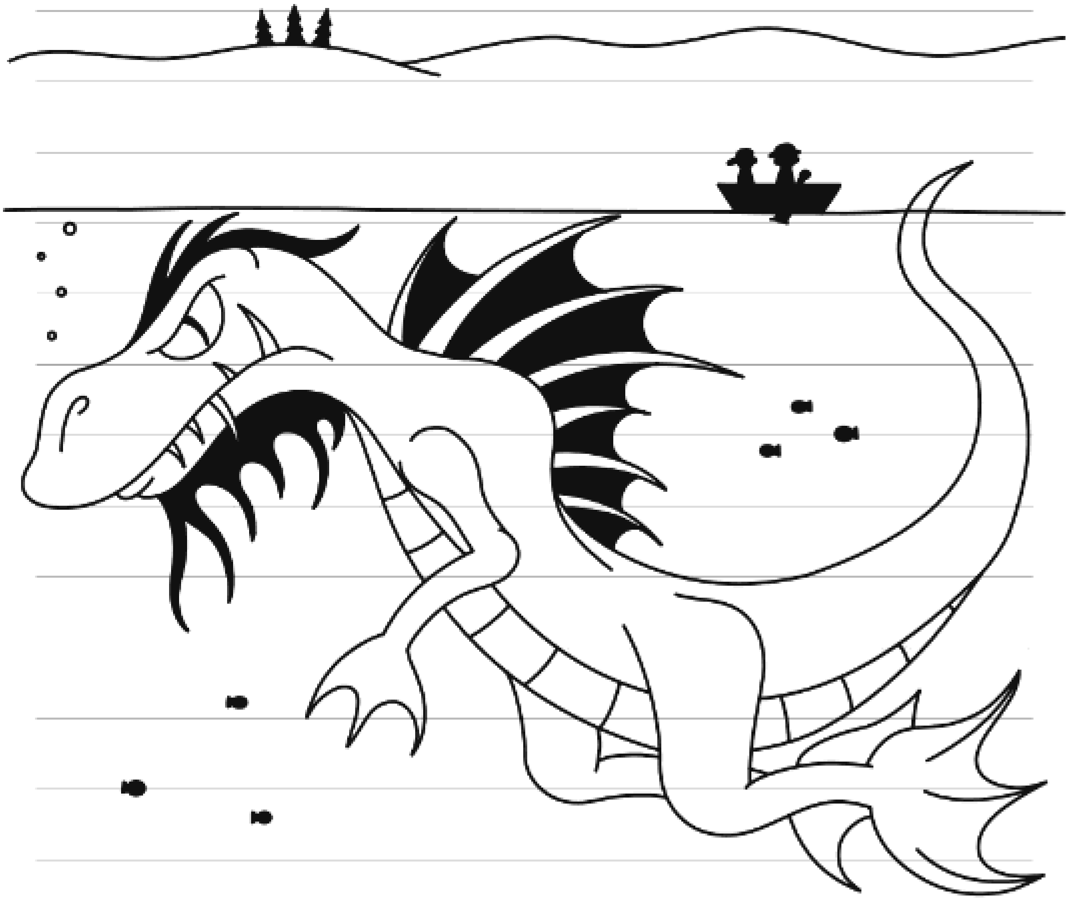

Niemand had zin om te zwemmen, dus we legden onze spullen neer. Maar de oever van een meer is iets heel anders dan een STRAND, en binnen een paar seconden zonken we weg in de blubber.

Mam zei dat we niet naar de camping teruggingen voor we iets LEUKS hadden gedaan. Er lag een kano aan de steiger en ze vond dat we daarmee het meer op moesten gaan. En ik vond het prima om het water op te gaan, zolang ik er maar niet IN hoefde.

We stapten om de beurt in de kano, en dat was niet zo makkelijk als ik had gedacht.

Ik bleef laag, zoals pap had gezegd. Maar Rick deed dat NIET en we sloegen bijna om terwijl we nog aan de steiger lagen.

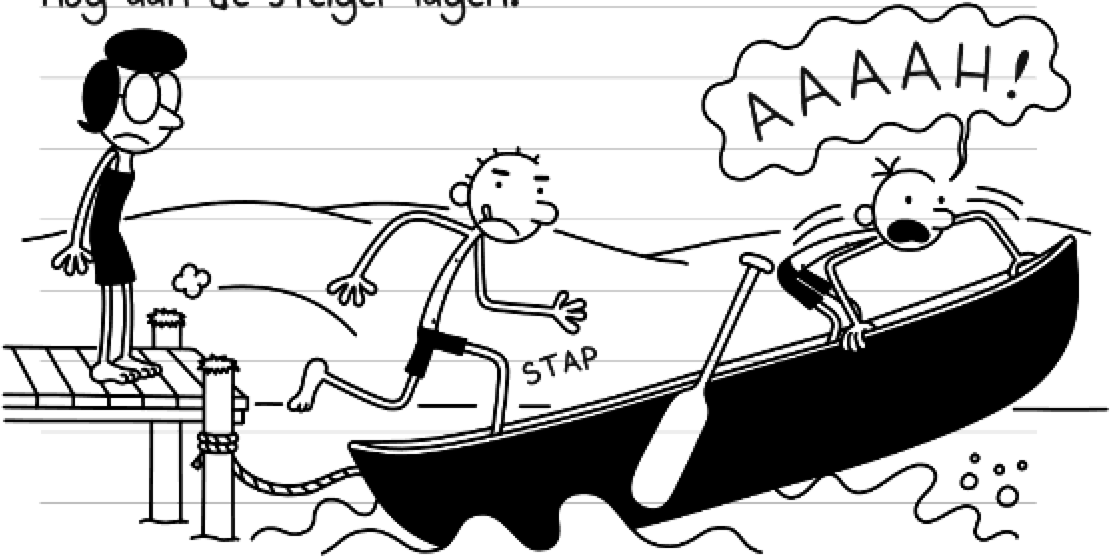

Toen we allemaal in de kano zaten, deden we zwemvesten aan en peddelden het water op. Maar sommige zwemmers in de buurt wisten niet hoe snel ze aan de KANT moesten gaan.

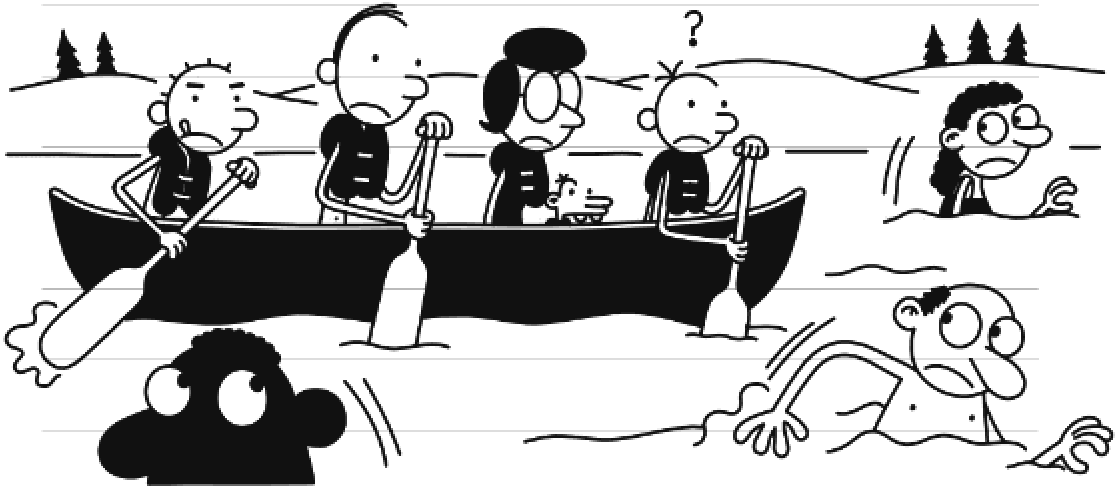

Toen ontdekten we WAAROM. Zodra we midden op het meer waren, landde er vlak naast onze kano iets heel GROOTS in het water. En een seconde later was er NOG een plons.

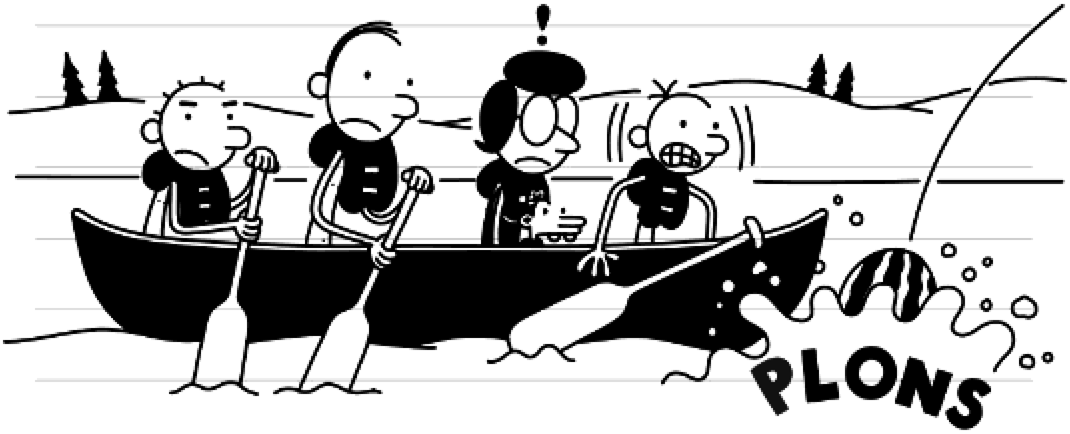

Op de heuvel hadden een paar tieners een giga KATAPULT van een hangmat gemaakt, en nu gebruikten ze ons als SCHIETSCHIJF.

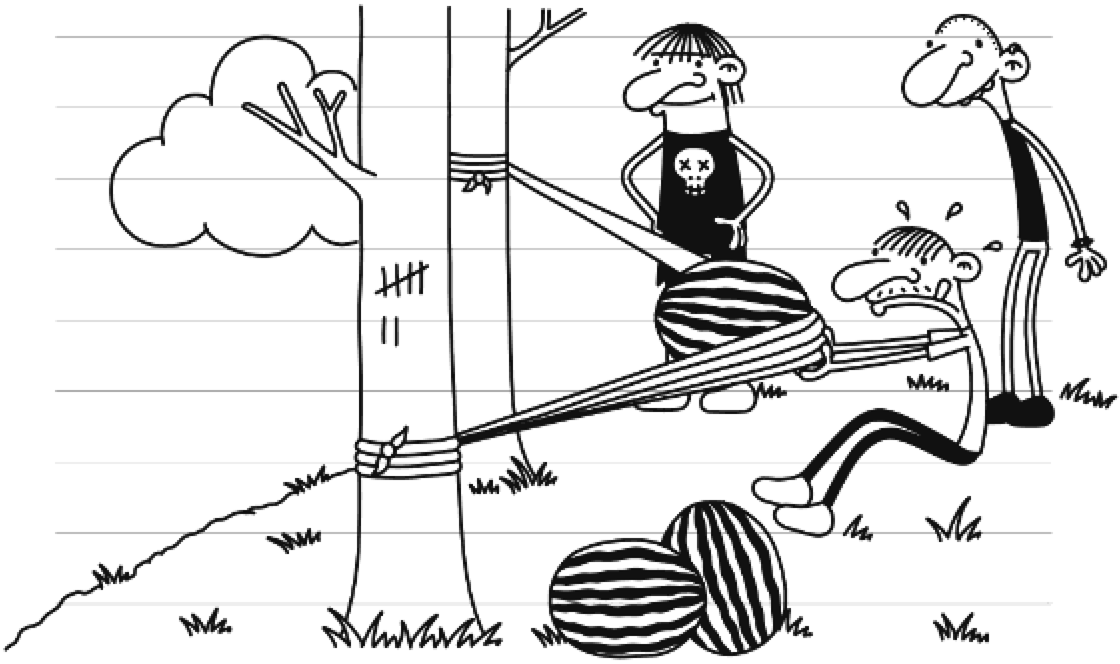

Dat verklaarde meteen waarom niemand de kano gebruikte. We probeerden naar de steiger terug te peddelen, maar die lui op de heuvel konden met elk schot beter richten.

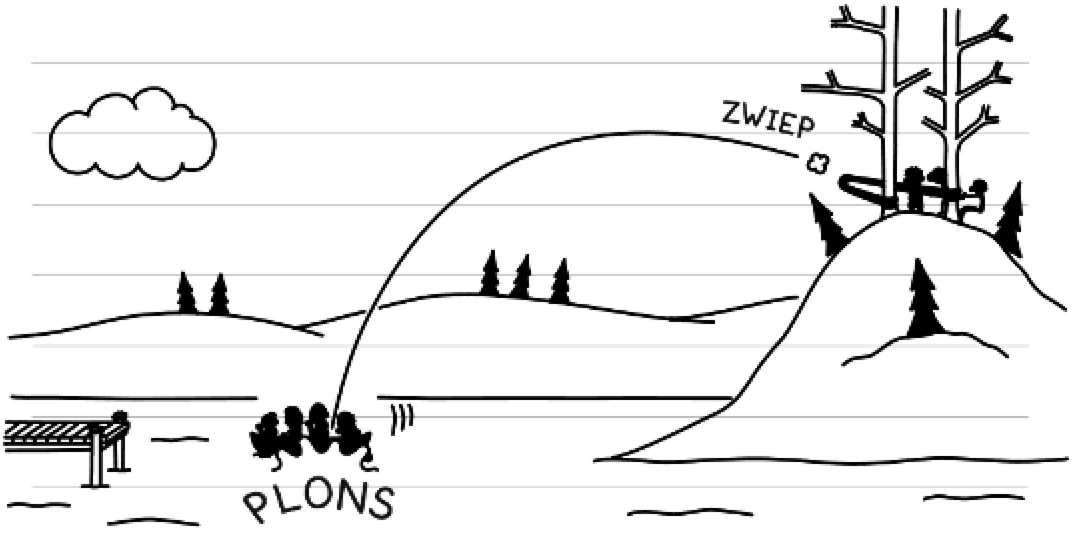

Rick wilde niet geraakt worden, dus hij besloot het schip te verlaten. En dat was een probleem voor ONS, want toen was het evenwicht weg.

Onze kano kapseisde, en pap en ik kwamen er op de een of andere manier ONDER terecht. Eerst leek me dat wel GOED, want zo waren we beschermd tegen die watermeloenen.

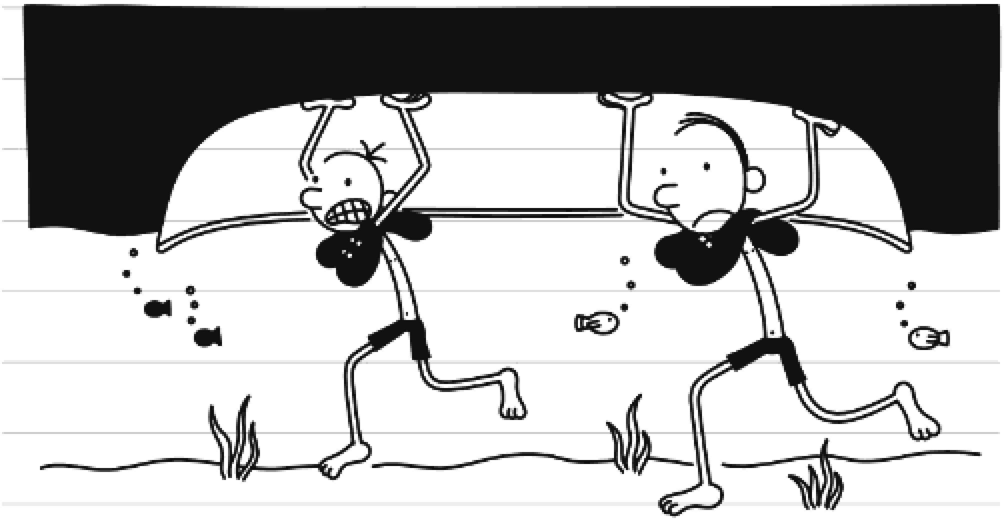

Maar daar dacht ik wel anders over toen we vol geraakt werden, want het leek net of we in een TROMMEL zaten.

Pap en ik lieten de kano achter en zwommen naar de steiger. En we hadden HAAST, want nu we buiten hun bereik waren, KEILDEN die gasten op de heuvel hun meloenen over het water.

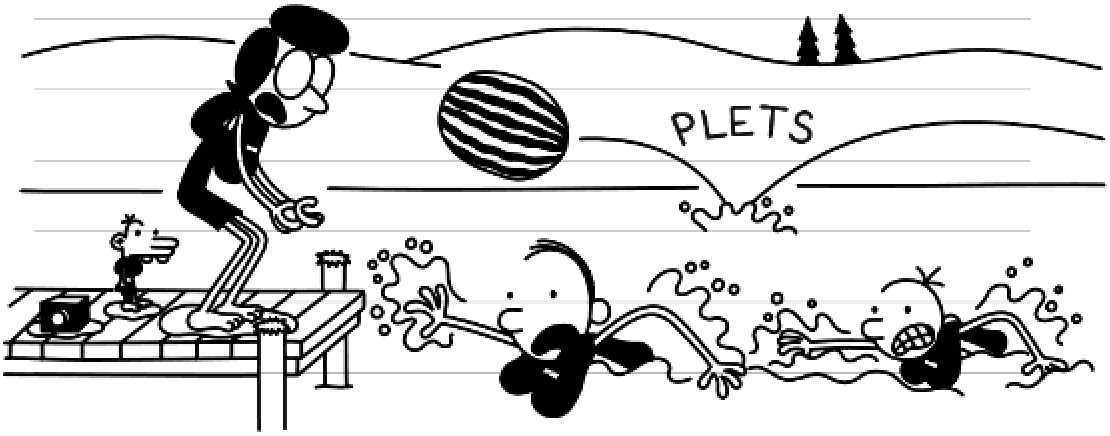

We trokken onszelf op de steiger, waar we veilig waren. Mam was overstuur omdat haar camera verpest was, maar ik hoefde toch geen foto van mezelf op dat moment.

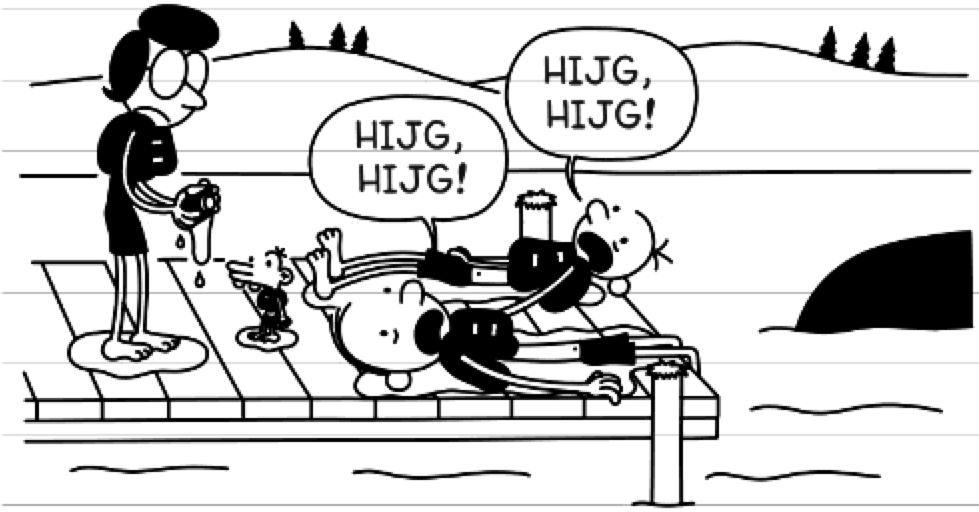

Maandag

Ik denk dat mam wel doorhad dat we gisteren iets te veel tijd met het gezin hadden doorgebracht, want vanochtend zei ze dat we allemaal ons eigen ding konden doen. Ik wilde eens een keertje relaxen, maar mam had ANDERE ideeën.

Ze zei dat er allemaal kinderen van mijn leeftijd op de camping waren en dat dit de perfecte gelegenheid was om nieuwe VRIENDEN te maken.

Ik zei dat ik geen zin had om sociaal te doen en dat het geen nut had om hier nieuwe vrienden te maken, omdat ik die lui allemaal nooit meer zou ZIEN.

Maar mam zei dat ze haar beste vriendinnen vroeger op zomerkamp had ontmoet toen ze net zo oud was als IK.

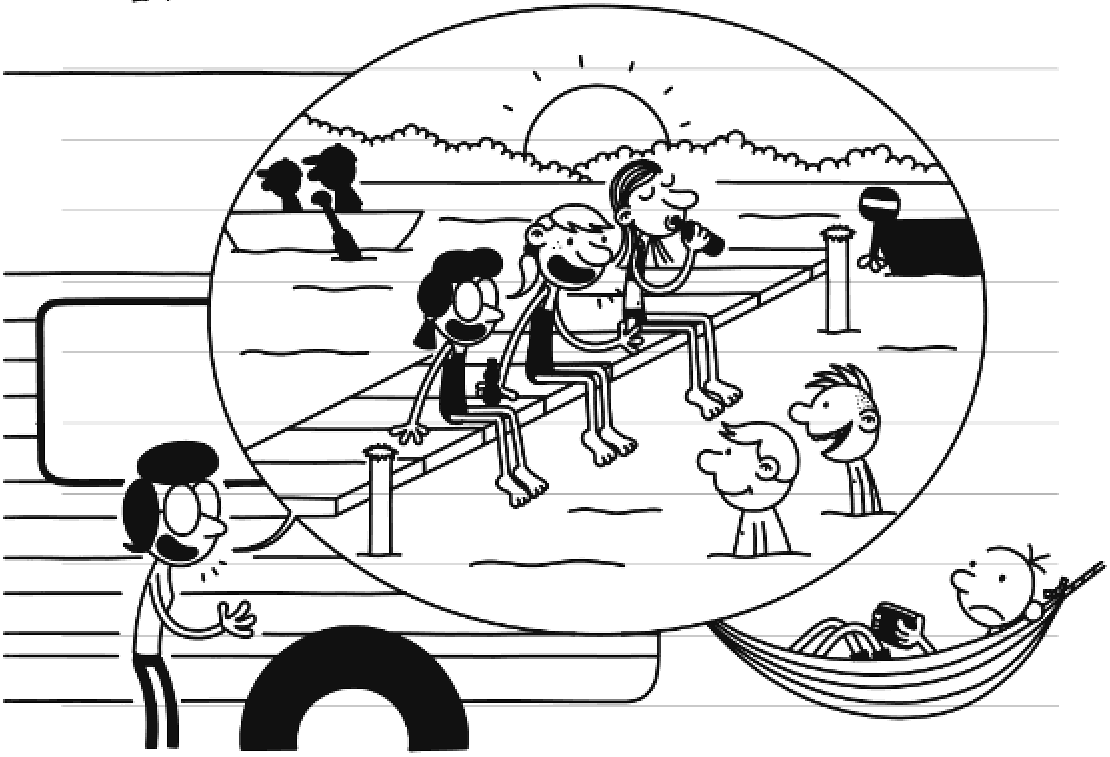

Ik zei tegen mam dat het nu heel ANDERS is dan toen en dat het in deze tijd veel moeilijker is om vrienden te worden met mensen die je niet kent. Maar mam zei dat ze me daarmee kon helpen.

Ik hoopte dat mam erover op zou houden. Maar tien minuten later kwam er een groep jongens voorbij met hengels. En voor ik haar kon TEGENHOUDEN, begon mam me al voor te stellen.

Gelukkig sloegen die gasten me niet meteen in elkaar toen mam weg was. Ze zeiden dat ze naar hun visstek gingen en dat ik best mee mocht als ik dat wilde.

Ik ben niet wild van vissen, maar ik besloot met ze mee te gaan om mam blij te maken.

Ik herkende een paar jongens van het zwembad en op weg naar de rivier ontdekte ik hoe ze heetten.

Iedereen noemde de kleinste Sappak en het leek alsof hij de baas was. De jongen met de zwemband was Forse Fons en ik wist niet of hij dat ding voor de lol om had of dat hij hem gewoon niet meer AF kreeg.

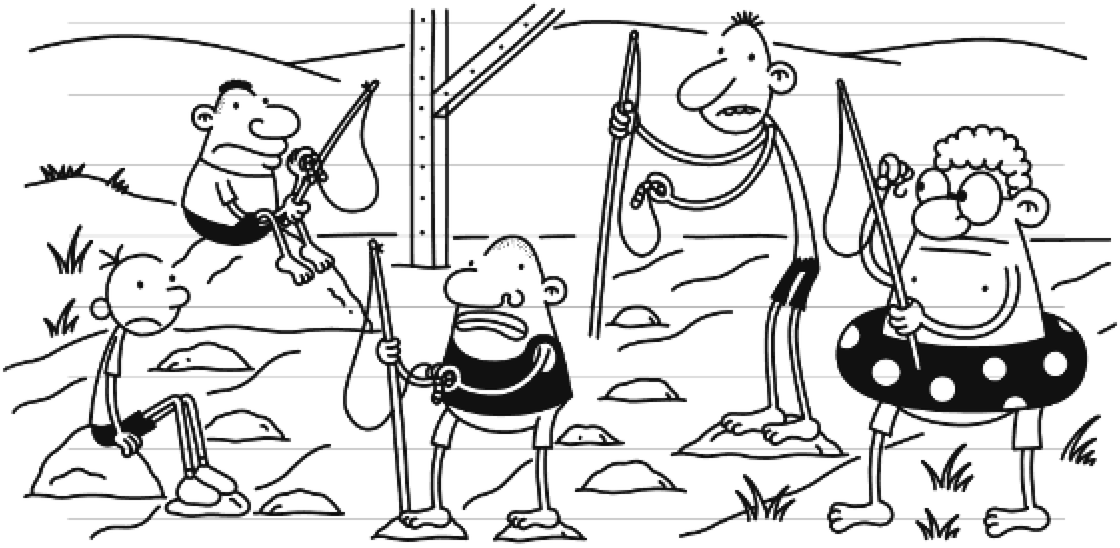

De lange dunne was Kever en de jongen met het kaalgeschoren hoofd heette Kaka. En ik wil niet gemeen zijn, maar die gast maakte zijn bijnaam wel waar.

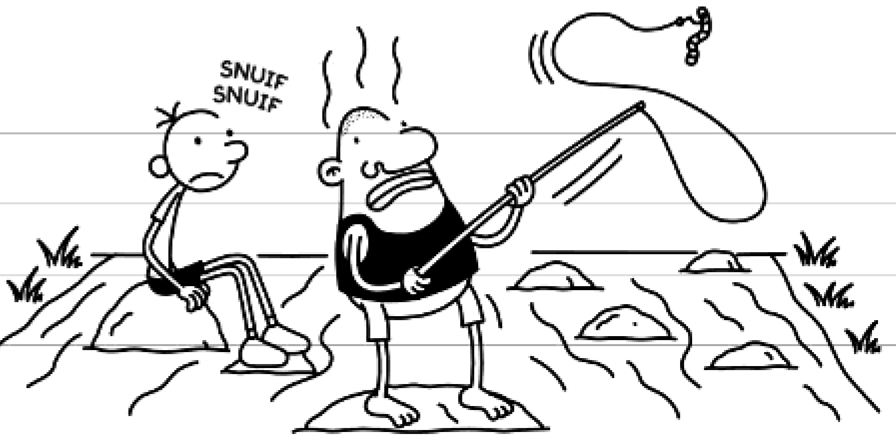

Er kwamen nog een paar andere jongens bij en die hadden ook ALLEMAAL een bijnaam. Dus dat is blijkbaar een ding hier.

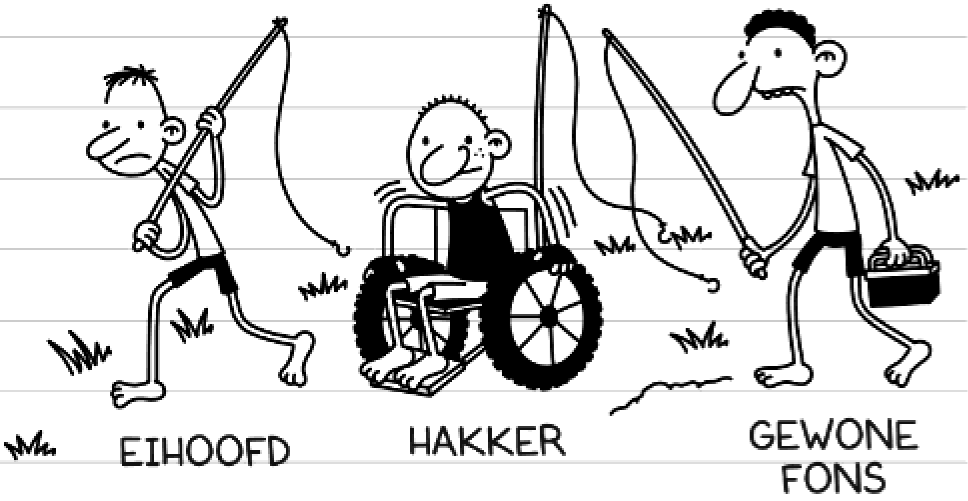

Sappak vroeg hoe IK heette en omdat IEDEREEN een naam had verzonnen, vond ik dat ik dat ook wel kon doen.

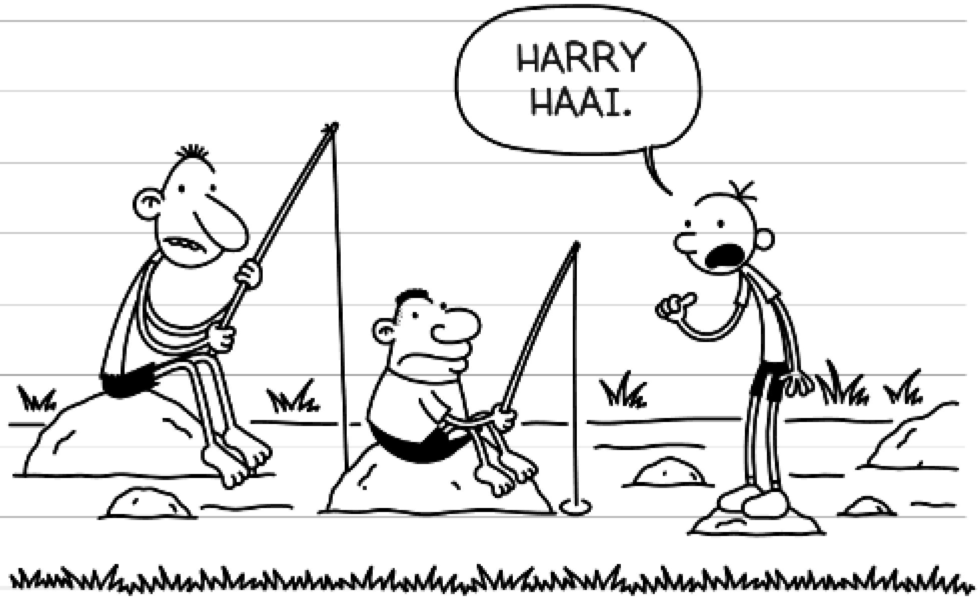

De rivier was best ondiep hier, dus ik snapte niet hoe die lui vissen wilden vangen. Maar toen ontdekte ik waarom ze hier echt kwamen, en dat was niet om te vissen maar om te PRATEN. En ze maakten OVERAL ruzie over.

Het begon met de vraag welke superheld in een gevecht zou winnen, en dat werd een gesprek over welke superkracht de beste was. En dat veranderde op de een of andere manier in een heel andere discussie: tegen welk dier je zou willen vechten als je ter dood veroordeeld was.

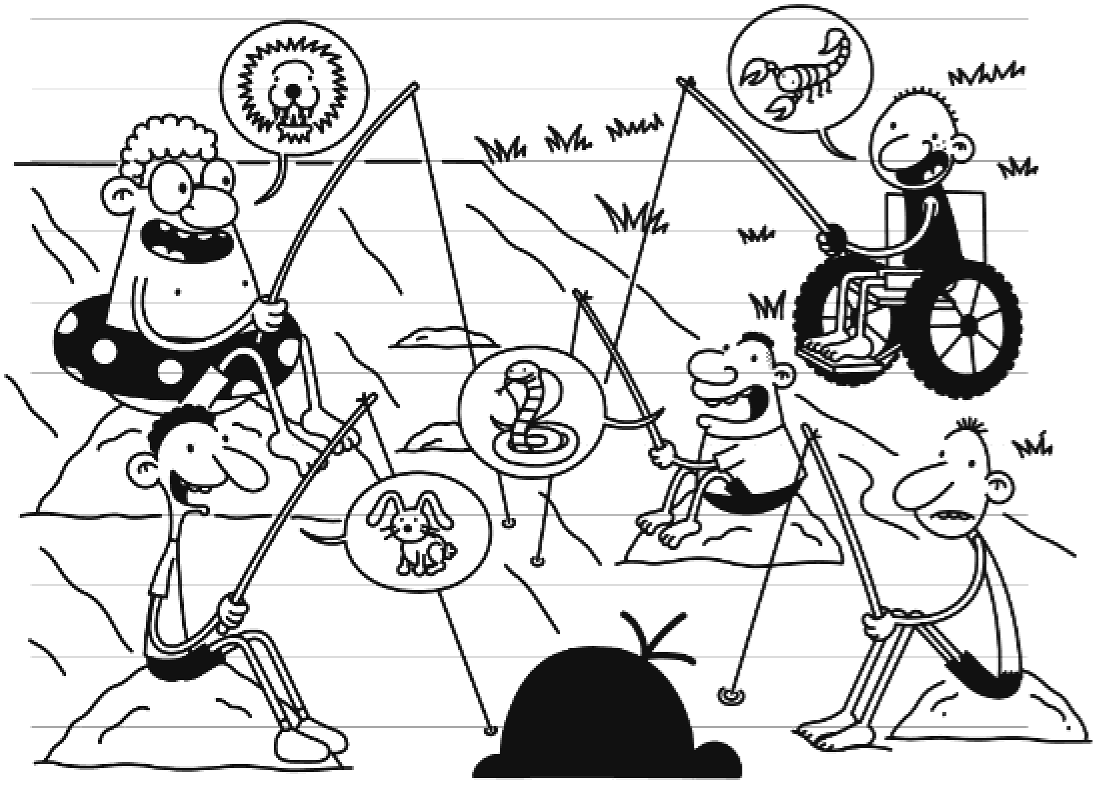

Toen kregen ze ruzie over de vraag of je beter tegen een mens met de kop van een haai of tegen een haai met het hoofd van een mens zou kunnen vechten. De ene helft vond het één en de andere helft vond het ander.

Het werd een verhitte discussie en daarna SLOEGEN ze erop. Ik had geen zin om gewond te raken, dus probeerde ik erbuiten te blijven.

Maar toen was het opeens VOORBIJ en deed iedereen alsof er niks gebeurd was.

Ik werd een beetje nerveus van dat chillen met een stel gasten die ruzies zo graag met hun VUISTEN oplosten, en ik zei dat ik misschien maar eens terug moest gaan. Maar Sappak zei dat ik hier NIEUW was en dat het hun taak was om me wegwijs te maken. Ik gaf maar toe, vooral omdat ik niet wilde dat Kaka me in de houdgreep zou nemen.

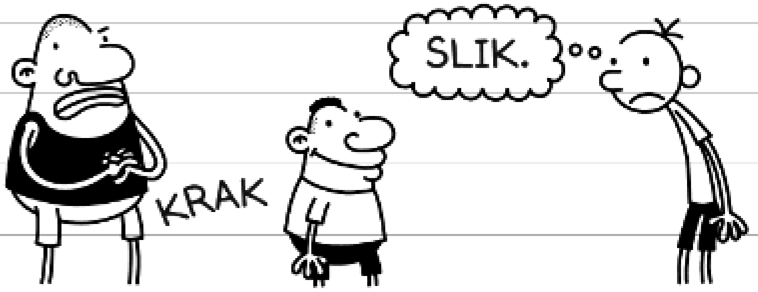

Die gasten bleken hier al jaren te komen, dus ze kenden de hele camping op hun duimpje. Ze wisten hoe je gratis een zak chips uit de automaat bij de receptie kon halen, hoe laat de vrachtwagen kwam om de kampwinkel te bevoorraden en waar je moest zijn als ze de donuts van de dag ervoor weggooiden.

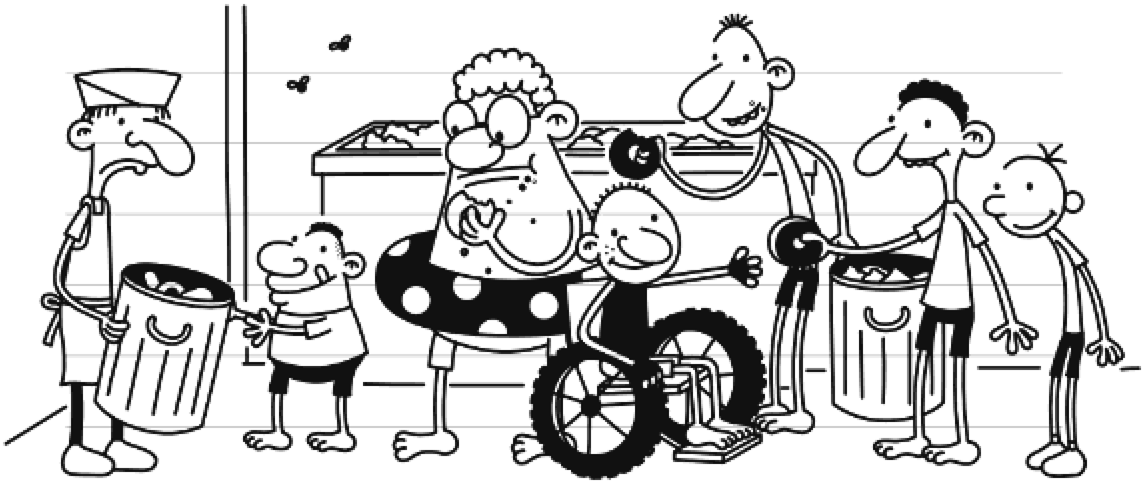

En ze wisten waar alle leuke meisjes op de camping stonden en hoe laat die gingen lunchen.

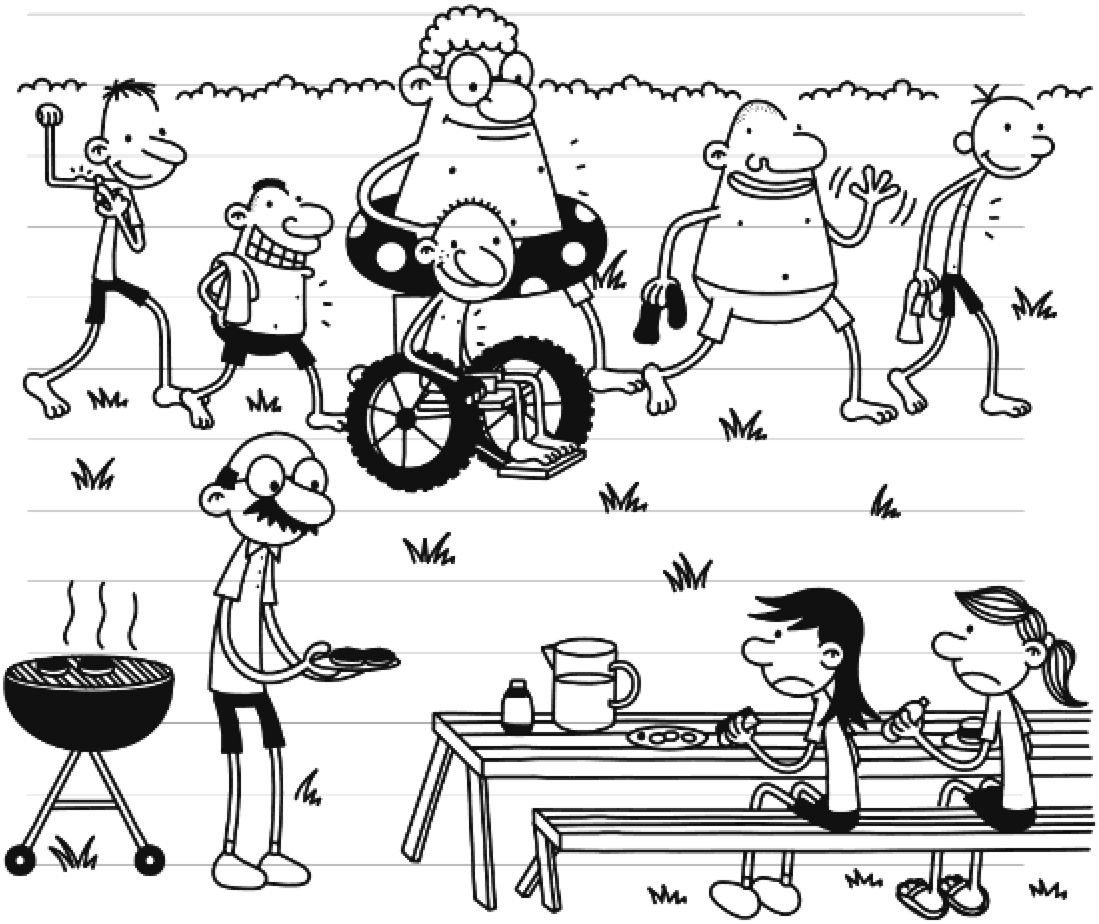

Het waren ook echte grappenmakers. Kever vond een halfvolle fles shampoo op de grond, en toen kreeg Sappak een IDEE. Hij nam ons mee naar de achterkant van het toiletgebouw, naar de muur achter de douchehokjes.

Zo gauw degene bij het raampje de zeepresten uit zijn haar had gespoeld, spoot Sappak meer shampoo op zijn hoofd.

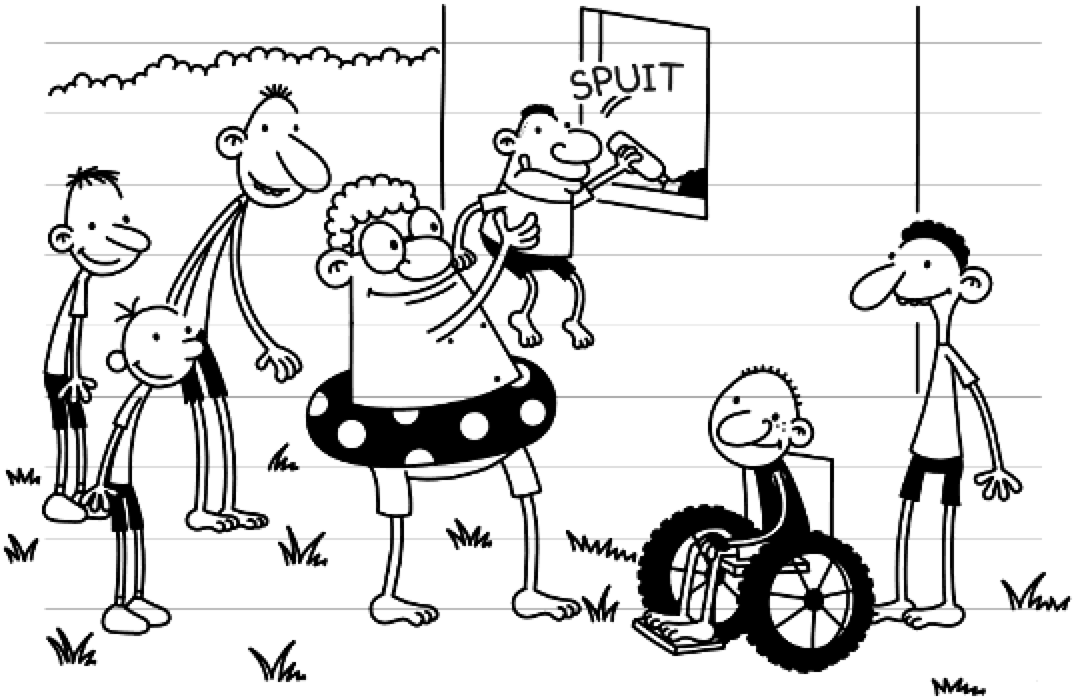

Die vent zeepte zijn hoofd OPNIEUW in en toen hij klaar was met uitspoelen spoot Sappak nog een keer. Dat ging zo een paar rondes door en de man werd helemaal GEK.

Maar toen hij Hakker hoorde lachen, waren we er GLOEIEND bij. En hij was wel de LAATSTE die we in de maling hadden moeten nemen.

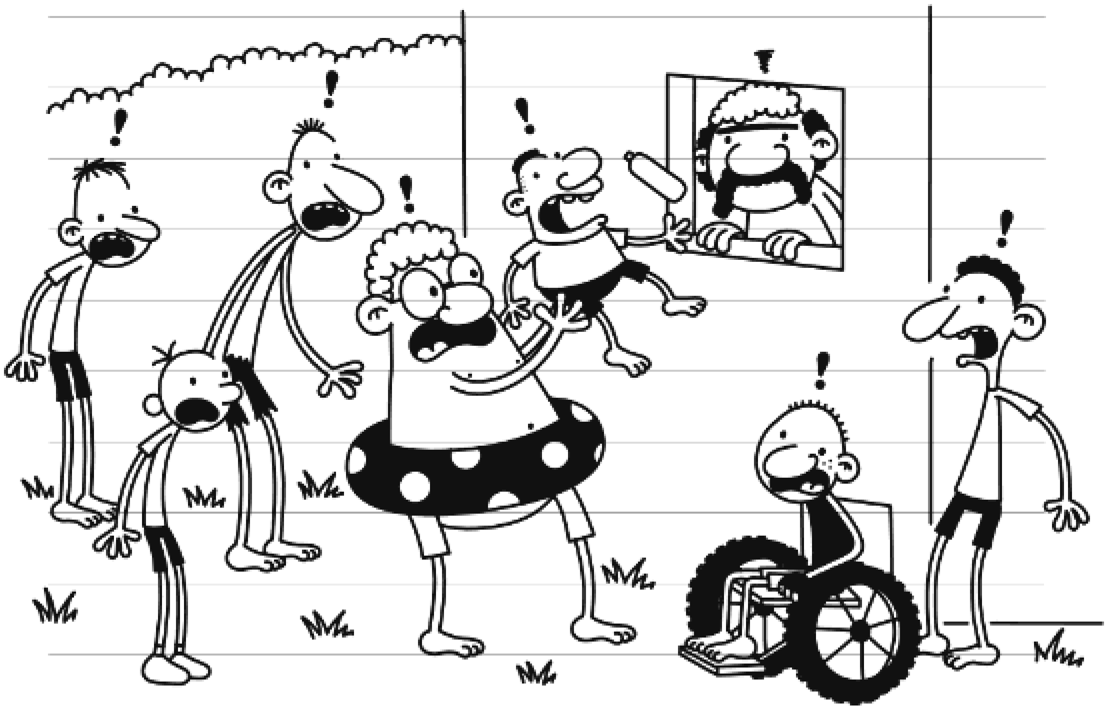

Gelukkig kenden Sappak en zijn bende alle goeie verstopplekken op de camping, dus we verscholen ons achter de snackbar tot de kust veilig was.

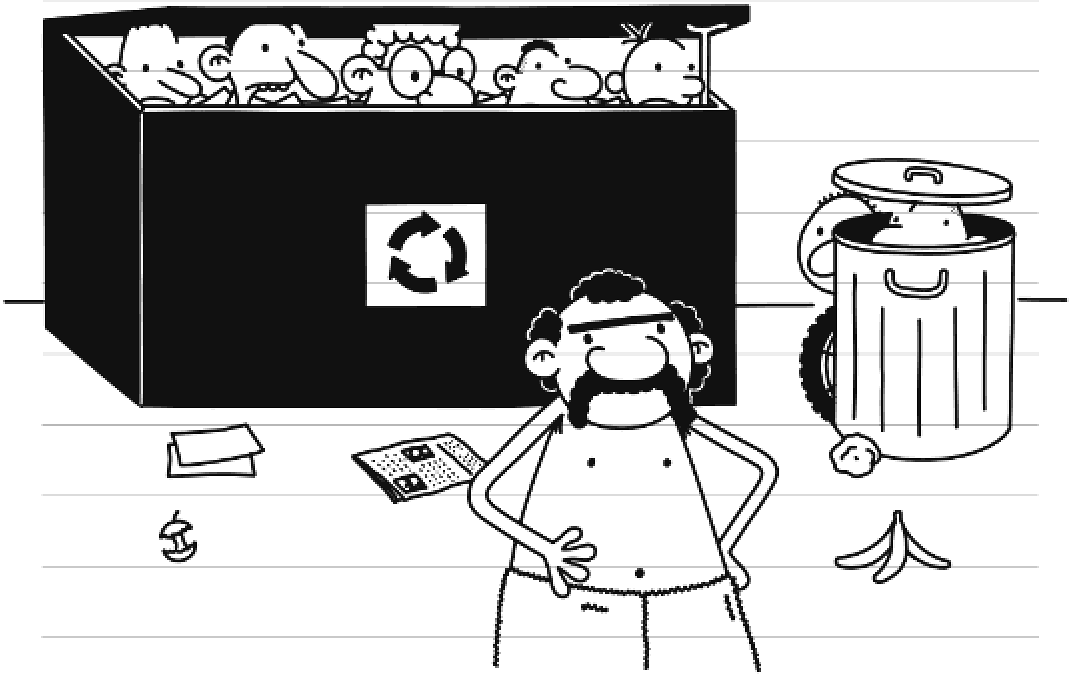

Ik had nog nooit een groep vrienden gehad, en ik begon er LOL in te krijgen.

De jongens wilden op het veld bij het meer gaan spelen. Ik dacht dat ze iets normaals van plan waren, voetbal of tikkertje of zo, dus ik ging met ze mee.

Maar deze gasten vonden ANDERE dingen leuk.

Bij bijna alle spelletjes werd er iemand getackeld of met een bal bekogeld, en soms gebeurde dat allebei tegelijk.

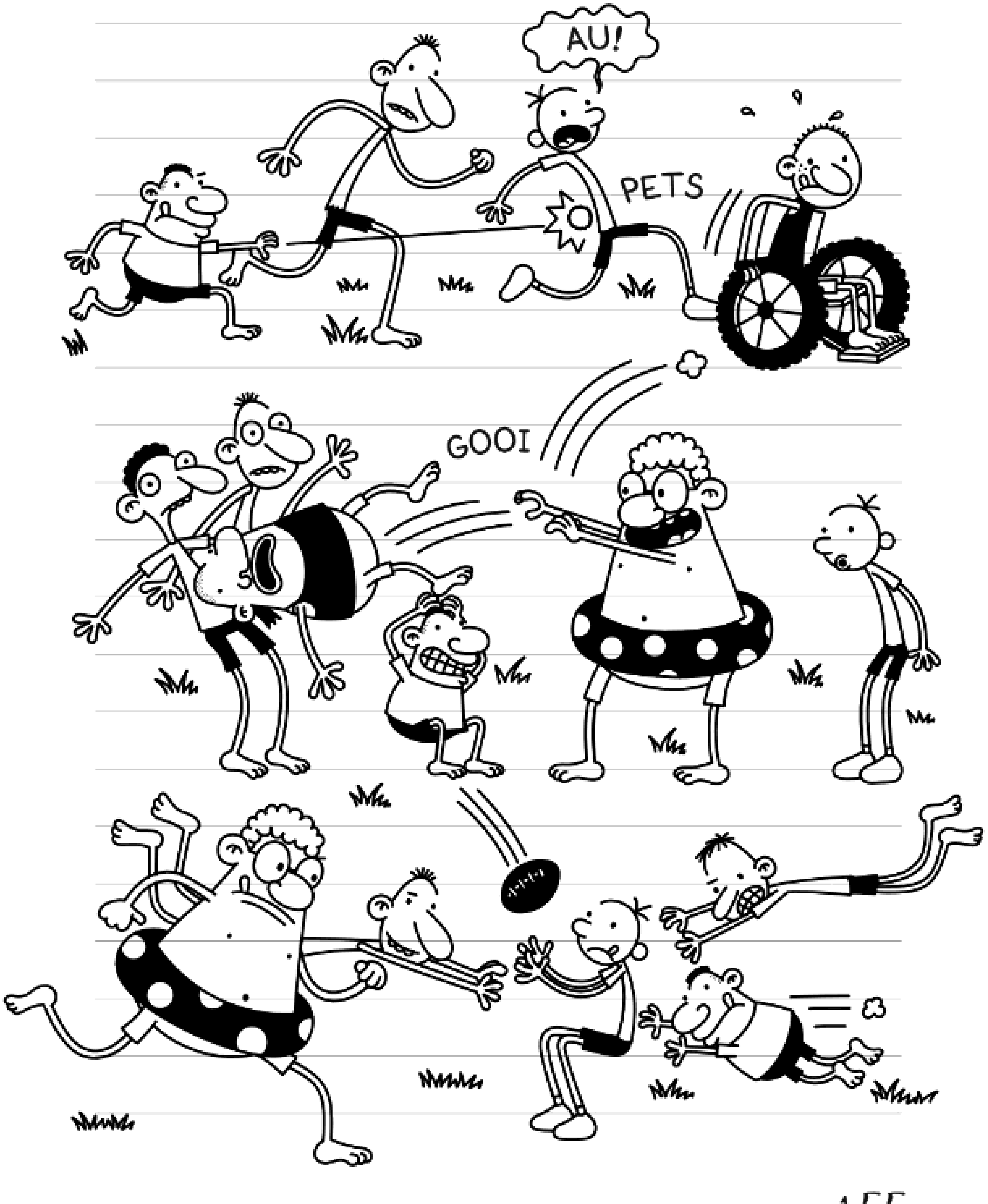

Als laatste deden we rode rover, dan maak je een menselijke ketting en moet één iemand daardoorheen zien te breken. Maar Forse Fons was niet te stoppen en we werden bont en blauw.

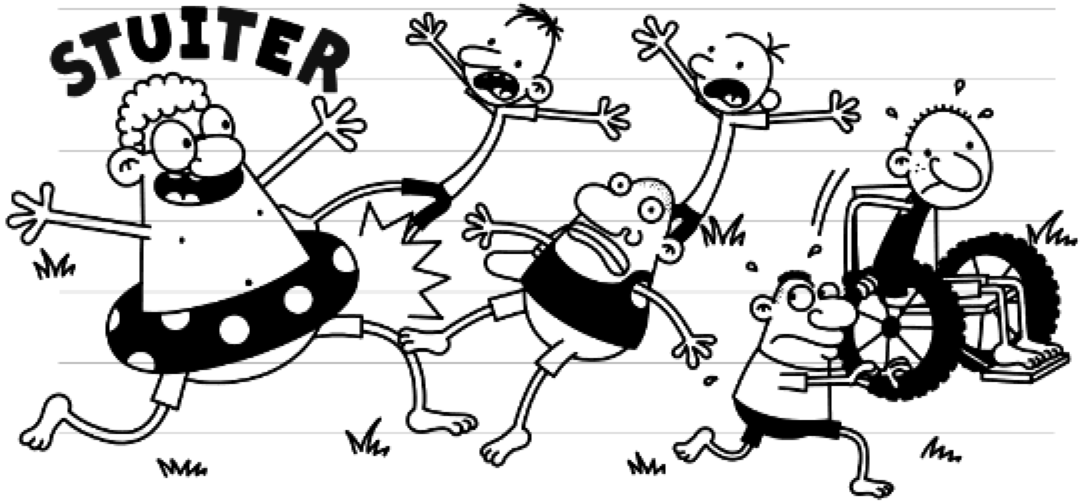

Daarna leek het alsof iedereen er wel genoeg van had voor vandaag, maar op dat moment viel er iets uit de LUCHT.

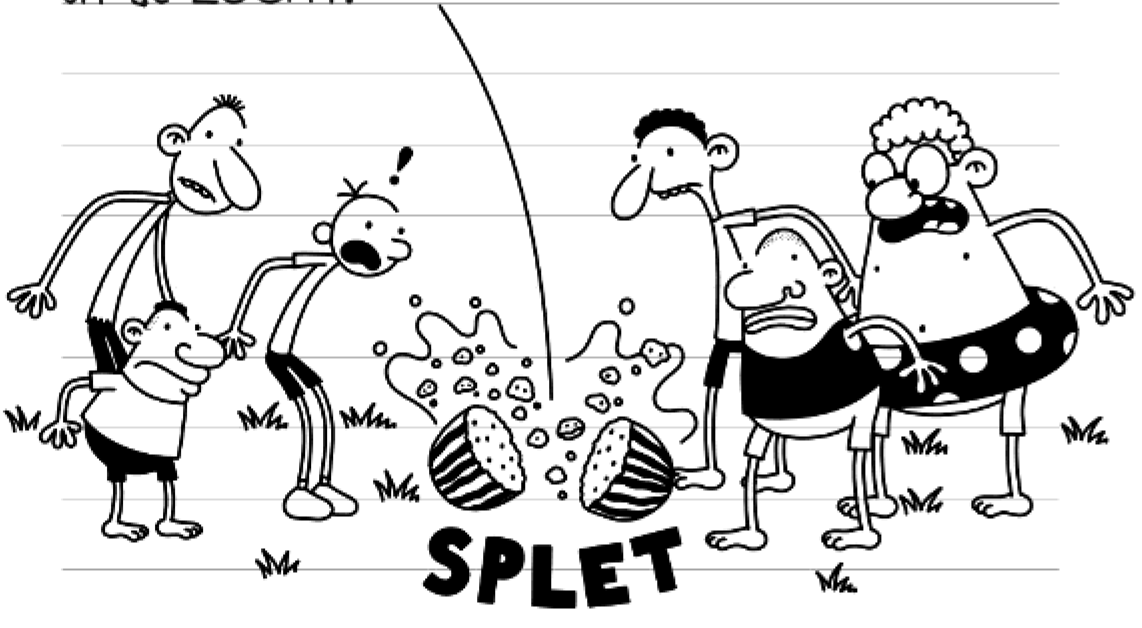

Het waren die tieners op de heuvel weer, die watermeloenen afschoten met hun hangmat. We zochten dekking in het hok waar de kajaks bewaard werden. En daar legde Sappak uit wat er gaande was.

Hij zei dat het iedere keer zo ging: als zij op het veld gingen spelen, bekogelden die tieners hen met watermeloenen. En ik wou maar dat iemand me dat verteld had VOOR ik had gezegd dat ik mee zou gaan.

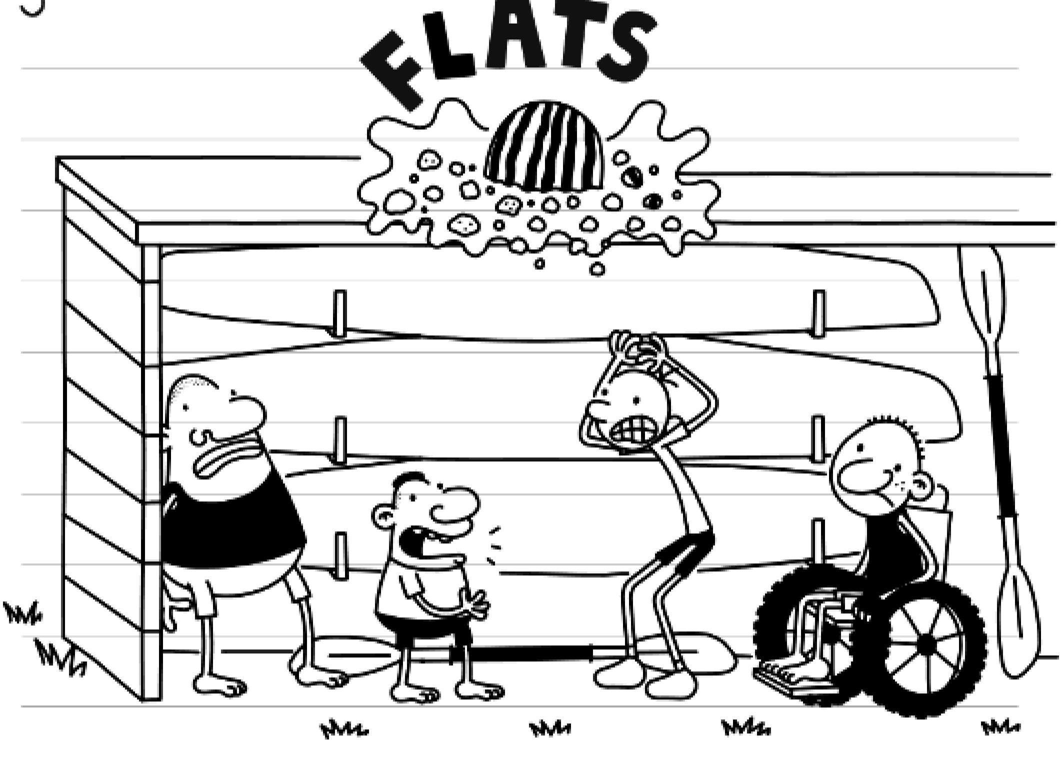

Maar Sappak zei dat hij en zijn bende vandaag klaar waren om TERUG te vechten.

Ze hadden waterpistolen in een van de kajaks verstopt, en daar zat behoorlijk wat vuurkracht in. Iedereen koos een eigen wapen uit, maar omdat ik de nieuwe was, mocht ik pas als LAATSTE kiezen.

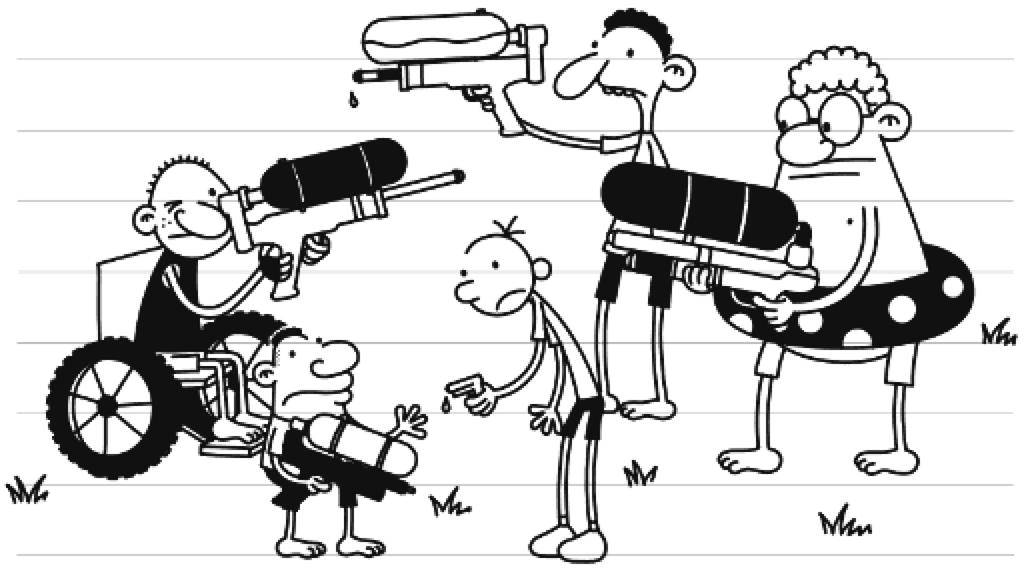

Ik had niet veel zin om ruzie te maken met een stel tieners, dus ik zei dat ik nu echt terug moest naar mijn familie.

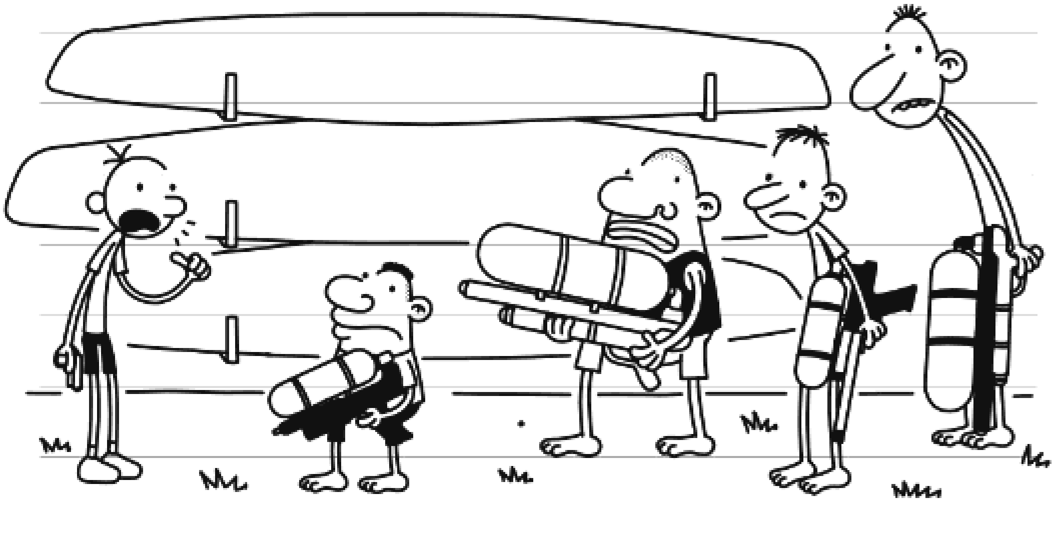

Maar Sappak zei dat ik nu bij de CLUB hoorde en dat we SAMEN moesten vechten. Ik had toen weg moeten lopen, maar ik wilde ze toch niet in de steek laten.

We dromden om Sappak heen en hij liet ons zien wat hij van plan was. Hij zei dat er een vrijwilliger als lokaas het meer op moest, zodat de rest de tieners van achteren kon besluipen.

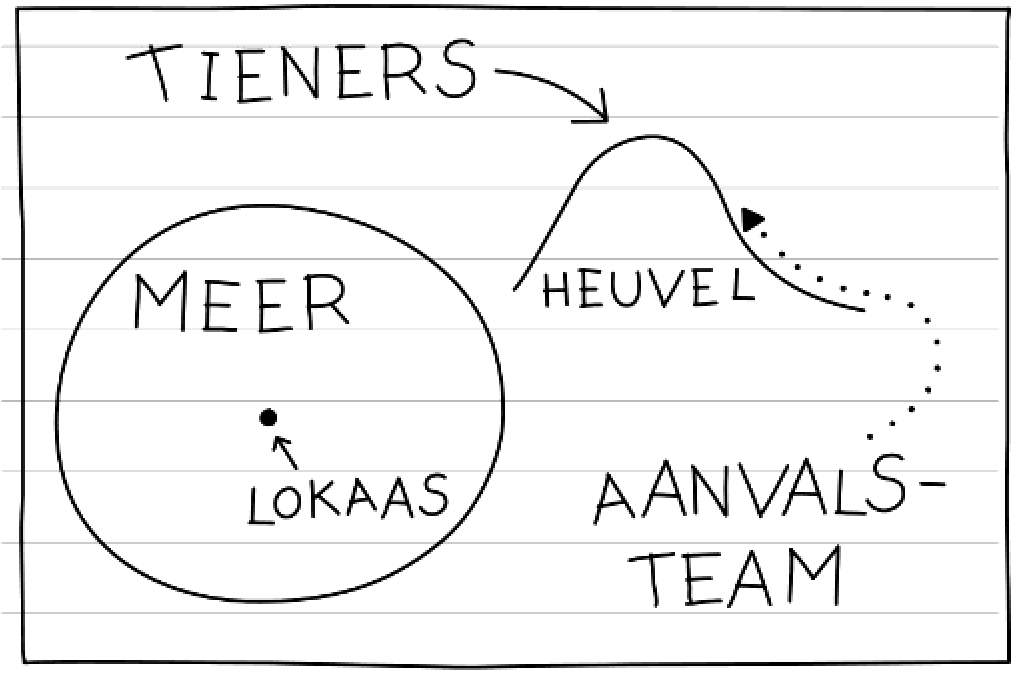

Niemand bood zich aan als vrijwilliger. Dus gingen we stemmen, en zo werd Forse Fons uitgekozen. En dat was goed nieuws voor mij, want toen kreeg ik zijn waterpistool.

Forse Fons peddelde naar het midden van het meer, en ja hoor, de tieners openden het vuur zodra ze hem zagen.

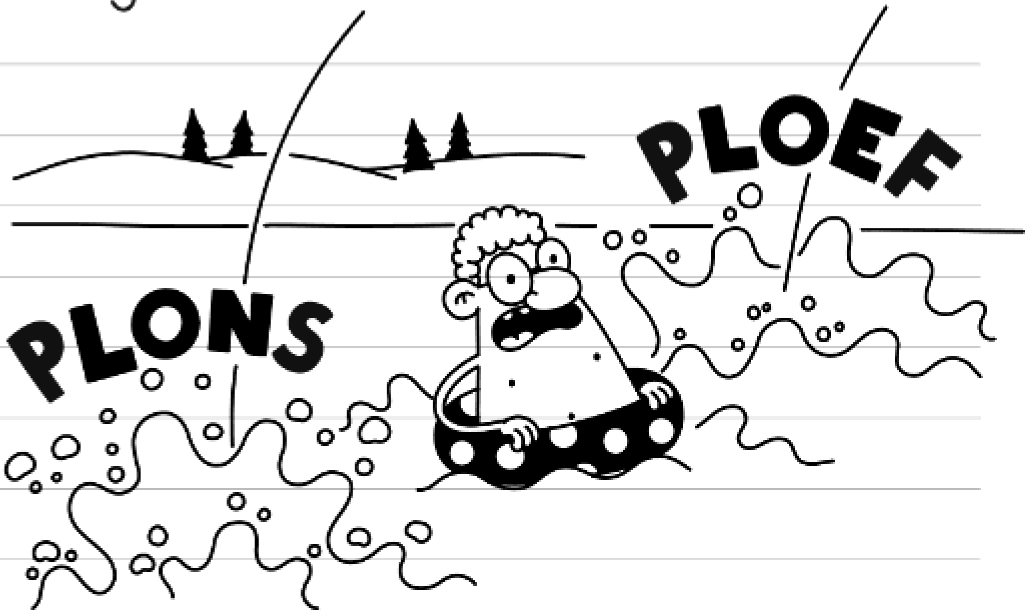

En op dat moment vielen wij AAN.

We vuurden uit alle macht, en die tieners waren compleet DOORWEEKT tegen de tijd dat onze waterpistolen leeg waren.

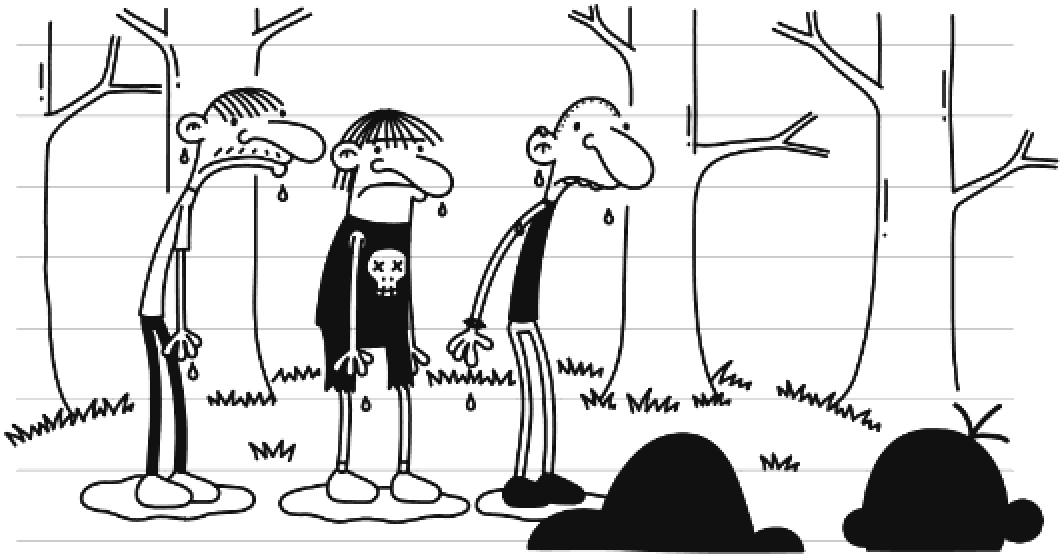

Ik wou wel dat Sappak iets beter had nagedacht over de VOLGENDE stap van zijn plan, want we hadden die lui alleen maar heel KWAAD gemaakt.

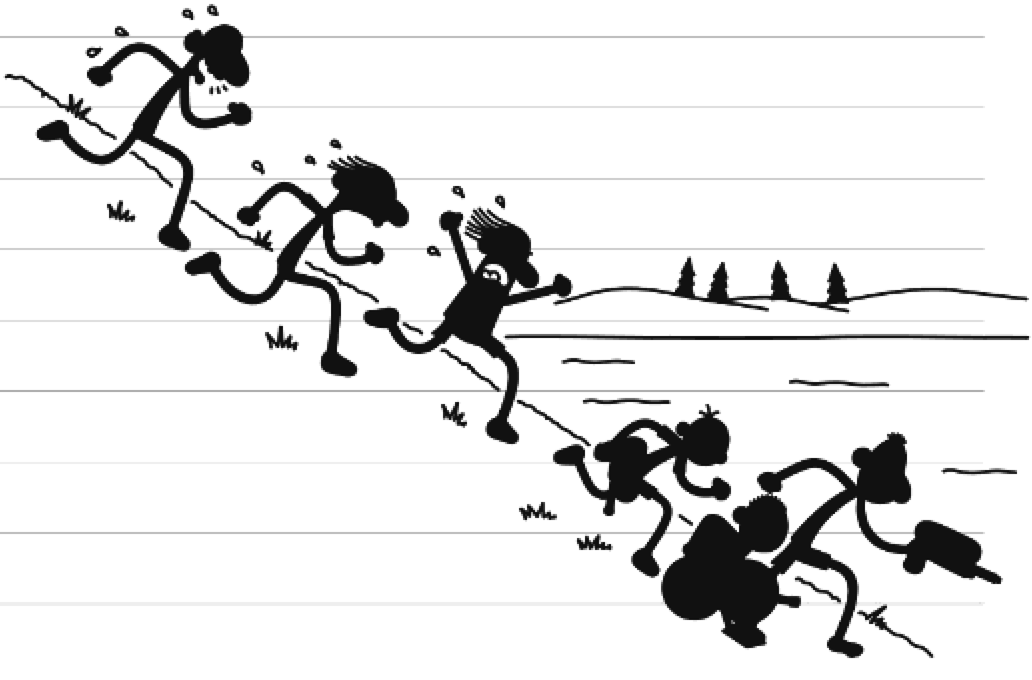

Ze joegen ons achterna langs het hoofdgebouw en we sloegen de hoek om bij de wasserette. Ik dacht dat ze ons te pakken zouden krijgen, maar Forse Fons kwam PRECIES op tijd weer bij het team.

Dat gaf ons wat extra TIJD, en die gebruikten we om onze waterpistolen bij te vullen bij de frisdranktap in de snackbar.

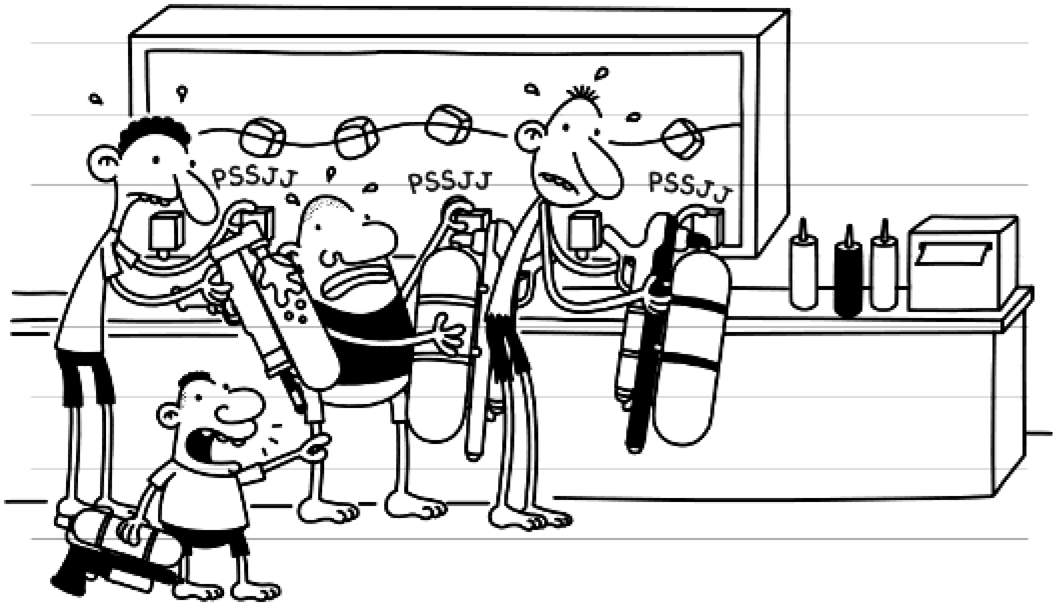

Hakker pakte nog een paar flessen ketchup en mosterd als extra munitie. Dus toen die tieners eraan kwamen, waren we KLAAR voor ze.

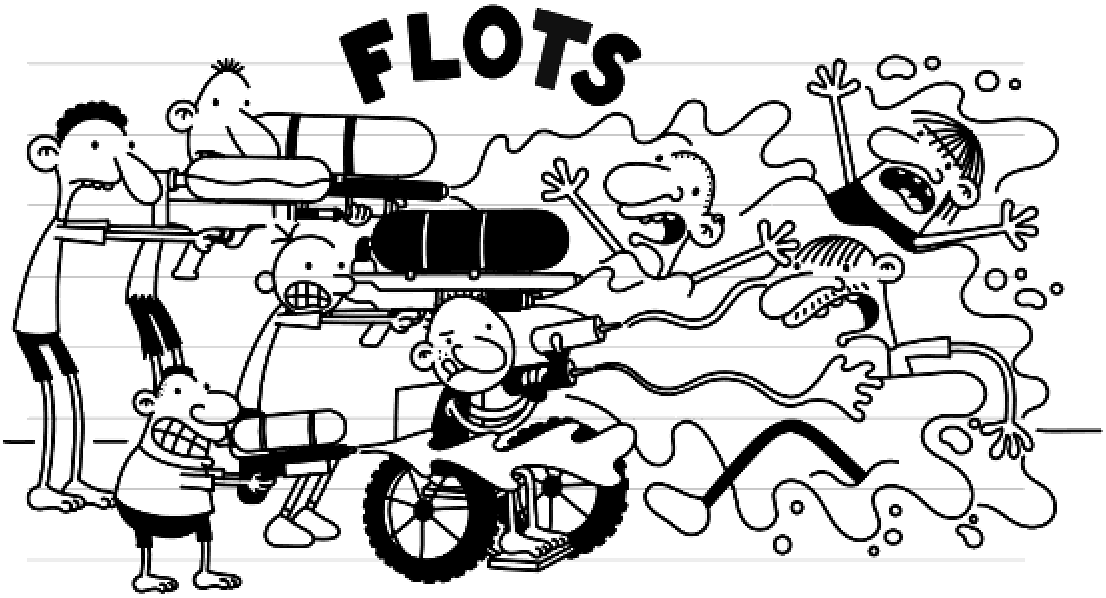

En ik weet niet of het door de frisdrank of de ketchup kwam, maar binnen een paar seconden gonsde het van de BIJEN in de snackbar.

We renden naar de verstopplek die we al eerder gebruikt hadden en kwamen daar even op adem.

Iedereen wilde de overwinning vieren, alleen Sappak leek ONGERUST. Hij zei dat die tieners achter ons aan zouden komen en dat de campingbaas boos zou zijn over de troep in de snackbar.

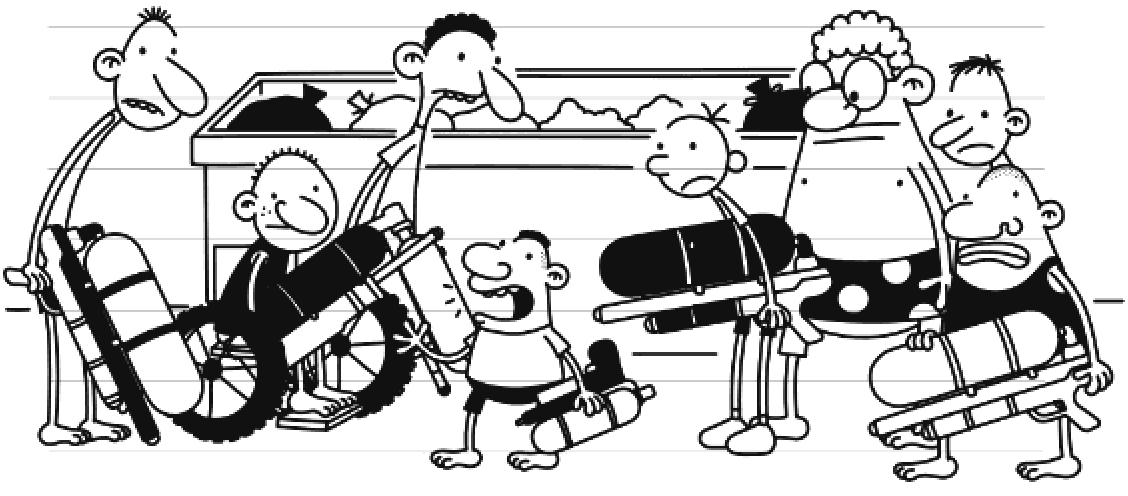

Hakker zei dat we een VERBOND moesten sluiten: als een van ons gepakt werd, zou hij niemand anders verraden. Dat vond iedereen een goed idee.

Maar het werd ingewikkeld toen we gingen praten over de straf die je zou krijgen als je het verbond VERBRAK, want daar had iedereen een ander idee over.

Forse Fons zei dat je dan een pak slaag zou krijgen met van die schuimrubberen staven uit het zwembad. Dat vond ik best HEFTIG klinken.

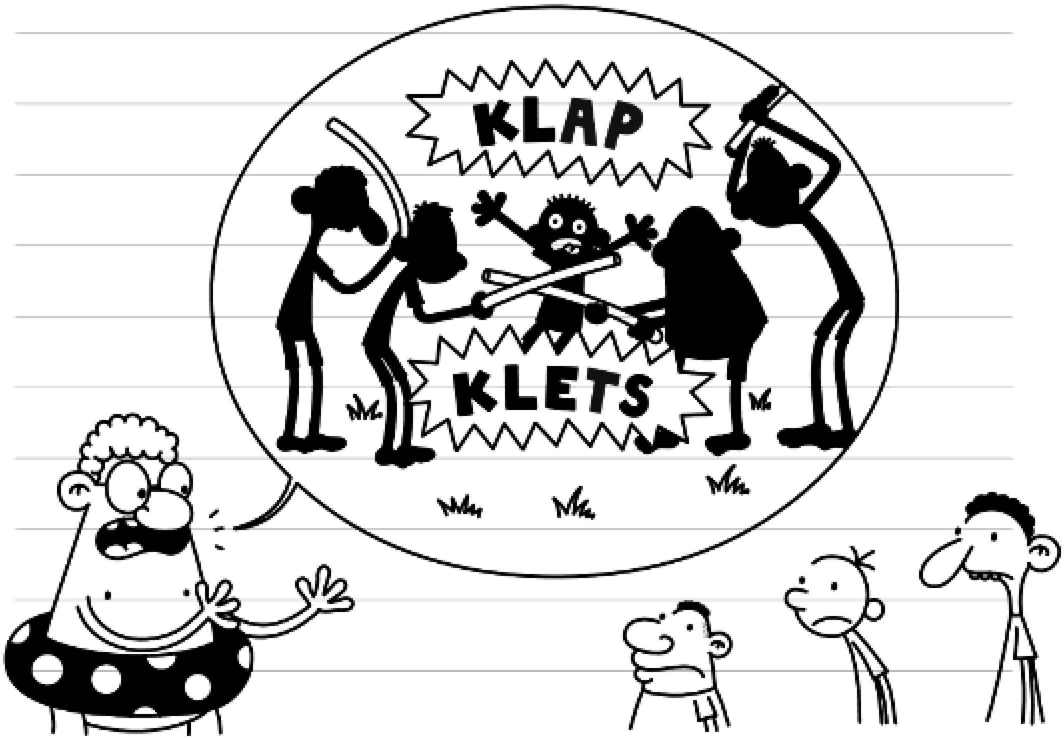

Gewone Fons zei dat iemand die de groep had verraden een hele dag moest rondlopen met zijn onderbroek op zijn hoofd.

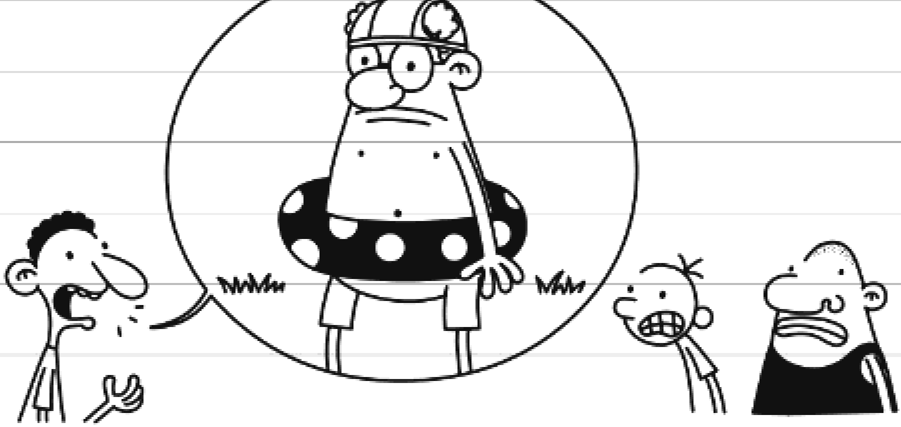

Sommigen wilden nog een stapje VERDER gaan. Eihoofd zei dat het de onderbroek van je VADER moest zijn, en dat je rond lunchtijd langs de kampeerplekken van de mooie meisjes moest lopen.

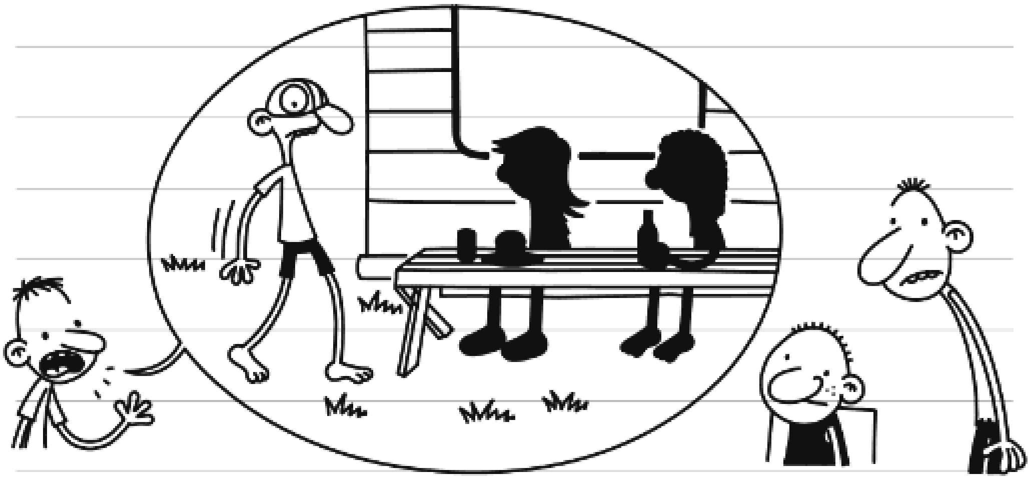

Toen kregen ze ruzie over de vraag of die onderbroek vies of schoon moest zijn en sloegen ze er weer op los. Maar daar was ik eigenlijk wel BLIJ mee, want dat gaf mij de kans om weg te glippen.

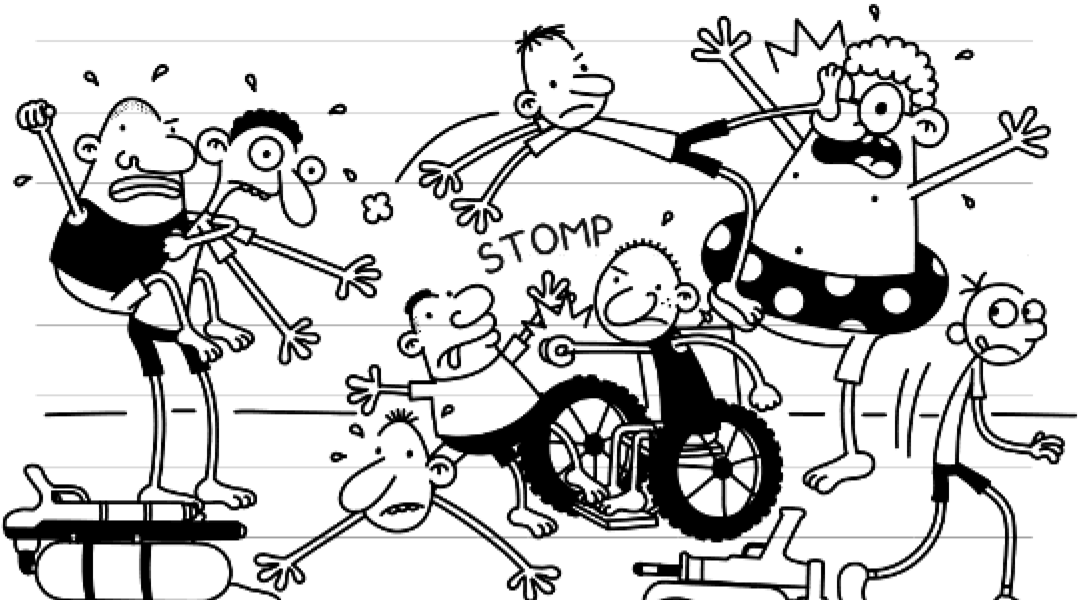

Dinsdag

Gelukkig had mam vandaag geen grootse plannen voor ons. Want na alle gebeurtenissen van gisteren wilde ik me de rest van de reis alleen nog maar gedeisd houden.

Mam ging wat dingen voor het avondeten kopen in de kampwinkel, en toen ze terugkwam was ze helemaal enthousiast over een flyer die ze uit het hoofdgebouw had meegenomen.

Niemand anders had veel zin in een zwemfeestje, maar mam zei dat dit de ommekeer kon zijn voor onze reis.

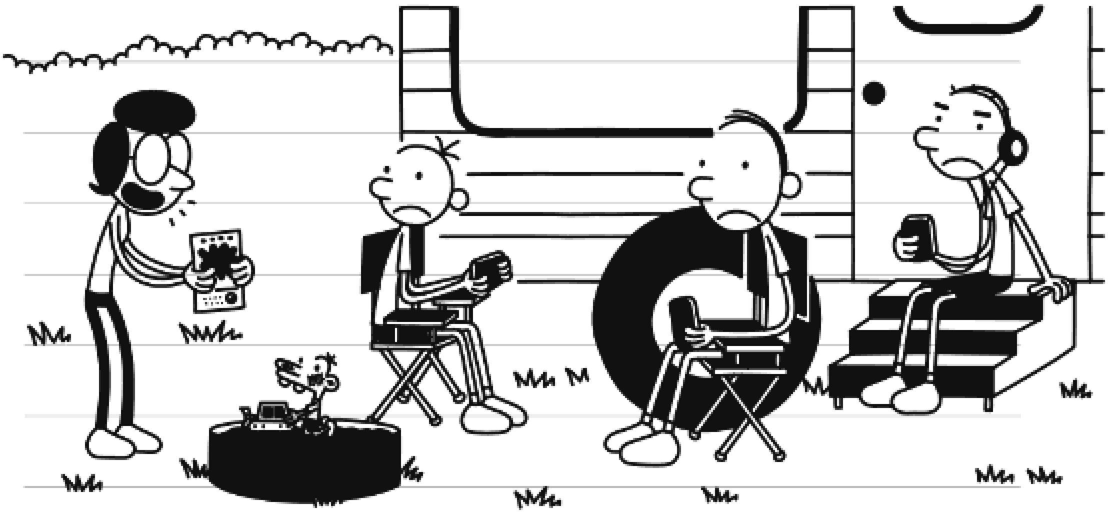

We wisten het allemaal: als mam eenmaal iets in haar hoofd heeft, krijg je het er niet meer uit. En het was de hele dag al plakkerig warm geweest, dus een paar uurtjes afkoeling leken me best fijn.

Mam was vergeten plastic bestek te kopen, dus ze stuurde mij met geld naar de winkel. Ik was bang dat een van die tieners me onderweg zou zien, dus ik wilde zo snel mogelijk heen en terug.

Maar ik bleef staan toen ik langs onze verstopplek van gisteren liep en Gewone Fons me riep.

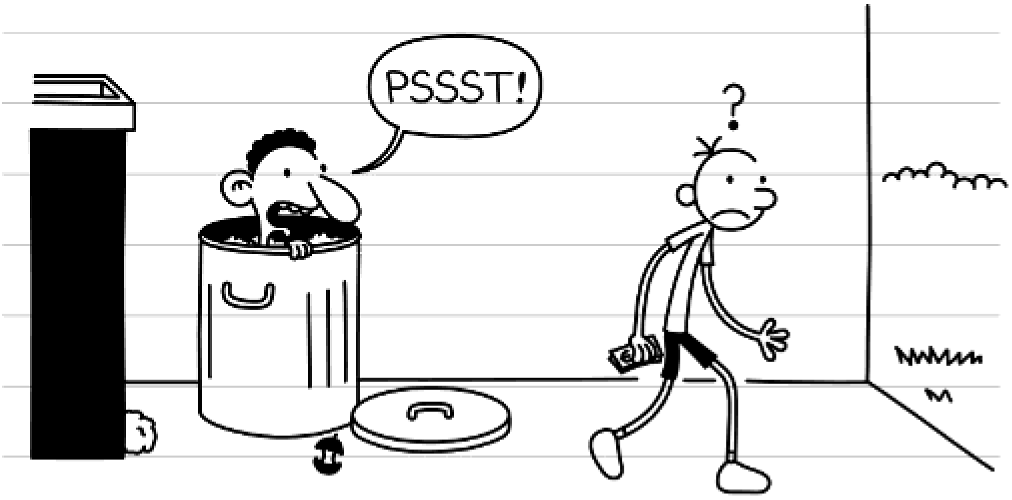

Gewone Fons zei dat er vanochtend overal op de camping posters waren opgedoken, en hij liet me er eentje zien uit de wasserette.

Zo gauw ik die poster zag, wist ik dat het een LIST was. Ik zei tegen Gewone Fons dat de baas van de camping op deze manier de kinderen wilde pakken die de snackbar hadden vernield. Die ijscoupe was gewoon LOKAAS. Ik zei dat hij er niet in moest trappen en dat hij de ANDEREN ook moest waarschuwen.

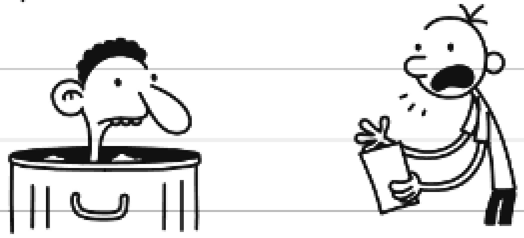

Maar hij zei dat het al te LAAT was. Want toen de eerste posters er hingen, waren Sappak en de andere jongens rechtstreeks naar het hoofdgebouw gegaan met hun waterpistolen.

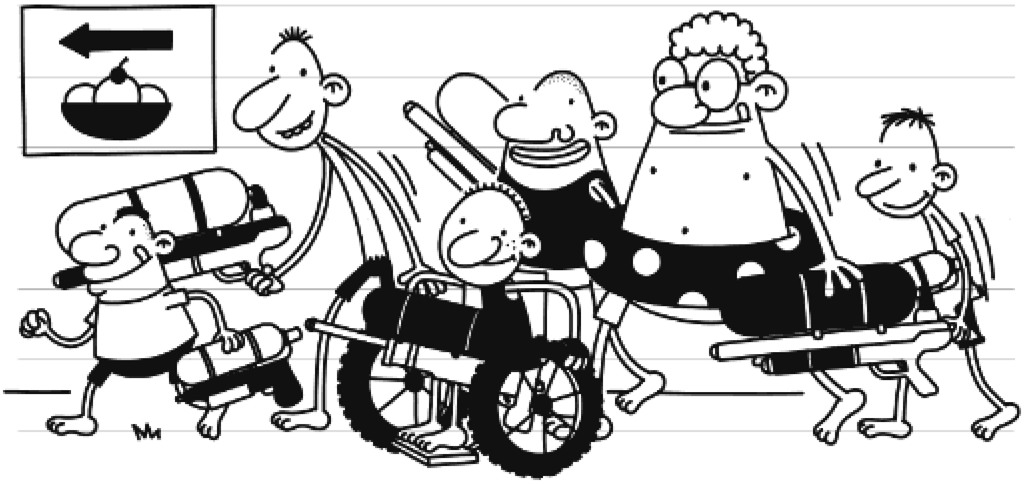

Gewone Fons was er alleen maar niet BIJ geweest omdat hij eerst nog naar zijn camper moest om zijn waterpistool te halen. En toen hij bij het hoofdgebouw kwam, waren de deuren al op SLOT.

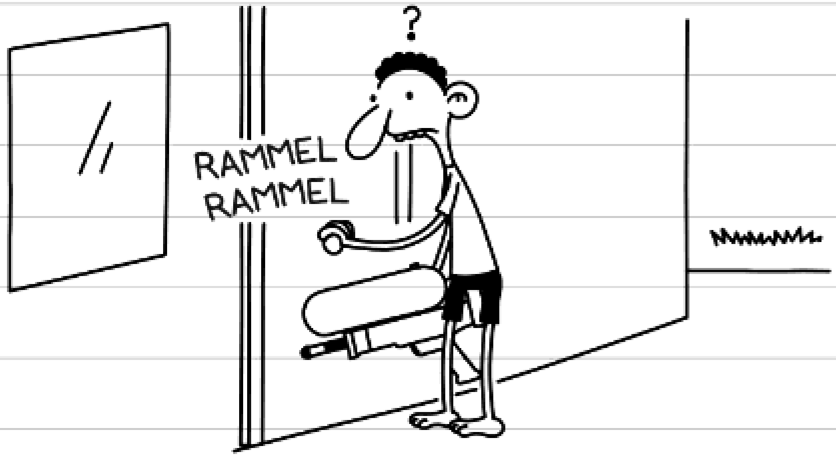

Dus klom gewone Fons op een krat en keek door het raampje om te zien wat er aan de hand was. En wat hij zag was niet BEST.

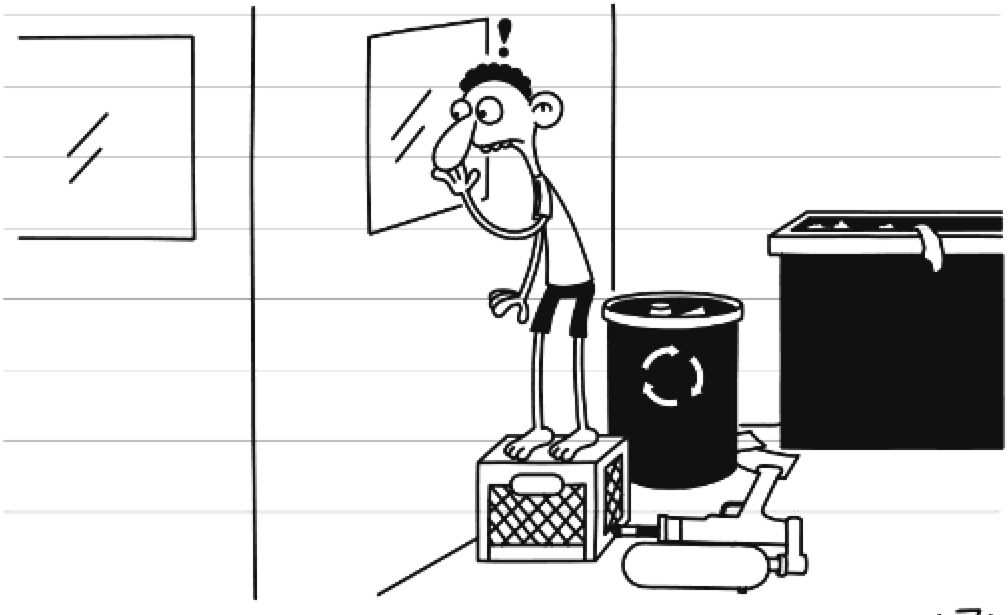

Ze KREGEN helemaal geen ijs. De campingbaas zei tegen de jongens dat ze morgenochtend elke centimeter van de snackbar moesten poetsen. Met een TANDENBORSTEL.

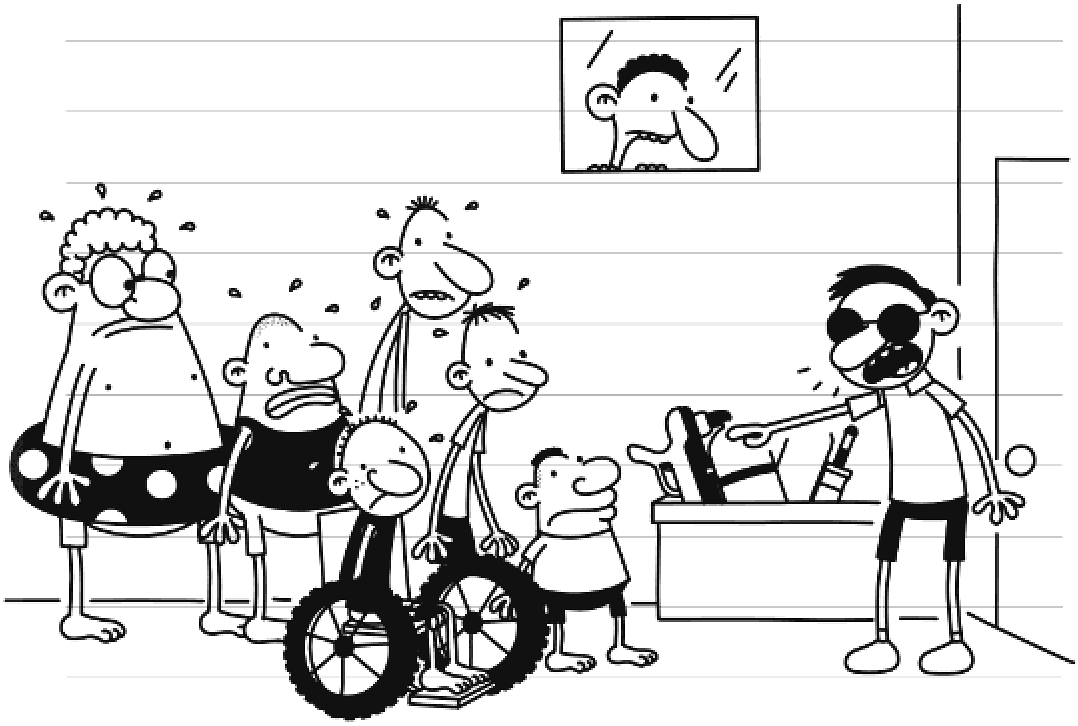

Daar had Sappak blijkbaar helemaal geen zin in, want hij zei tegen de campingbaas dat het allemaal een MISVERSTAND was.

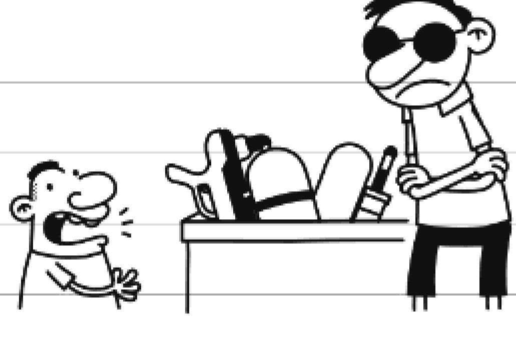

Hij zei dat hij en de andere jongens in dat gevecht waren gelokt, en dat de gast die ermee was begonnen nog op vrije voeten was. En toen de campingbaas de naam van de 'aanvoerder' wilde weten, gooide Sappak 'de nieuwe' voor de leeuwen.

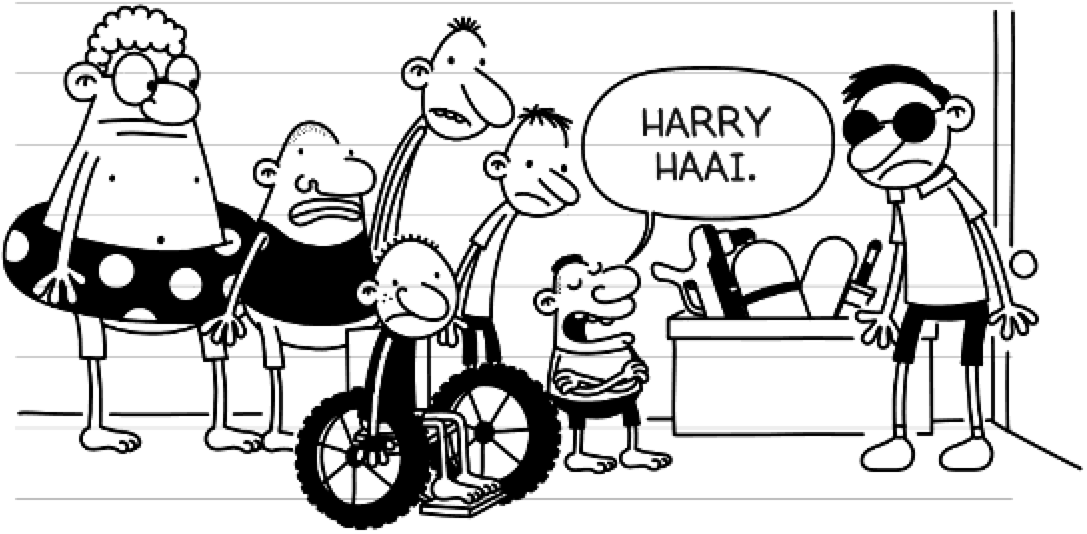

Maar de campingbaas was niet overtuigd. Want hij liet de rest gaan, maar hij nam Sappak mee langs alle kampeerplekken om die zogenaamde Harry Haai te zoeken.

Ik wilde er niet zijn als ze bij MIJN camper aankwamen. Dus eenmaal terug zei ik tegen iedereen dat we snel moesten eten, zodat we naar dat zwemfeestje konden.

Het zwembad leek mij de enige plek op de camping waar ik VEILIG zou zijn. Maar toen we er aankwamen, zag ik dat dat een vergissing was.

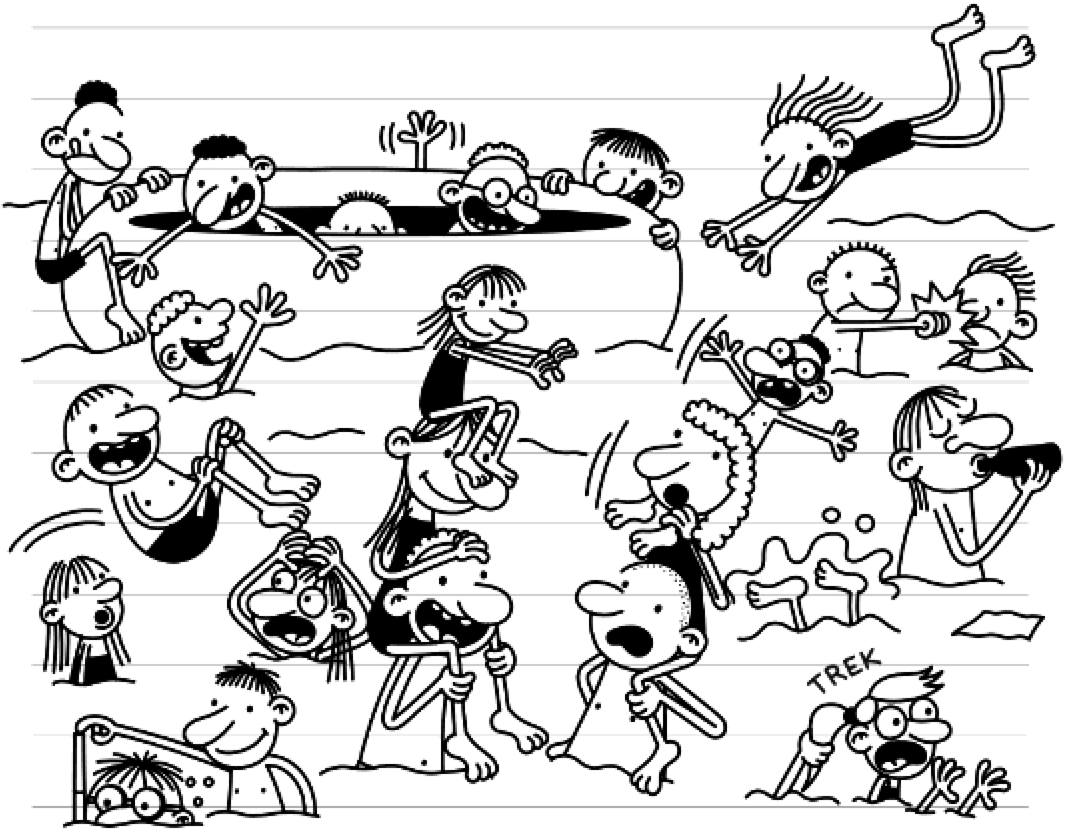

Mensen leken extra gek te worden omdat het avond was en er harde muziek werd gedraaid. En deze keer waren het niet alleen de kinderen, maar ook de volwassenen.

Een paar vaders hadden een enorme DRAAIKOLK gemaakt van het ondiepe.

En iemand had de glijbaan ingevet, dus mensen kwamen met honderd kilometer per uur van dat ding af.

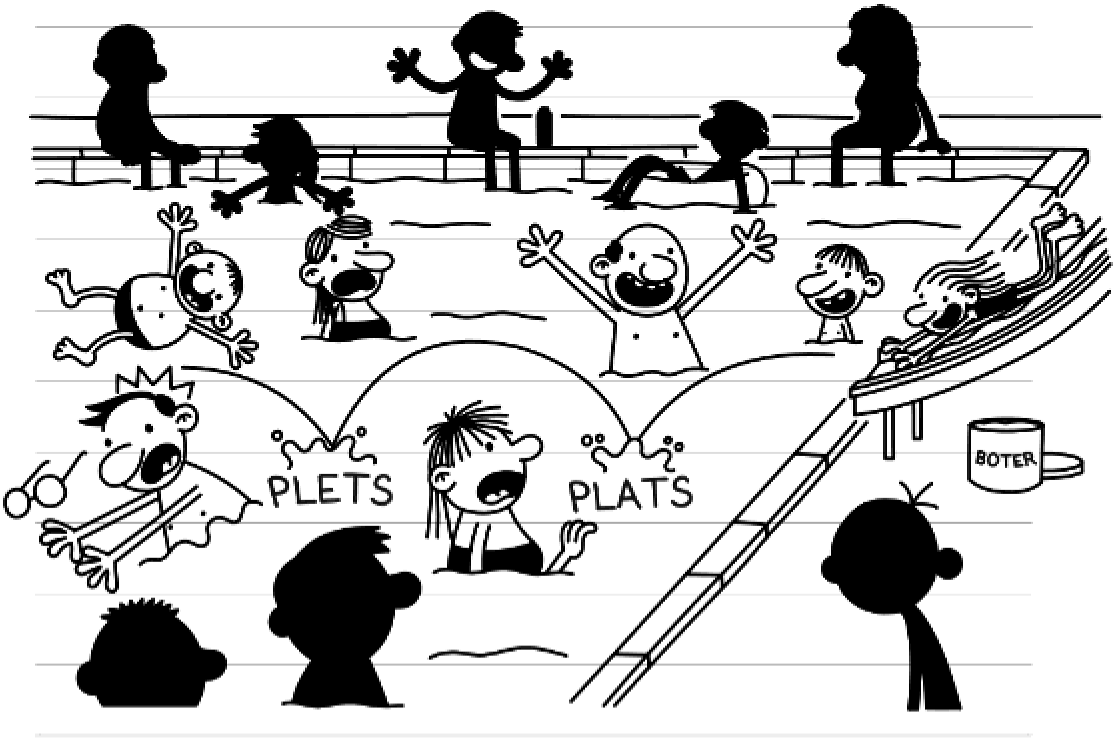

Op een scherm bij het diepe was een film te zien. Ik weet niet wie hem had uitgezocht, maar die had waarschijnlijk beter iets kindvriendelijkers kunnen kiezen.

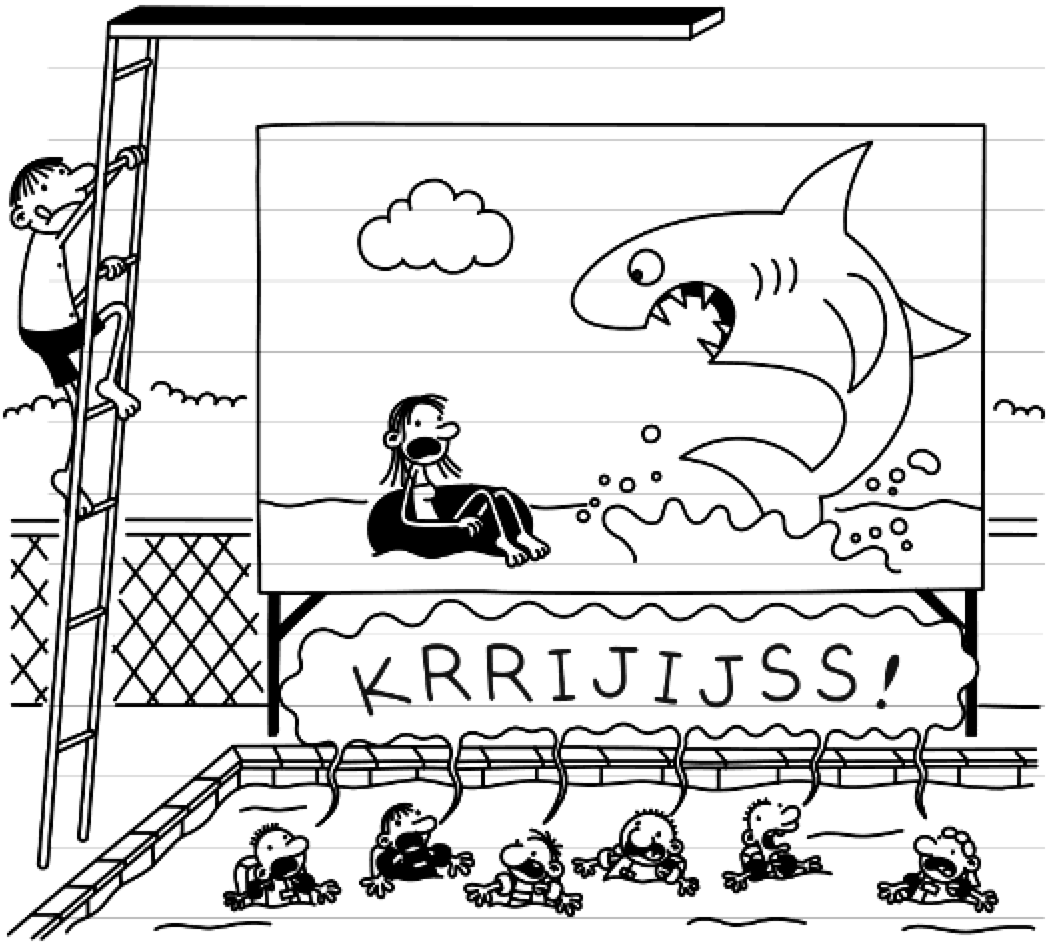

Mam lette niet eens op wat er in het zwembad gebeurde. Op het veld ernaast waren allerlei dingen te doen en ze wilde dat we OVERAL aan meededen.

We deden met het hele gezin mee aan het ballonknallen, maar we werden laatste omdat Max te weinig woog om de eerste ballon te laten knappen.

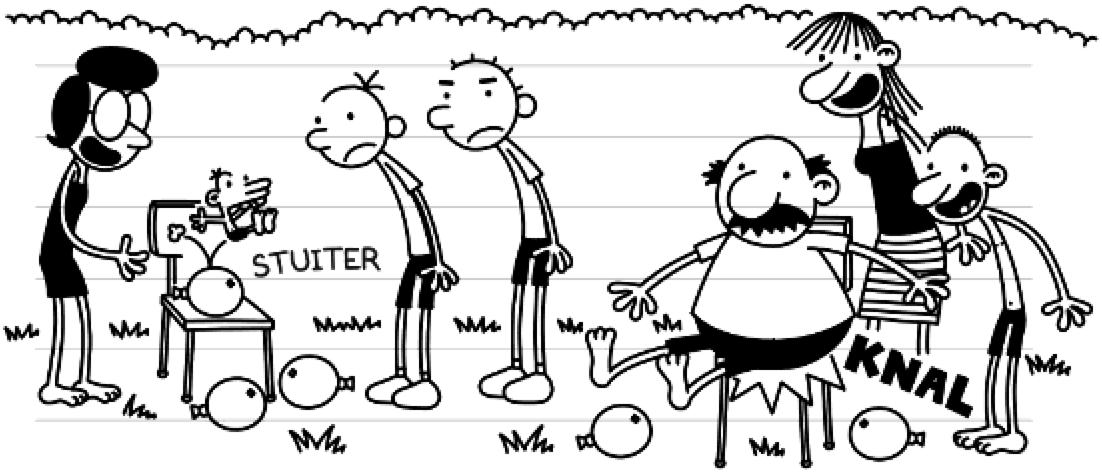

Pap moest van mam meedoen aan de bierbuik-wedstrijd, maar hij viel in de eerste ronde al af.

Max deed op eigen houtje mee aan een wedstrijdje hotdogs eten, en ik had geen IDEE dat die jongen zoveel eten naar binnen kon werken.

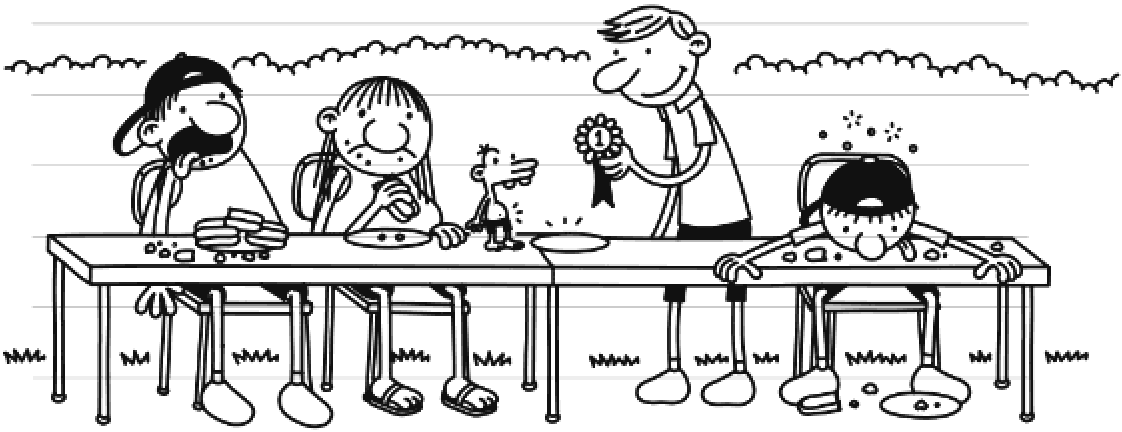

Ik en Rick deden mee aan een wedstrijd waarbij je vijf keer een rondje om een honkbalknuppel moest draaien, en als je klaar was gaf je de knuppel door aan je maatje. Maar wij moesten tegen twee gasten die net klaar waren met de hotdog-eetwedstrijd, dus het werd een ZOOTJE.

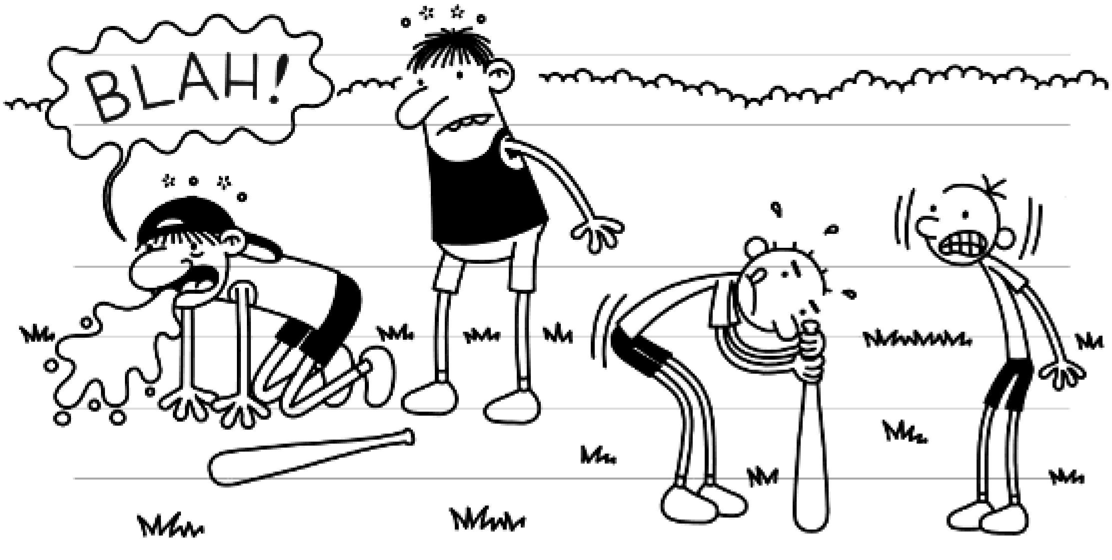

Mam wilde dat ik met haar aan een moeder-zoon-danswedstrijd meedeed, maar DAT zou ik voor al het goud in de wereld nog niet doen.

Ik deed mee aan de wedstrijd taart eten, want ik dacht dat ik die kon WINNEN. Maar ze hielden hem tegelijk met de wedstrijd buikduiken, en ik zat het dichtst bij het zwembad.

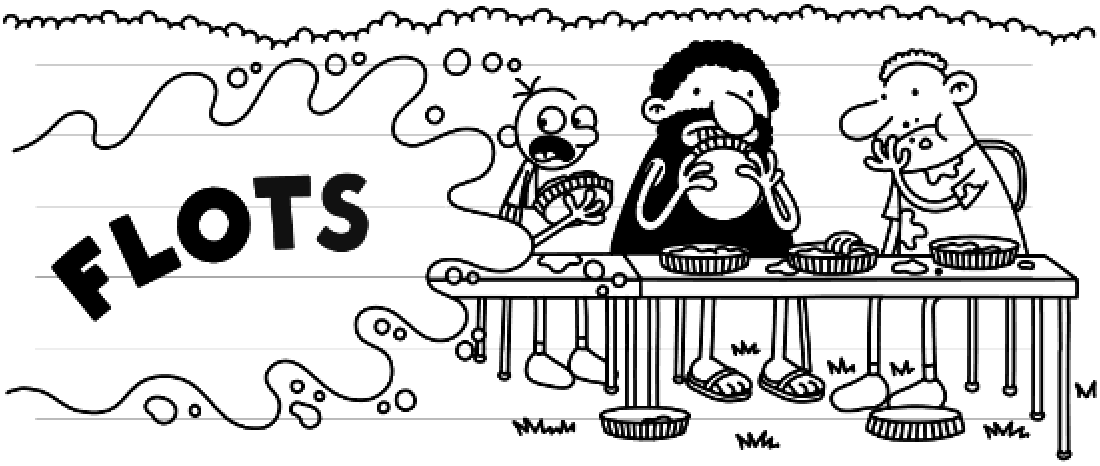

Bij dat buikduiken klommen er trouwens te veel deelnemers tegelijk op de duikplank, en die was niet gebouwd op zoveel gewicht.

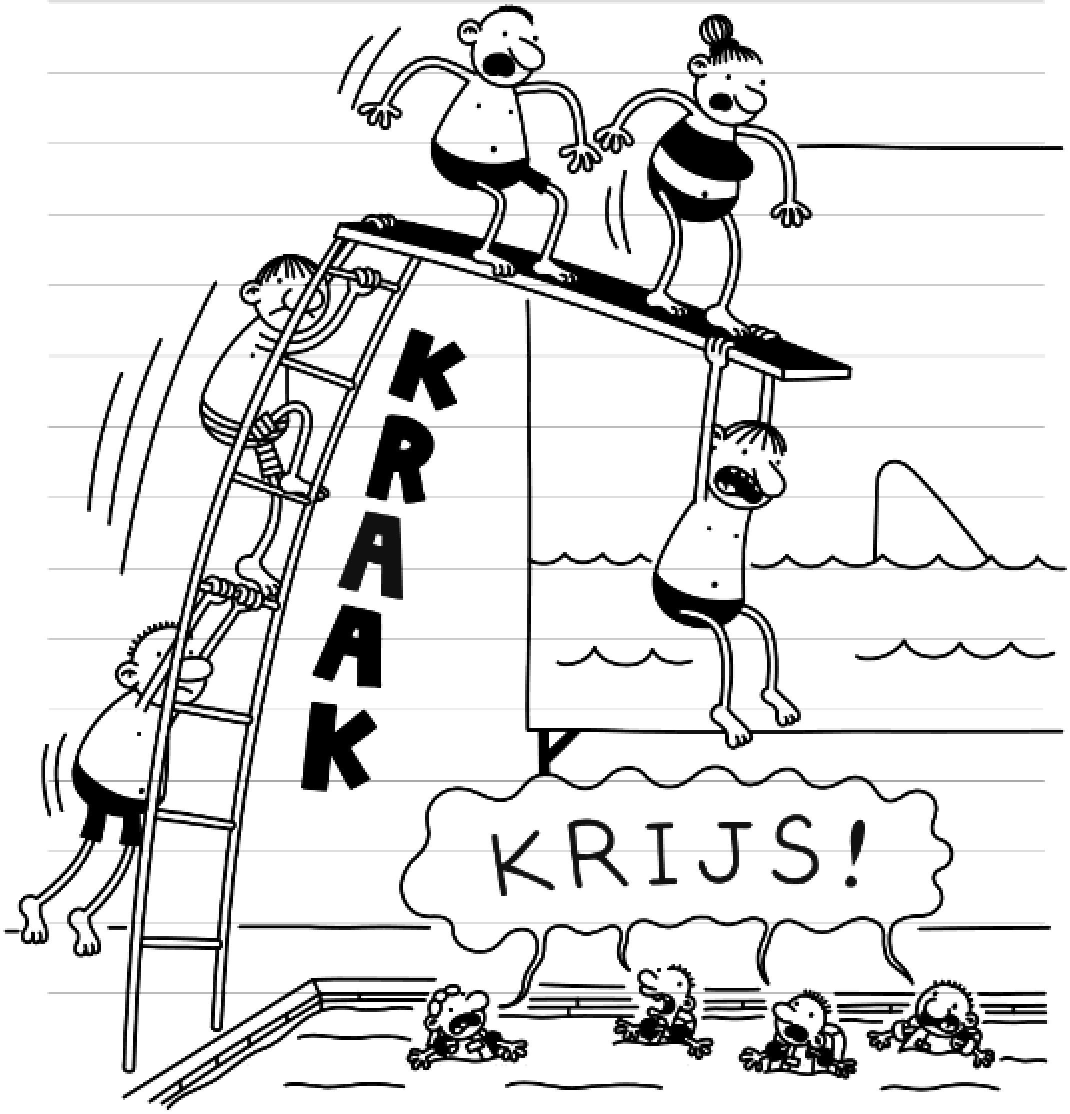

Toen de activiteiten voorbij waren, haalde mam ons over om nog even het water in te gaan om samen te zwemmen.

Het zwembad was vol en niemand was echt aan het zwemmen. Het leek alsof alleen de mensen op de VLOTTEN lol hadden.

Maar alle vlotten waren bezet, en het zag er niet naar uit dat iemand er eentje op wilde geven.

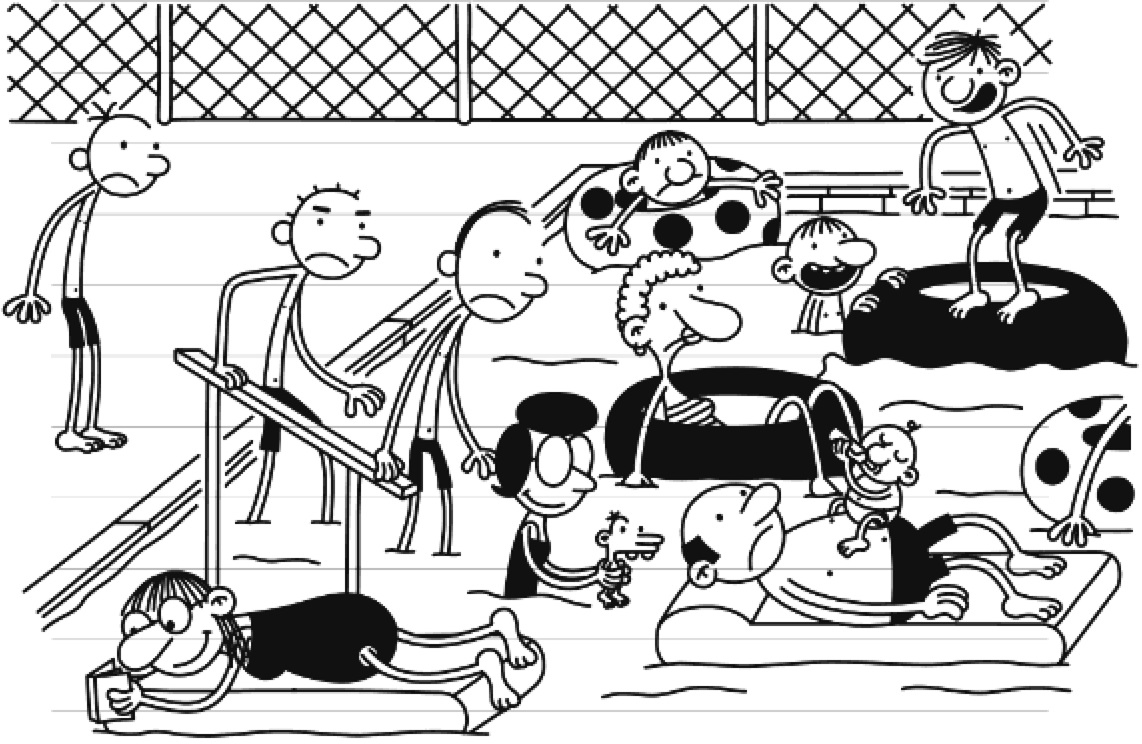

Toen ontdekte mam een enorme binnenband midden in het zwembad. Dat ding was zo groot dat hij wel van een VLIEGTUIG moet zijn geweest of zo. Dus we zwommen er allemaal snel naartoe voor iemand anders hem kon claimen.

De band was zo groot dat het bijna onmogelijk was om erin te klimmen. Maar met een beetje teamwork kregen we het uiteindelijk voor elkaar.

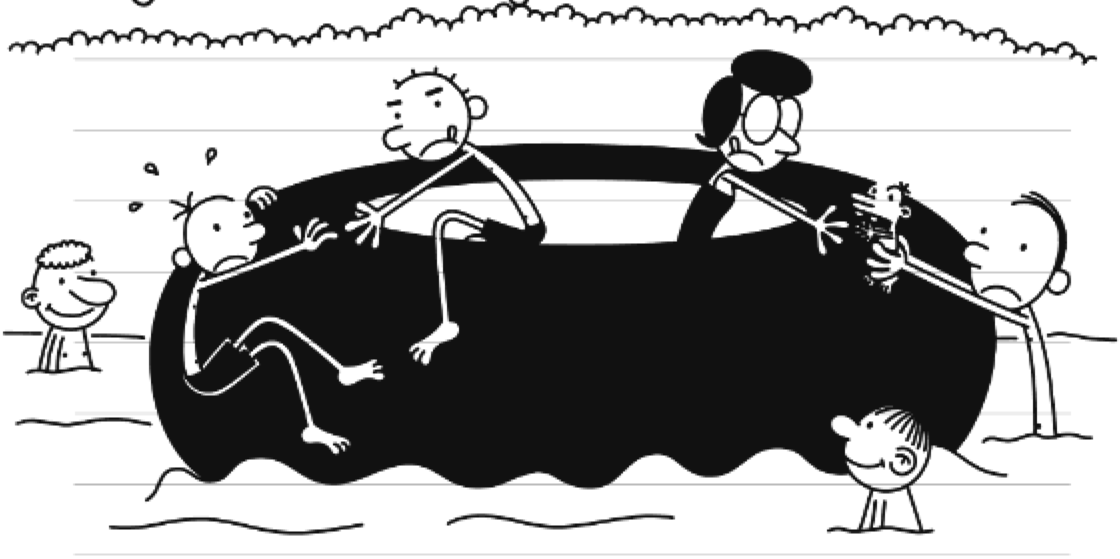

Toen we er allemaal op zaten, ontdekten we waarom die band LEEG was geweest.

Mam was klaar met het zwemfeestje toen we van die giga band af waren gegooid. Ik vond het wel zielig voor haar, want ik wist hoe graag ze wilde dat dit een bijzondere avond zou zijn.

Veel andere mensen vertrokken ook, maar er waren een paar laatkomers die nu pas op het feest arriveerden. En sommige daarvan kwamen me BEKEND voor.

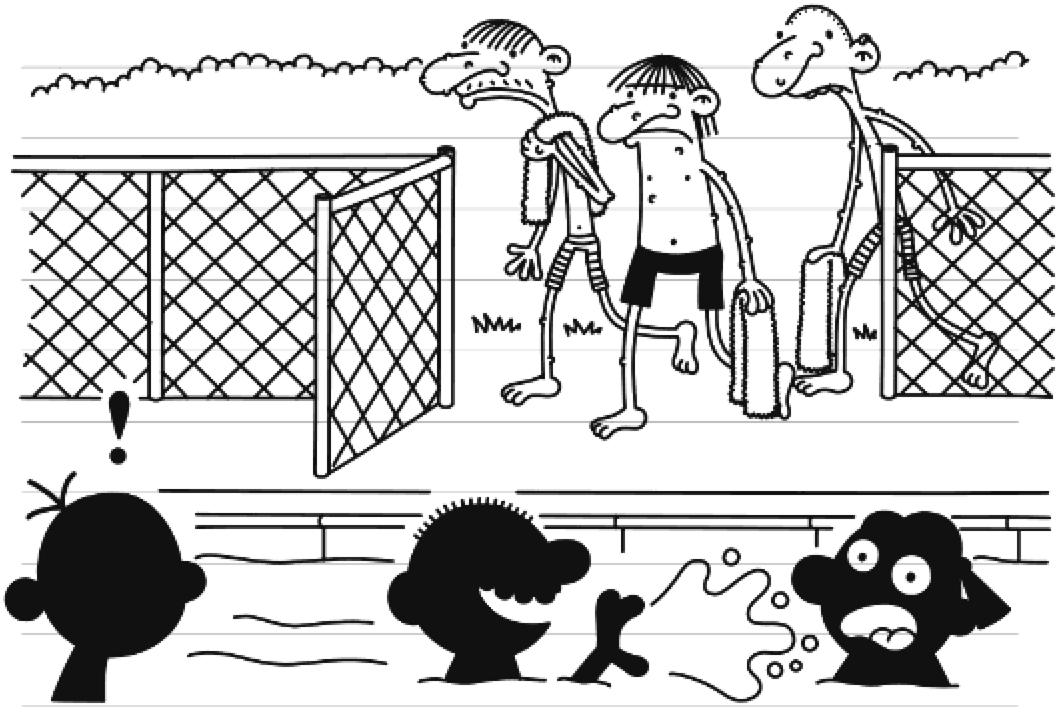

De rest van mijn familie ging het zwembad uit, maar ik besloot om te blijven waar ik was. Ik wist niet of die tieners me zouden herkennen of niet, maar ik wilde geen enkel RISICO nemen.

Er waren nog steeds veel mensen in het zwembad, dus het was niet moeilijk om me te verstoppen. Maar toen die gasten het water in liepen, werd het moeilijker om uit het zicht te blijven.

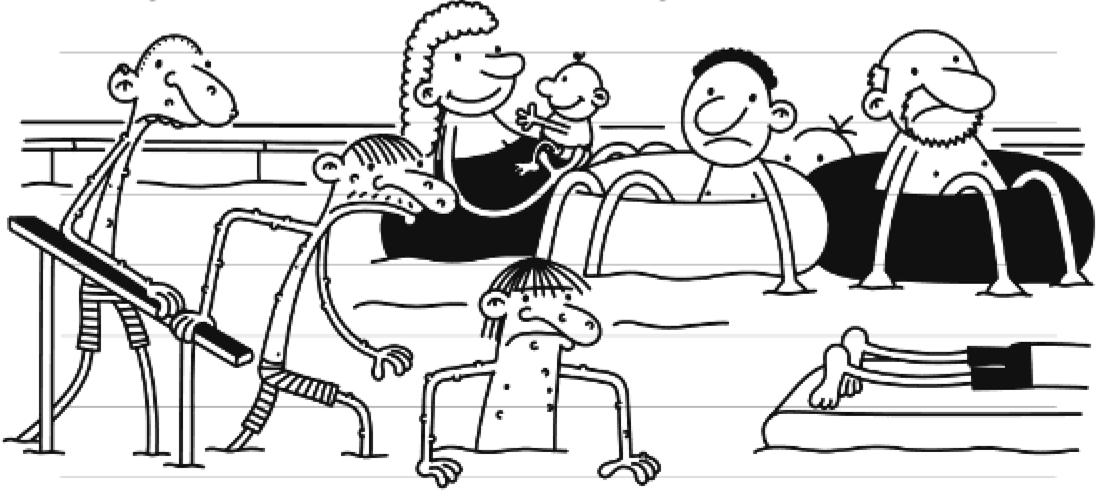

En mijn situatie werd nog veel SLECHTER toen de volgende twee gasten op kwamen dagen.

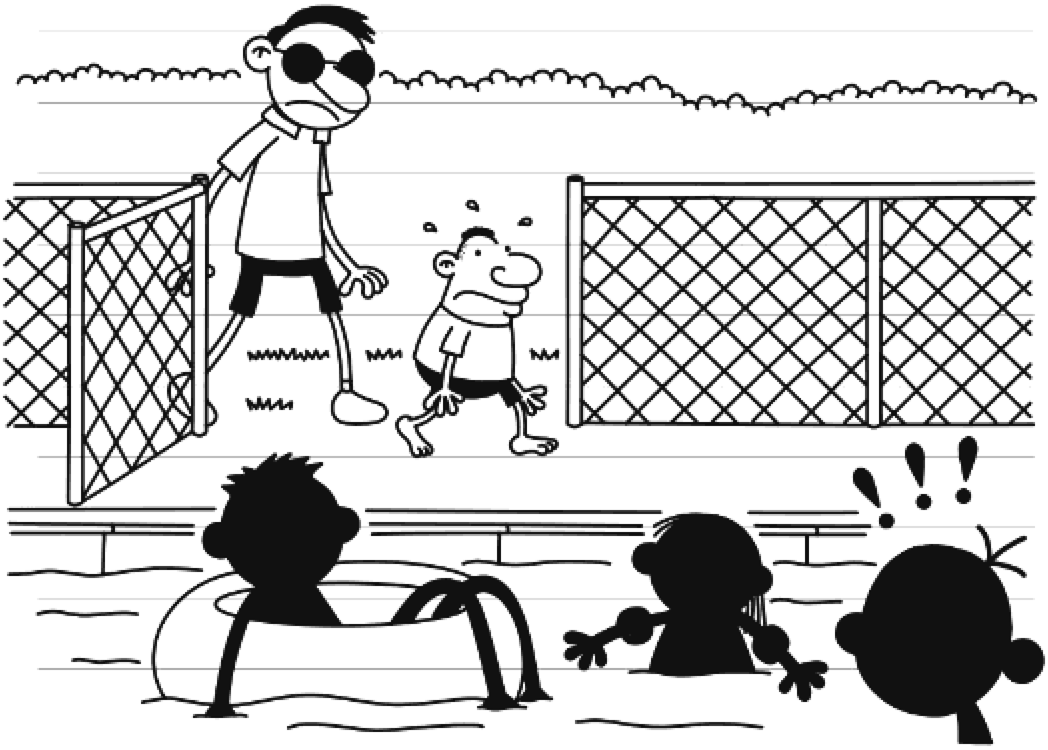

Ik wist dat de campingbaas naar MIJ op zoek was. Dus ik besloot om de enige mogelijke richting uit te gaan: naar BENEDEN.

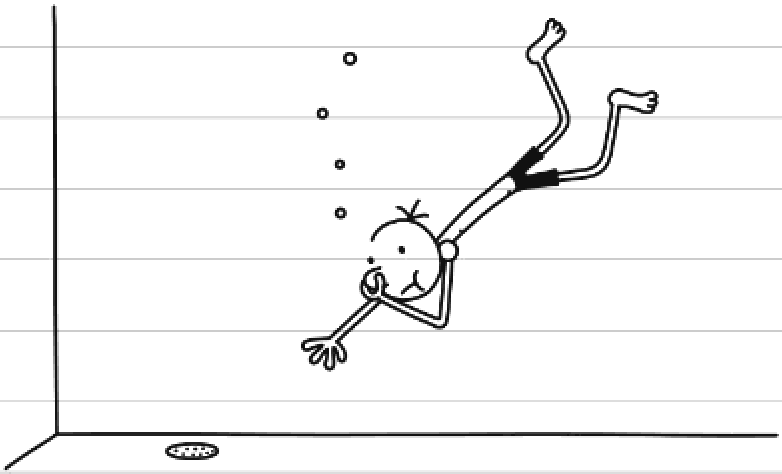

Ik zwom naar de bodem van het zwembad en ging daar zitten. En ik was van plan om daar te BLIJVEN zolang het nodig was.

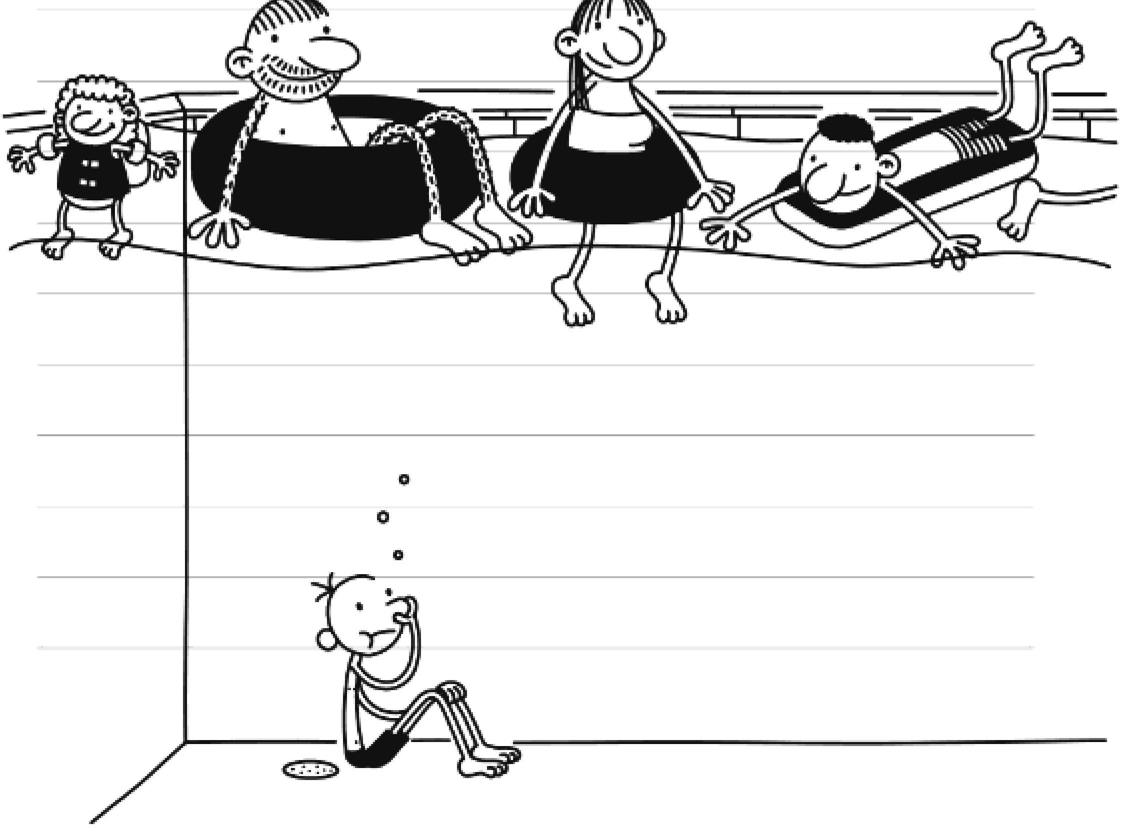

Mijn zuurstof begon werkelijk op te raken toen er iets VREEMDS gebeurde. Ik zag een lichtflits, net alsof iemand onder water een foto maakte. En toen ging iedereen zo snel mogelijk het zwembad uit.

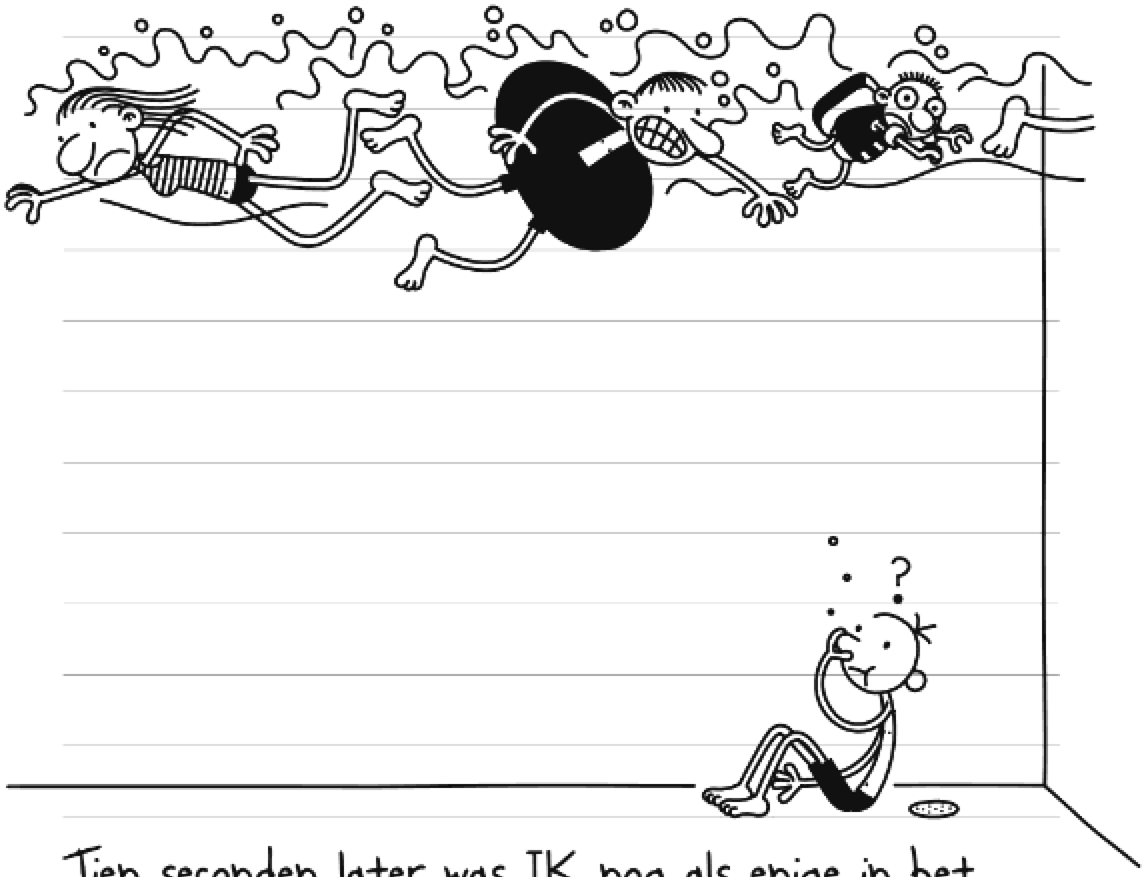

Tien seconden later was IK nog als enige in het water. En toen kwam ik weer boven.

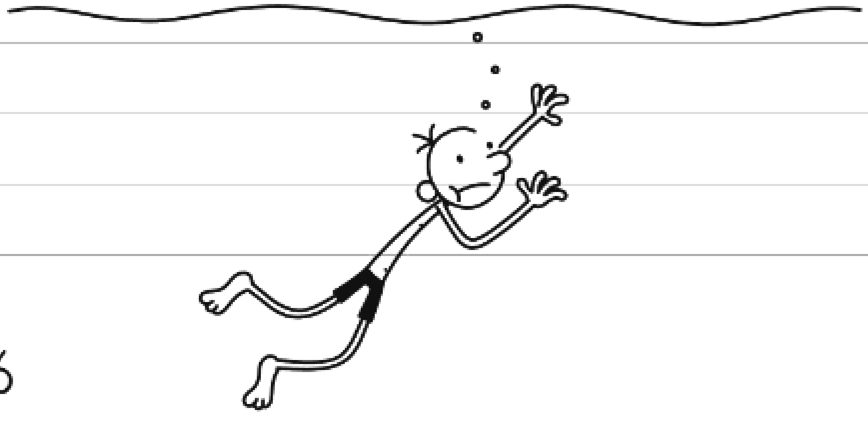

Het eerste wat me opviel, was de stromende REGEN. Toen schoot er een BLIKSEMFLITS door de lucht, en dat verklaarde waarom iedereen zo'n haast had om het zwembad uit te komen.

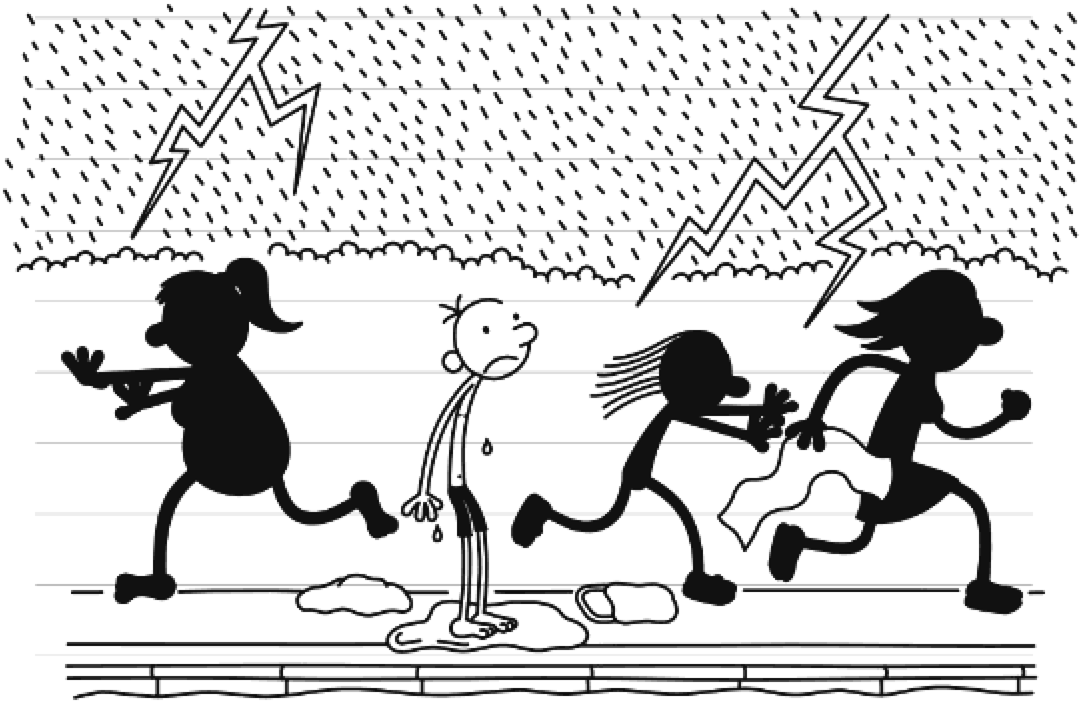

De tieners en Sappak waren al lang weg, en mijn FAMILIE ook. Ik had geen zin om geëlektrocuteerd te worden, dus ik dacht dat ik ook maar beter weg kon gaan.

Ik verliet het zwembad en liep in de richting van de camper. Maar in het donker en de regen kon ik slecht zien waar ik heen ging.

Er klonk een ENORME donderslag, en het leek alsof de bliksem vlakbij was ingeslagen.

Toen ging de sirene bij het hoofdgebouw af, en dat gaf nog meer STRESS.

Ik snapte dat ik levend zou VERBRANDEN als ik nog langer buiten bleef, maar niemand in de luxecampers wilde me BINNENLATEN.

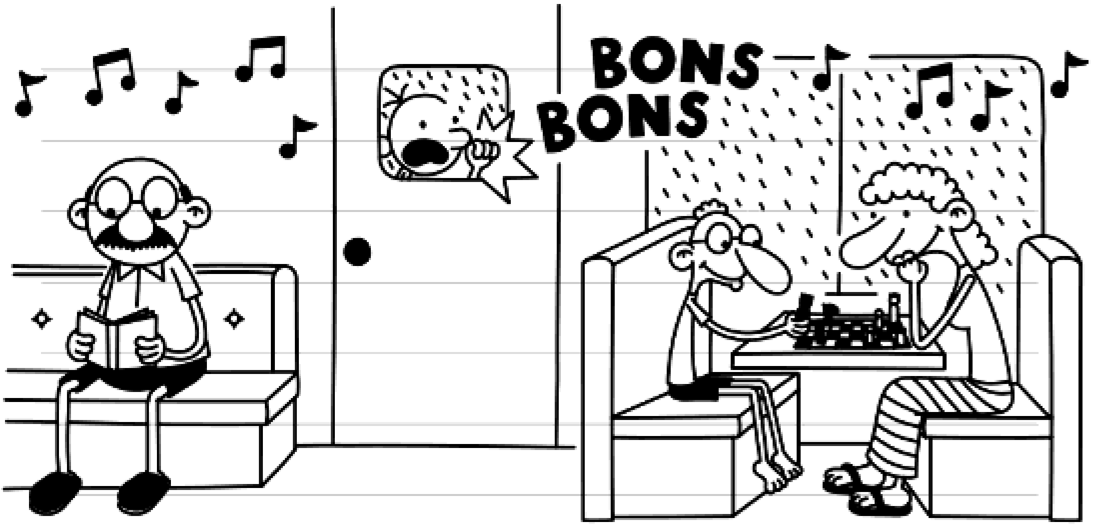

Eindelijk kwam ik bij onze camper aan. En toen bleek dat mijn hele familie al binnen was.

Mam zei dat ze dacht dat ik toen het ging regenen meteen naar de camper was gerend. Ze vond het een WONDER dat alles goed met me was.

Eerlijk gezegd vond ik dat zelf ook.

Die storm kwam op het perfecte moment en het voelde bijna als het werk van een hogere macht.

Of misschien was het een kosmische GRAP.

Want als ik iets heb geleerd vanavond, dan is het dat God gevoel voor HUMOR heeft.

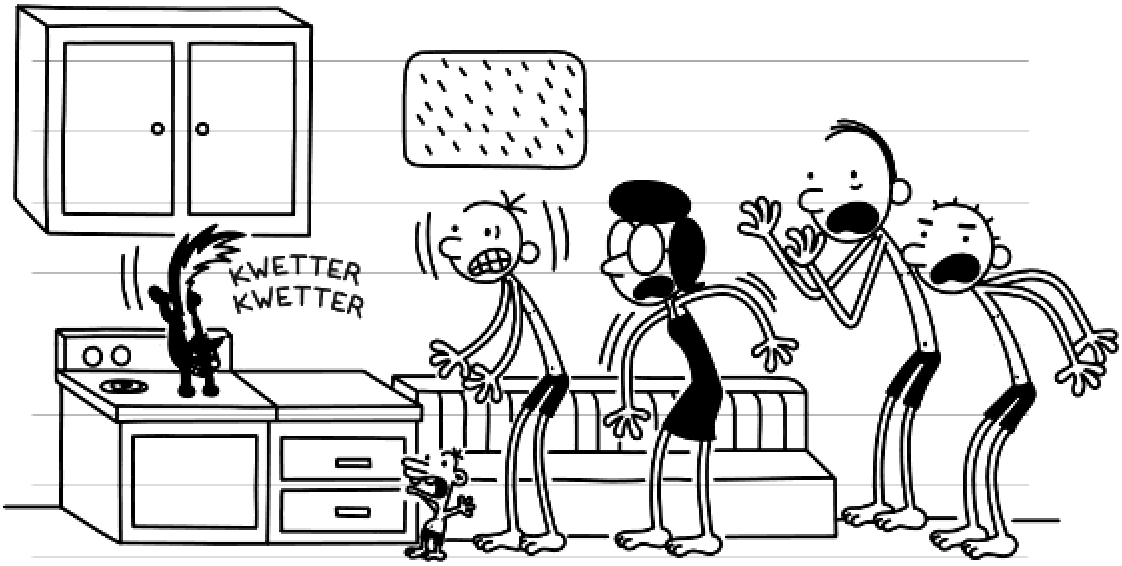

Woensdag

Heb je ooit willen weten hoe het voelt als een stinkdier je besproeit? Ik kan het je uit eigen ervaring vertellen. Het lijkt alsof je BLIND bent geworden en je ogen prikken als een GEK.

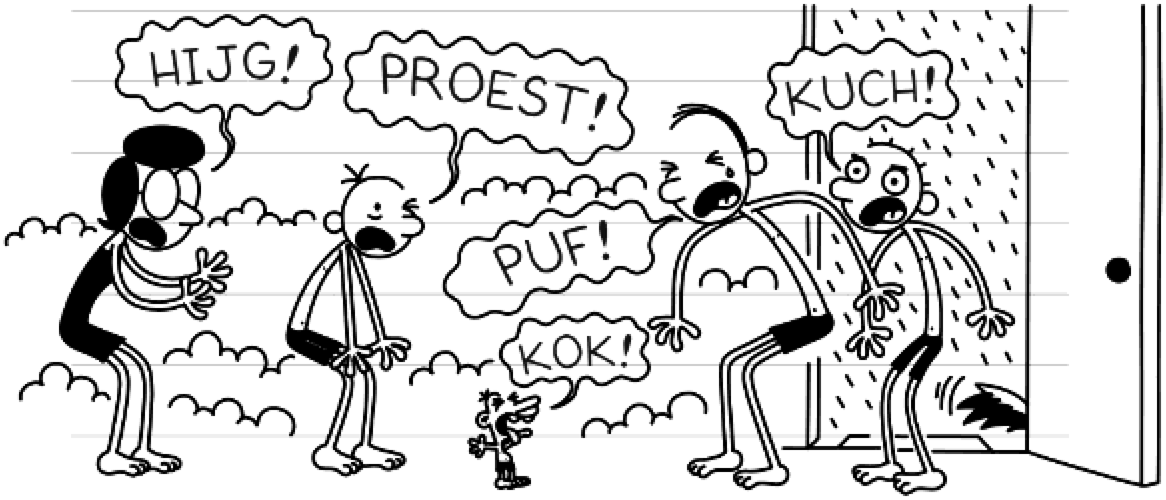

Dus je moet ze spoelen met water, als je het geluk hebt dat dat in de buurt is.

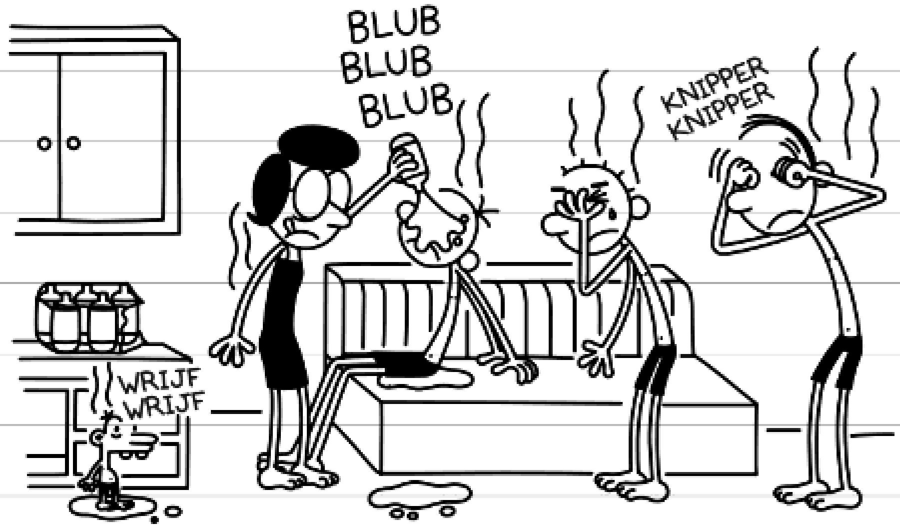

Als je zicht beter wordt, begin je de STANK op te merken: een mengsel van rotte eieren en aangereden wild. En je RUIKT het niet alleen, je PROEFT het ook. Geloof me, je kunt er maar beter voor zorgen dat je helemaal niet besproeid WORDT.

In een boek uit de kampeerwinkel stond een hoofdstuk over stinkdieren en wat je moet doen als je besproeid bent. Maar daar hadden we niet veel aan, want we konden de benodigdheden pas kopen als de kampwinkel 's ochtends weer open zou gaan.

DUS JE BENT ER INGESTONKEN

Het is geen pretje om door een stinkdier besproeid te worden. Maar als het jou toch is overkomen, kun je dit doen tegen de stank:

- Strooi 5 liter waterstofperoxide, 20 eetlepels baksoda en 10 theelepels afwasmiddel in een badkuip met warm water.
- Badder, spoel af, laat schuimen en herhaal indien nodig!

We wisten dat we nooit konden slapen als we naar stinkdier roken, dus we zochten iets om de geur te verhullen.

Gelukkig lagen er nog een heleboel zakjes mosterd en ketchup in een la, en we smeerden ons er helemaal mee in. Max vond nog een flesje reukwater van oom Gerard tussen de kussens van de bank, maar dat spul stonk bijna net zo erg als het STINKDIER.

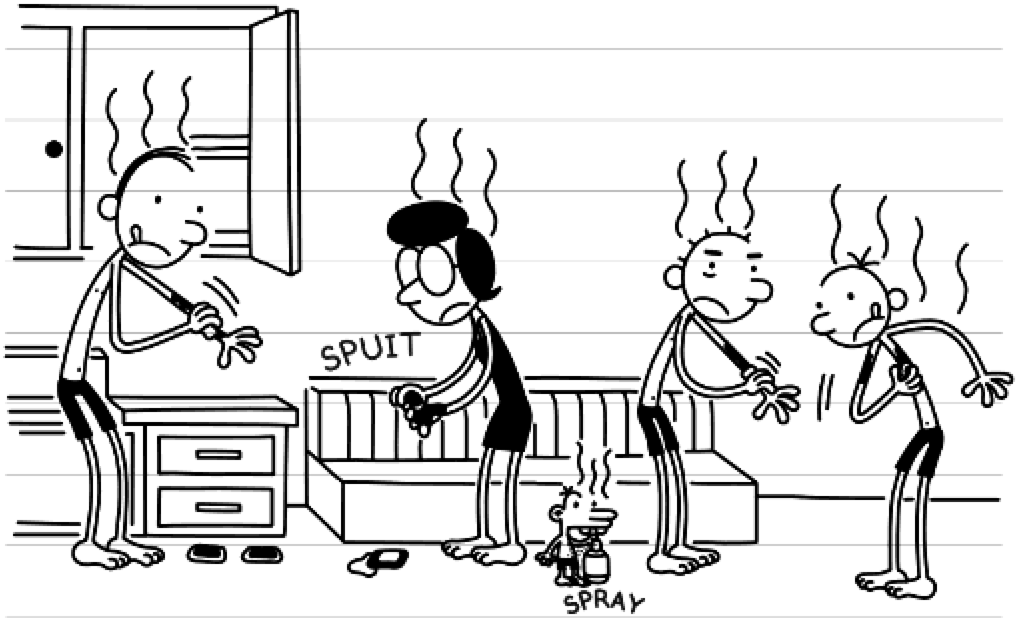

We sliepen allemaal heel slecht die nacht en toen we 's ochtends wakker werden, kregen we door dat die stank niet alleen bij ONS vandaan kwam. Alles in de camper stonk.

Dus we haalden dat ding helemaal leeg. En het was duidelijk dat we bijna alles weg moesten gooien, vooral ons ETEN.

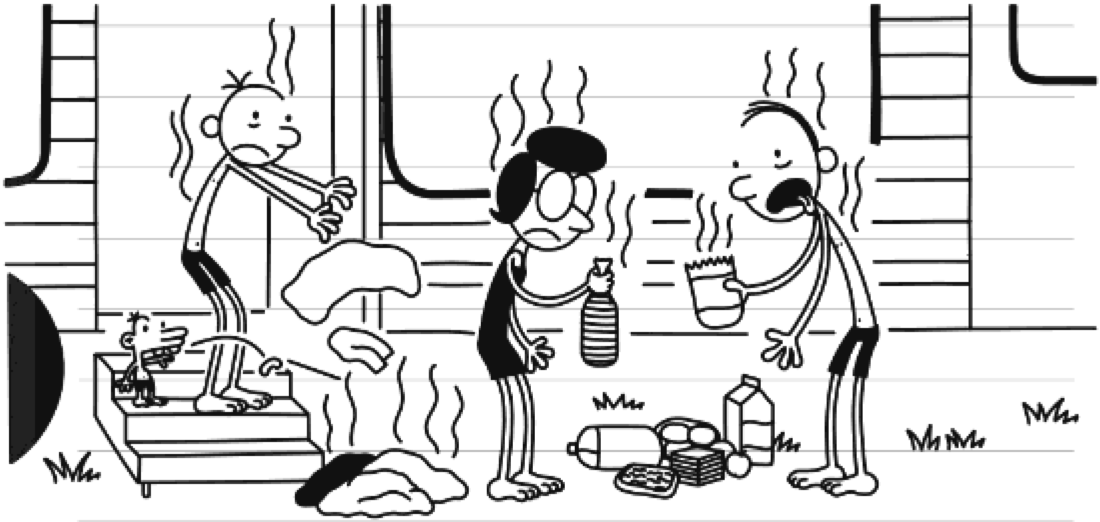

Mam stuurde me met geld naar de kampwinkel om eten te kopen en spullen waarmee we onszelf konden ontstinken. Maar op weg ernaartoe kreeg ik al door dat er iets niet KLOPTE.

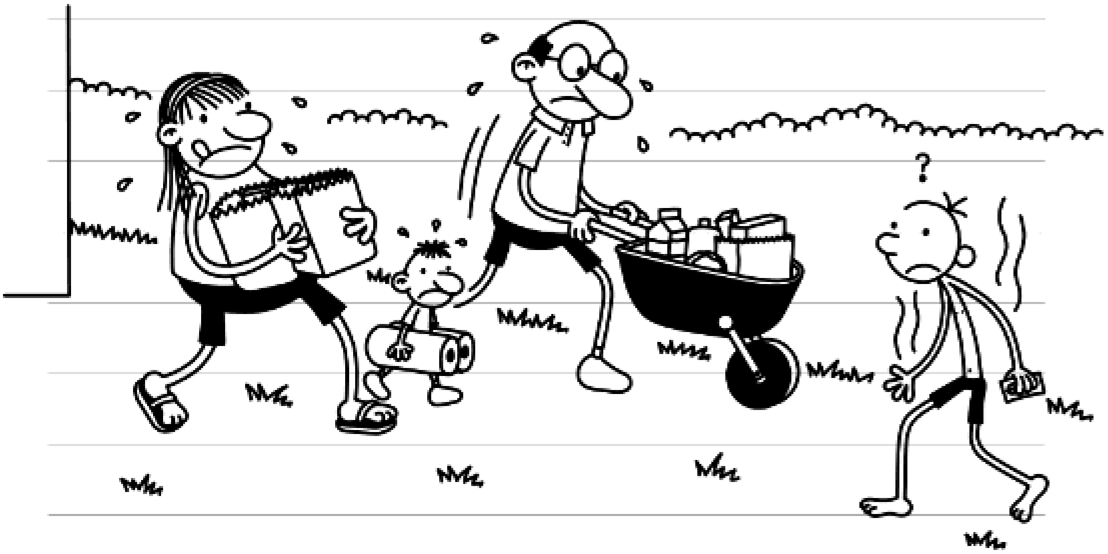

Tegen de tijd dat ik bij de winkel kwam, was al het eten WEG en waren de schappen bijna leeg. Ik had geluk dat er nog wat waterstofperoxide en baksoda over was, want als ik een paar minuten later was gekomen, had iemand die waarschijnlijk ook meegegraaid.

Ik probeerde aan iemand te vragen wat er aan de hand was, maar de ketchup en mosterd verhulden de stank blijkbaar niet al te best.

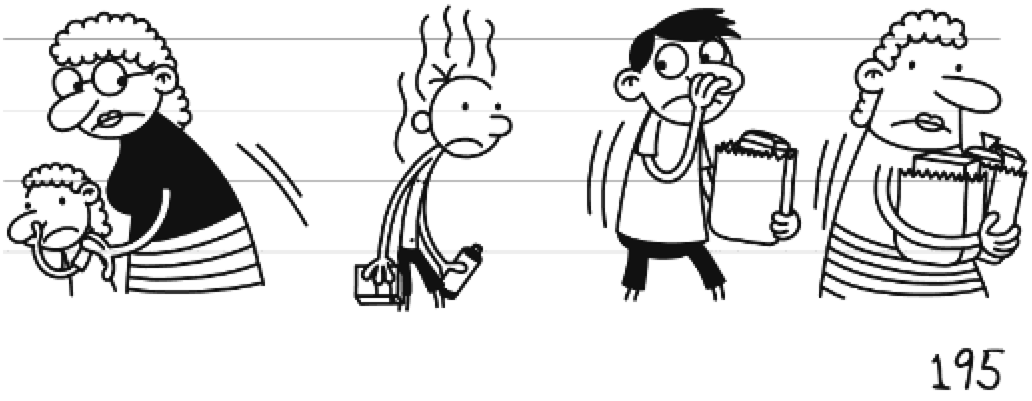

Ik betaalde voor mijn spullen en ging weer naar buiten. Daar liep ik Kaka tegen het lijf, die niet eens scheen te MERKEN hoe erg ik stonk.

Hij vertelde dat iedereen zo raar deed omdat de bliksem gisteravond in de brug naar de camping was geslagen en één stuk van de brug volkomen had VERNIELD.

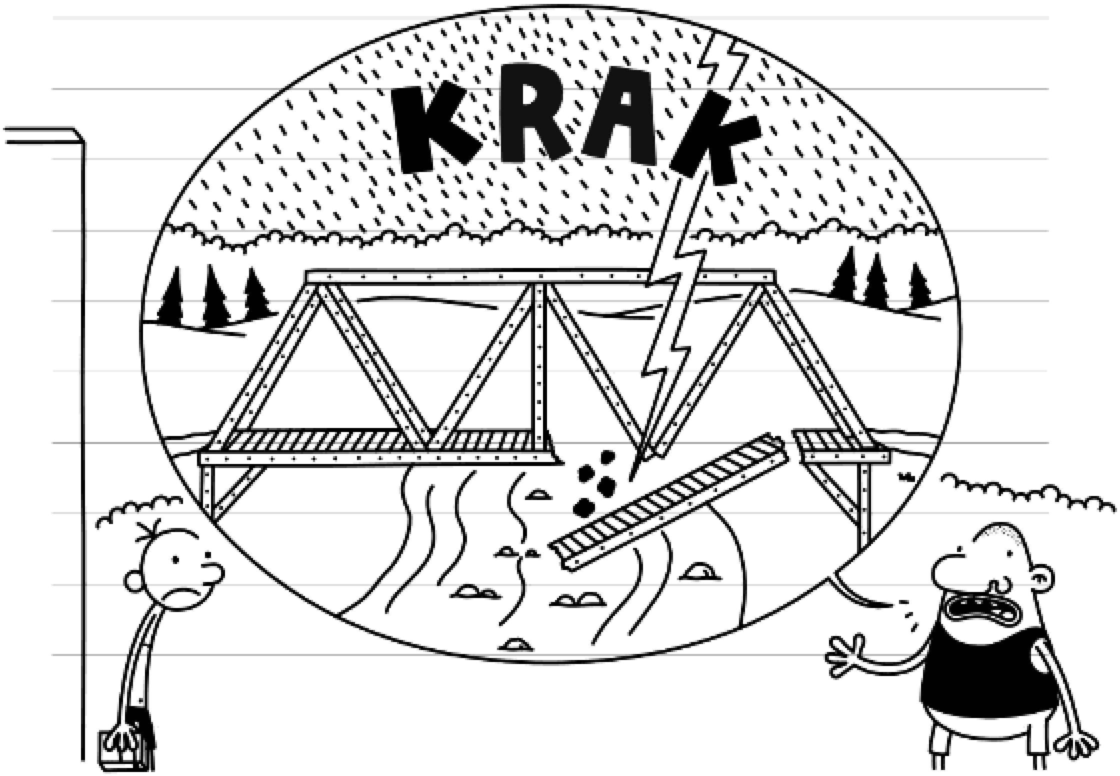

Hij zei dat de vrachtwagen met voorraden nu niet op het terrein kon komen, en dat verklaarde waarom iedereen de winkel leegkocht.

Maar nu raakte ik zelf in paniek. Want als er niemand de camping OP kon, kon er ook niemand AF.

Ik rende terug naar pap en mam om te vertellen wat er aan de hand was. Maar inmiddels waren onze buren ook wakker, en die waren niet blij met de stinkdierstank.

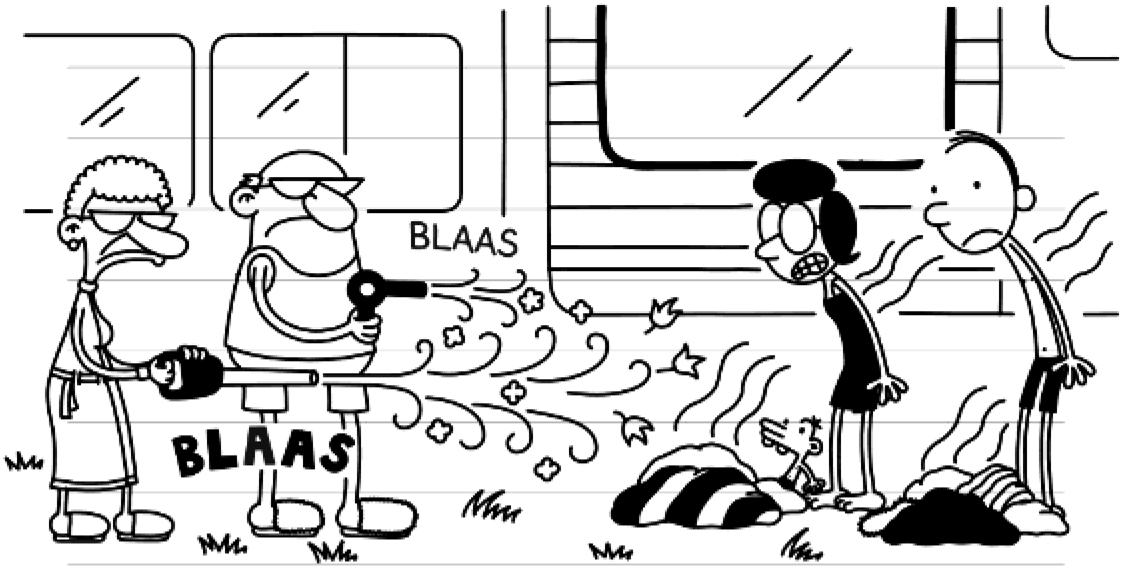

Ik bracht pap en mam op de hoogte van de situatie met de brug. Mam zei dat we vooral niet in PANIEK moesten raken, want dat helpt nooit. En ze zei dat we ons nu moesten richten op het wegwerken van deze STANK.

Volgens de ontstink-aanwijzingen moesten we de baksoda en het waterstofperoxide in een warm bad gieten, maar die heb je niet veel op een camping. Dus we gebruikten wat er wel was. En honden vinden stinkdierstank ook niet lekker, zo bleek.

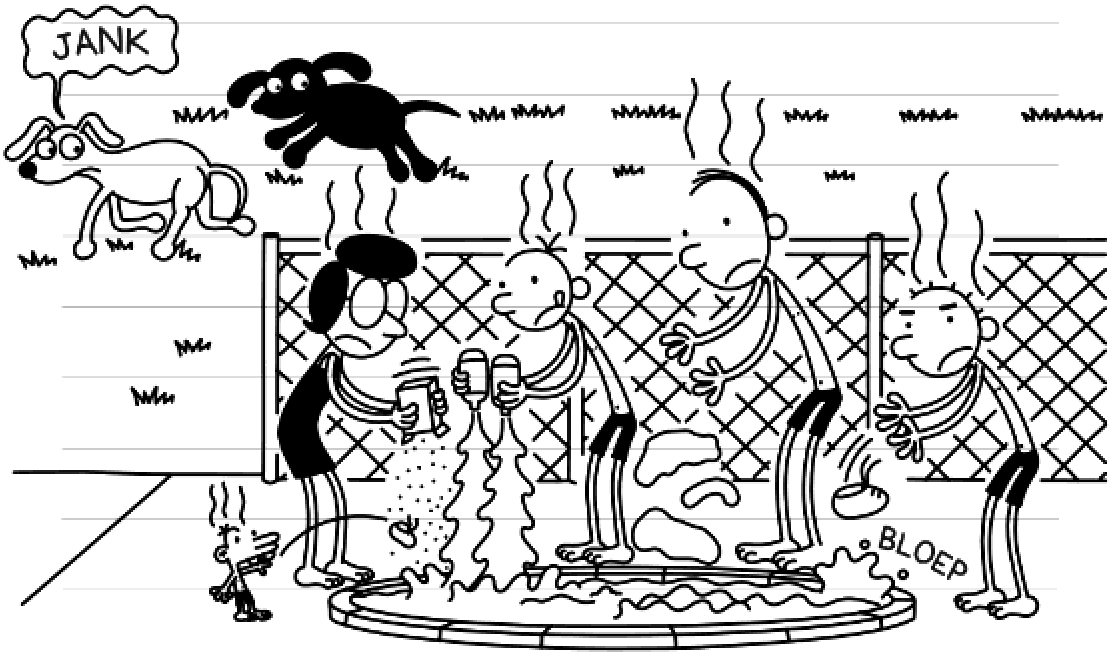

Ik denk dat we wel een uur in de hottub hebben gezeten. Maar in de tijd die wij nodig hadden om onze lijven en onze kleren schoon te schrobben, was de camping COMPLEET ontspoord.

Het begon met het WATER. Toen de flessen water in de kampwinkel op waren, vulden mensen hun jerrycans bij de kraan voor het hoofdgebouw.

Maar sommigen namen meer dan ze nodig hadden, en de put raakte LEEG.

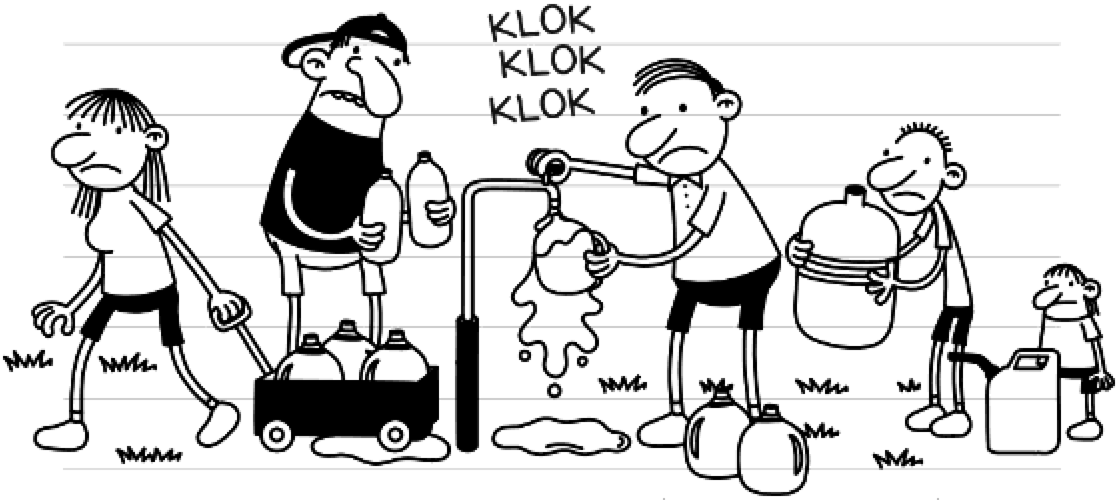

Dus toen gingen mensen water halen waar ze het maar konden VINDEN.

Het werd ECHT grimmig toen mensen geen muntjes meer hadden om de douches mee aan te zetten.

Die muntjes werden GOUD waard. Ik hoorde dat een vrouw haar trouwring had verkocht voor drie muntjes.

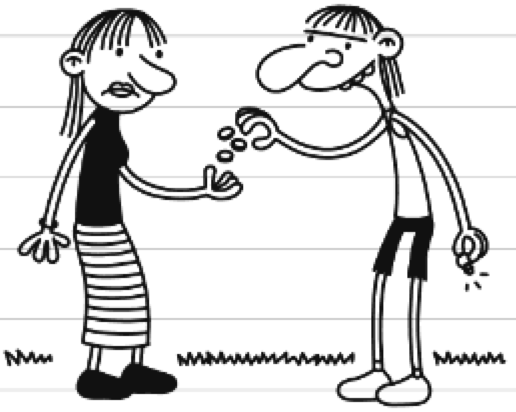

Sommige mensen werden zo boos dat ze geen muntjes meer hadden dat ze de SPEELHAL plunderden.

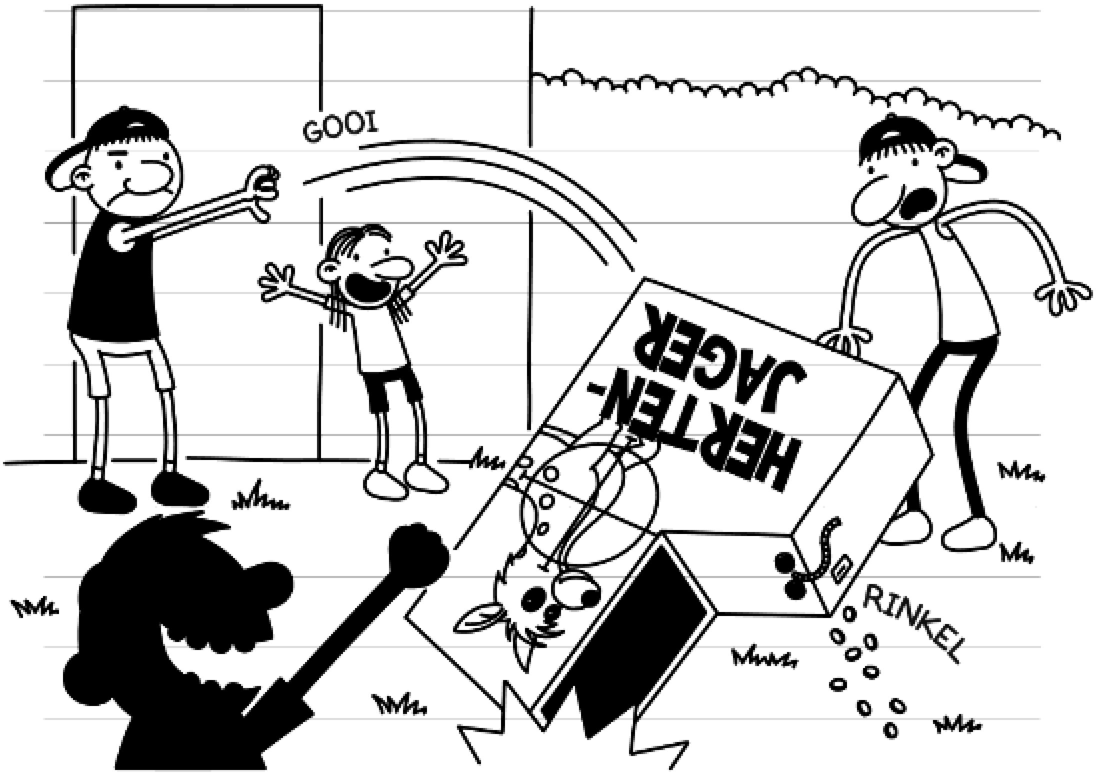

Daarna was de wasserette aan de beurt. En ik wist dat de hele CAMPING zou gaan STINKEN als niemand meer schone kleren had.

Uiteindelijk kreeg iemand het briljante idee om het water direct uit de plastic tank boven op het toiletgebouw te halen.

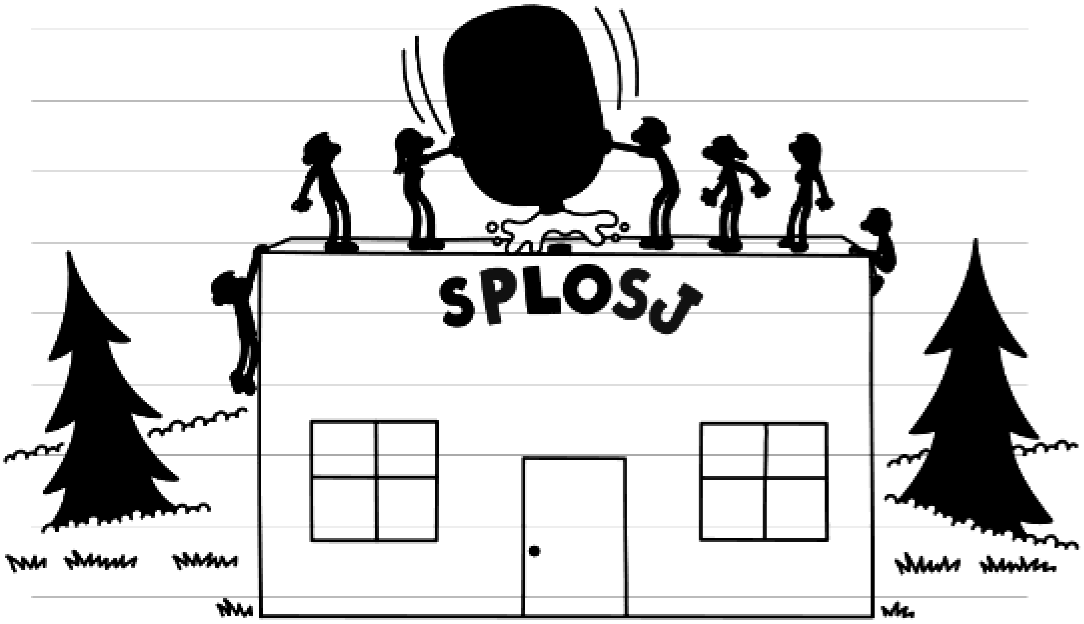

De tank viel van het dak en rolde de heuvel af. De helft van het water was er al uit gelekt voor hij bij de hoefijzerbanen tot stilstand kwam. Toen stroomde de ANDERE helft daar weg in het zand.

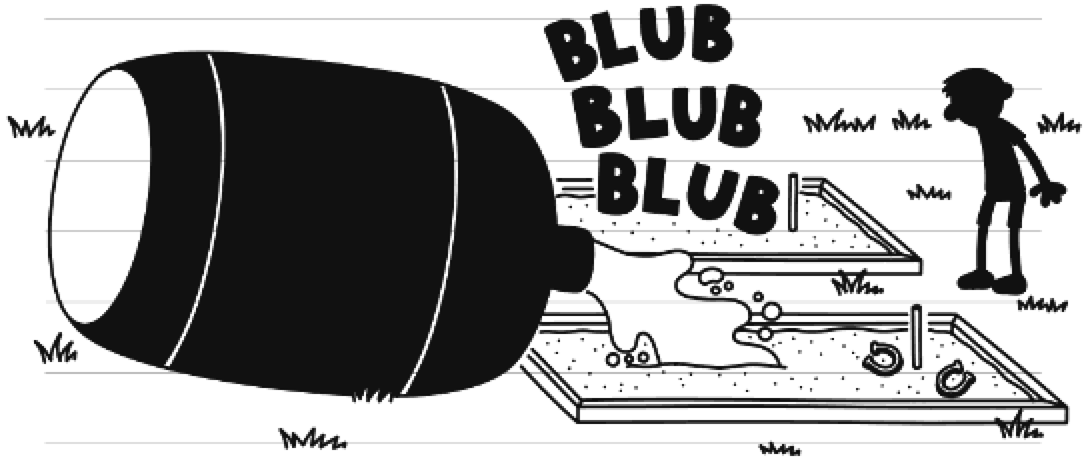

Sommige mensen werden nu HELEMAAL gek en probeerden te redden wat er nog te redden viel. Maar de hoefijzerbaan veranderde in DRIJFZAND, en een paar mensen moesten daar zelfs uit GERED worden.

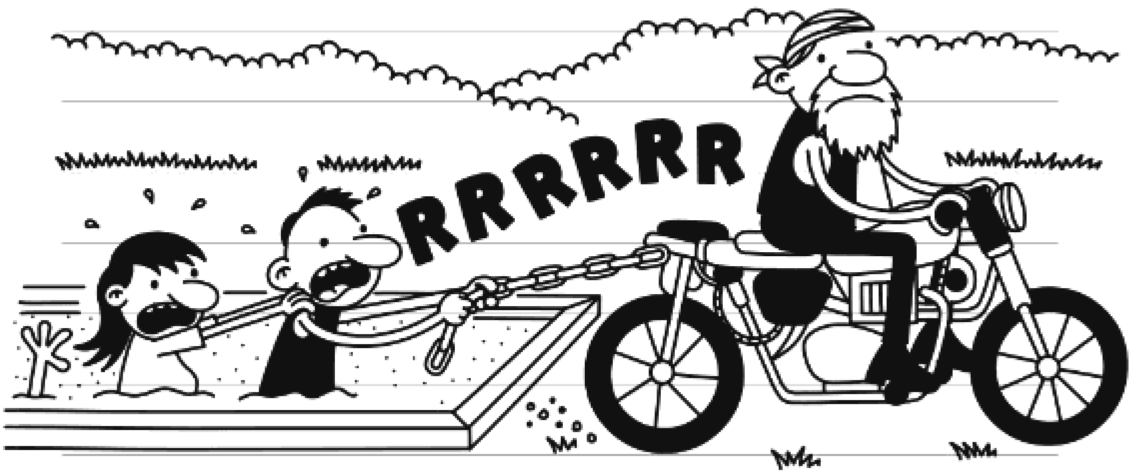

Tegen etenstijd kreeg iedereen HONGER. Sommigen hadden genoeg eten voor een paar dagen, maar alle anderen hadden erop gerekend dat ze hun eten in de kampwinkel konden kopen.

Dus het werd nu echt een GEKKENHUIS. Een heel stel mensen plunderde de snackbar, en één man pikte zelfs een gigantische zak voer uit de huisdierhoek.

De dieren voelden waarschijnlijk aan dat alles enorm uit de HAND liep, dus die gingen SAMEN op jacht.

En toen een van onze buren de barbecue aanstak om een paar hamburgers te grillen, sloeg een roedel honden toe.

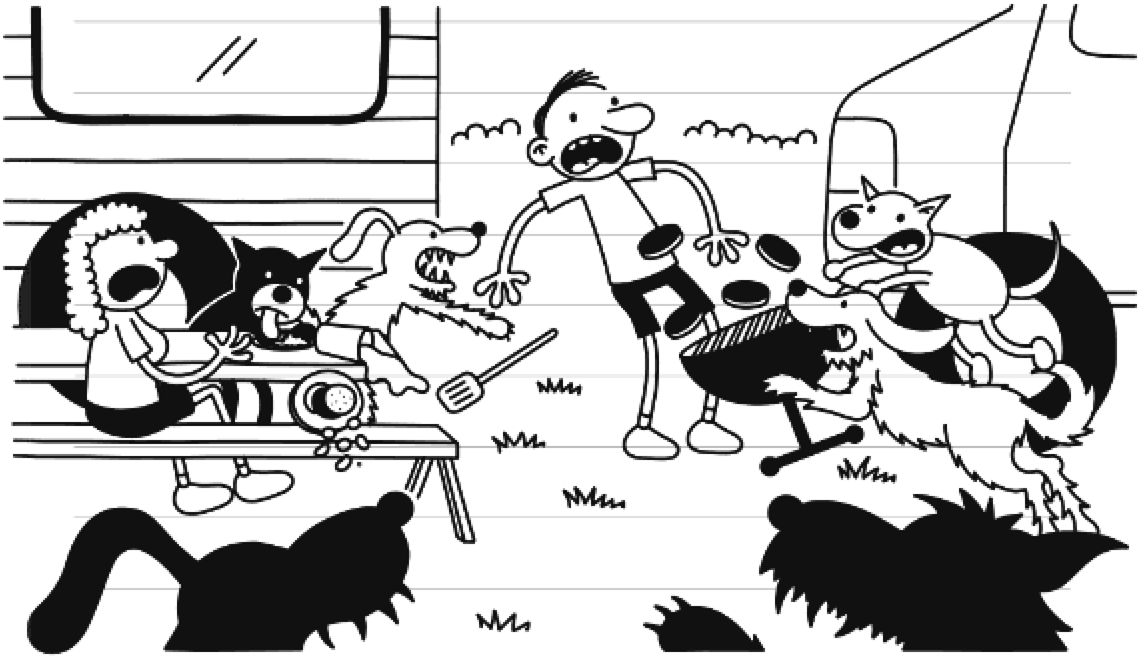

Een paar mensen aten de hotdogs op die nog over waren van het zwemfeestje, en de tieners van de heuvel gingen naar het veld om nog iets van hun katapultmunitie te redden.

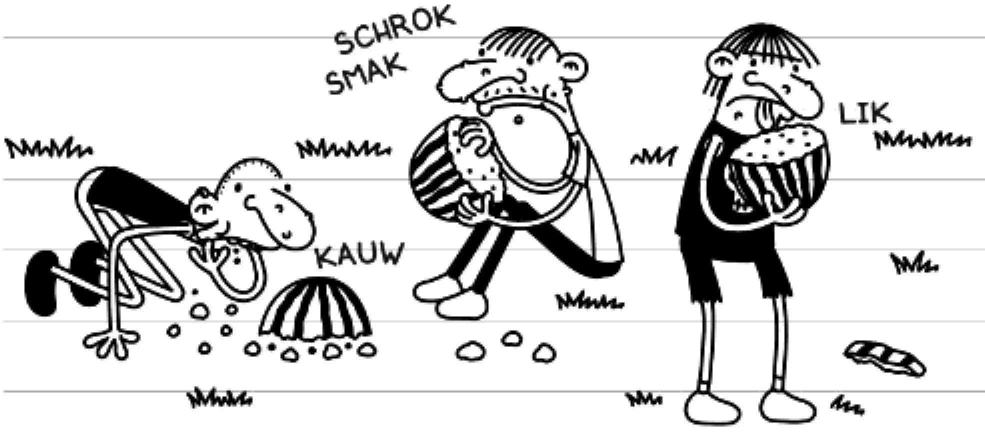

Ik was eerder NERVEUS dan hongerig. Mensen doen de raarste dingen als ze wanhopig zijn, en ik had geen idee hoe erg het zou worden. Dus ik deed mijn shirt uit zodat iedereen kon zien dat ik maar weinig vlees op mijn botten heb.

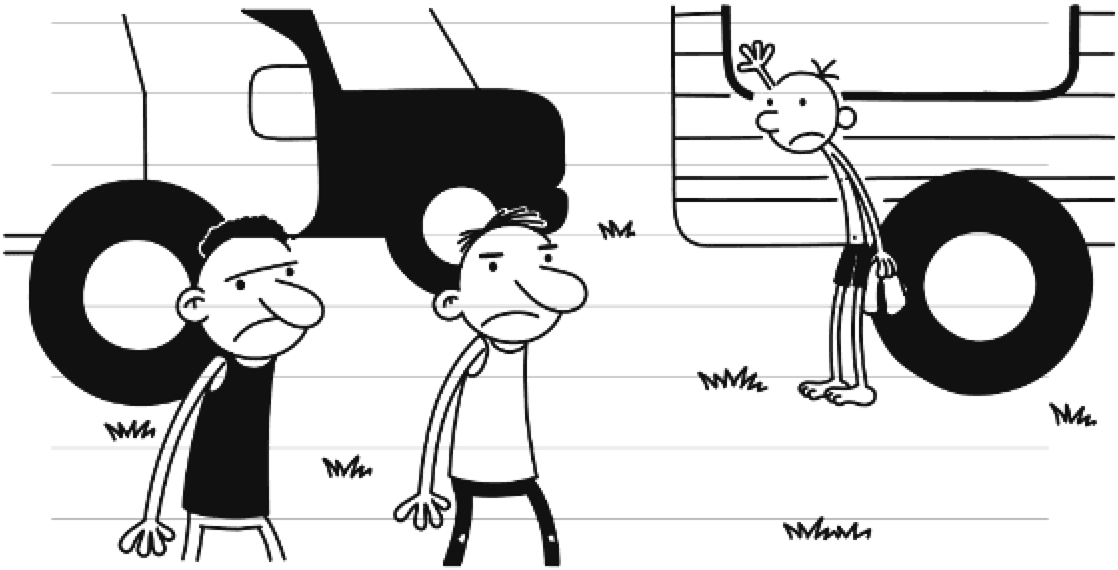

Ik maakte me ook zorgen over het WEER. Volgens paps telefoon was er vanavond weer storm op komst, en dat was wel het LAATSTE wat we hier nodig hadden.

Noodwaarschuwing

Kans op overstromingen tot 21.00 uur

Mam zei dat iedereen OVERDREEF. De brug werd morgenochtend heus wel gemaakt, en dan zou alles weer normaal worden.

Maar toen het eenmaal donker was, werd alles nog veel ERGER op de camping. En toen een van de luxecampers werd omgegooid omdat mensen dachten dat de eigenaren eten in blik en wc-papier hadden gehamsterd, gaf mam eindelijk toe dat de situatie toch wel ERNSTIG was.

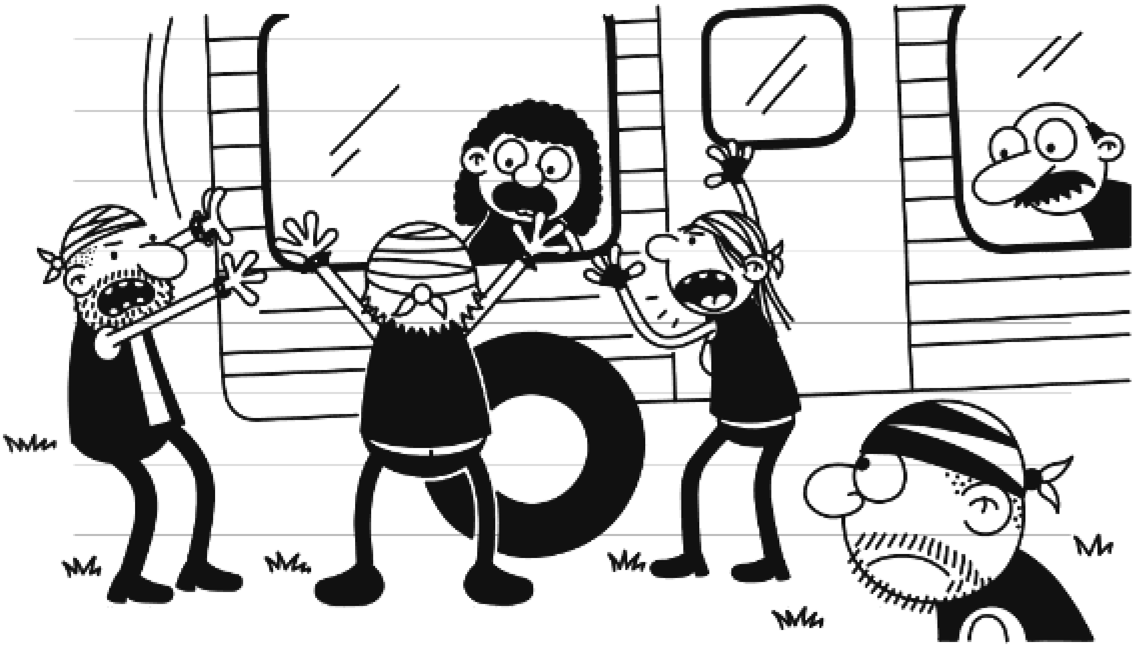

Nu wilden we hier ALLEMAAL weg, maar niemand kon bedenken HOE. En toen dacht ik aan de RIVIER.

Ik herinnerde me dat er een ONDIEP gedeelte was, en ik zei dat we misschien met de camper over de rotsige rivierbedding konden rijden om aan de overkant te komen.

Ik dacht dat iedereen dat een stom plan zou vinden, maar toen de camper twee plekken verderop werd omgegooid, wilden we ALLES wel proberen.

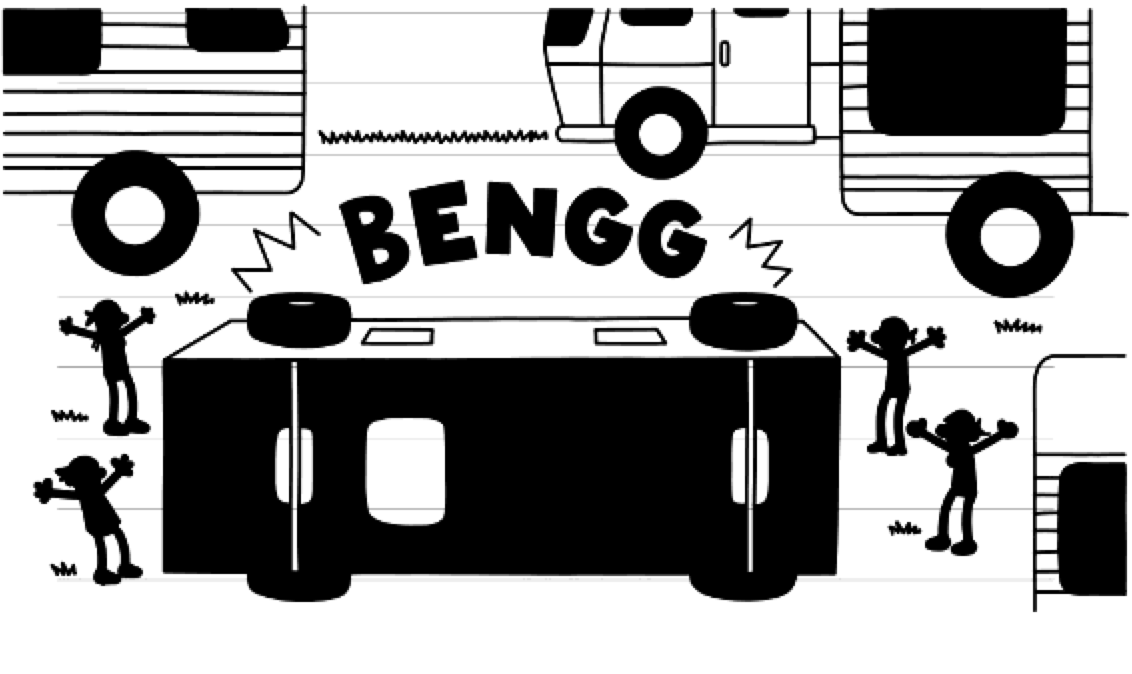

We wilden vooral niet te veel aandacht trekken, dus we deden de motor niet aan en duwden de camper van zijn plek de heuvel af. En toen we er eenmaal beweging in hadden gekregen, begon de camper echt te RIJDEN.

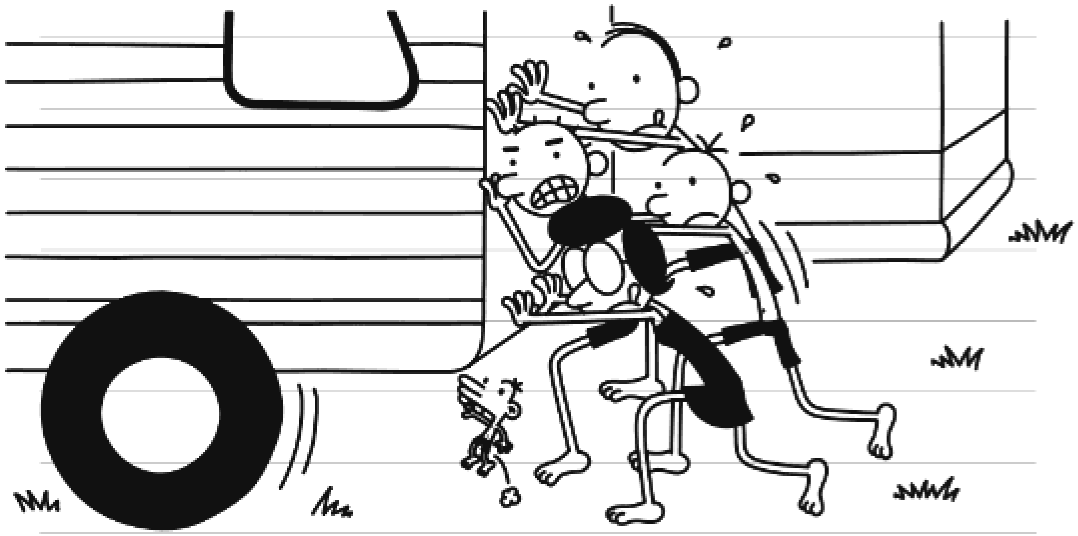

Er was wel één probleem: we waren vergeten om de slang naar het riool af te koppelen, en dat zorgde voor een enorme ROTZOOI op onze plek.

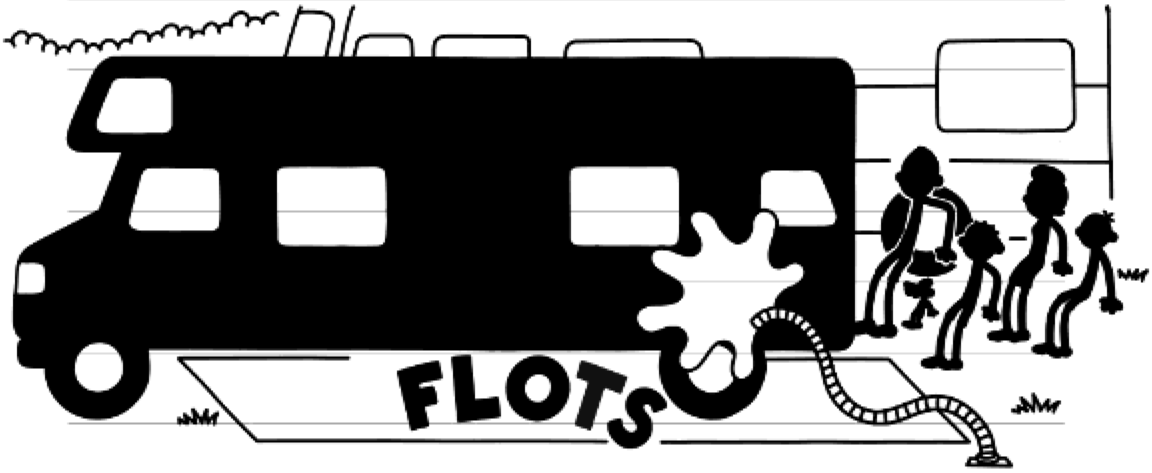

Maar we konden nu niet meer terug, en toen de camper sneller begon te rijden sprongen we er allemaal in.

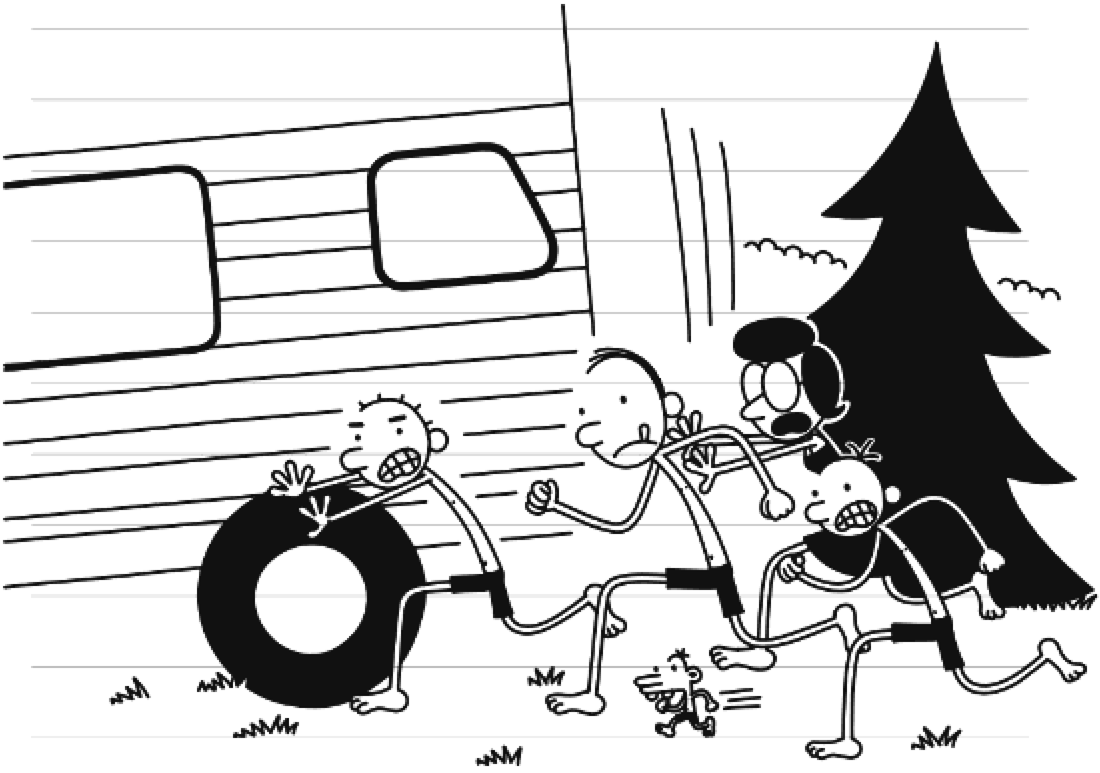

We zeilden naar de voet van de heuvel, waar het meer in de rivier overging. En toen we ver genoeg bij iedereen vandaan waren, leek het veilig om de motor te starten.

We deden de koplampen niet aan, want we wilden niet GEZIEN worden. Maar daardoor was het moeilijk om het ondiepe deel in de rivier te vinden.

Het was inmiddels gaan REGENEN en het kwam met bakken naar beneden. Maar toen we de koplampen aandeden vond ik uiteindelijk toch de plek waar de rivier ondiep was.

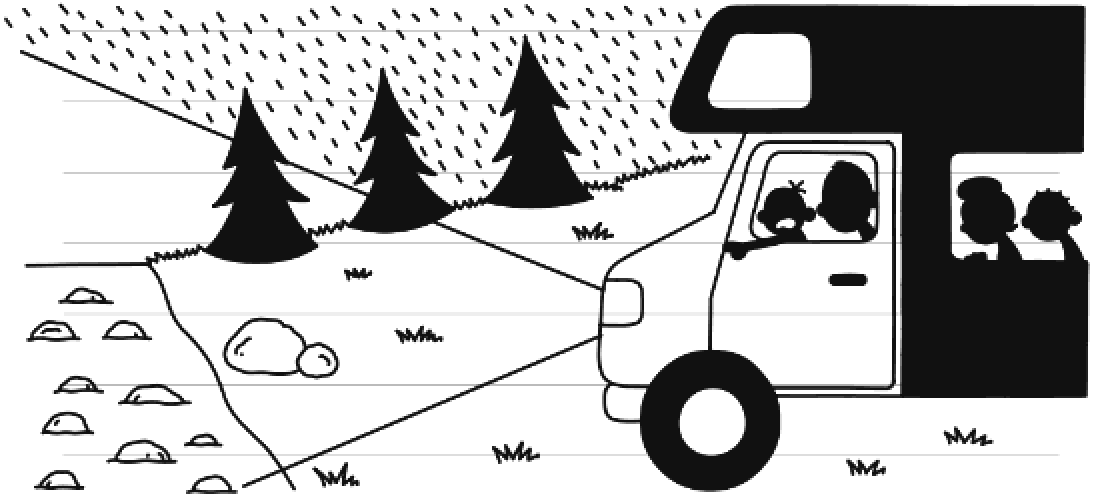

Pap zette zijn voet op het gaspedaal. We reden voorzichtig verder, en even leek het alsof we de overkant zouden gaan halen.

Maar toen we in het midden van de rivier waren, klonk er een afschuwelijk geluid en kwam de camper tot stilstand.

We zaten vast op een enorme ROTS en onder de bodem van de camper was iets losgekomen. Ik heb geen verstand van auto's of zo, maar wat het ook was, dat ding zag eruit alsof het behoorlijk BELANGRIJK was.

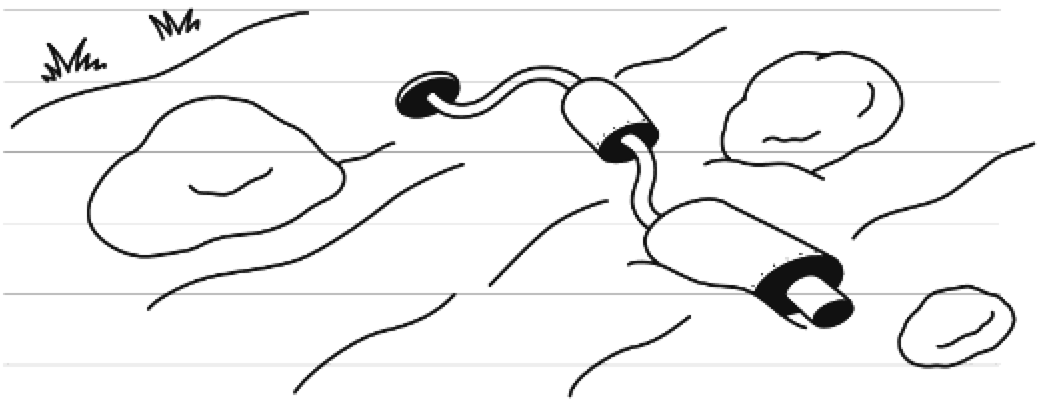

Maar dat bleek nog wel ons MINSTE probleem te zijn. Het was steeds maar HARDER gaan regenen, en plotseling was de rivier niet meer zo ONDIEP als eerst.

Nu stond onze rioolaansluiting ONDER WATER, en het duurde niet lang voor het systeem omdraaide.

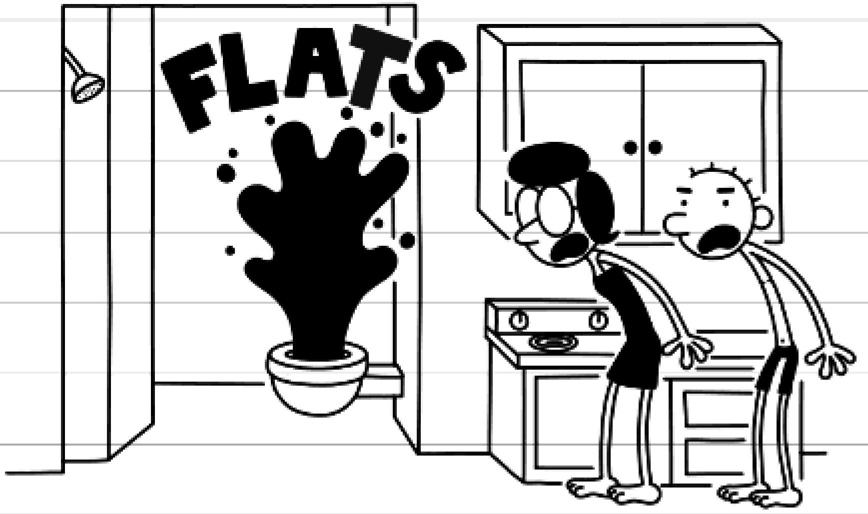

De troep stroomde uit de wc het woongedeelte in, en we haalden allemaal zo snel mogelijk onze voeten van de vloer. We wisten dat we niet in de camper konden blijven, dus we probeerden ERUIT te komen. Maar de rivier stroomde nu zo snel dat het buiten niet VEILIG was.

De camper liep vol met water en we moesten nog HOGER klimmen. Rick trok zichzelf als eerste op het dak en hielp daarna de REST in veiligheid te brengen.

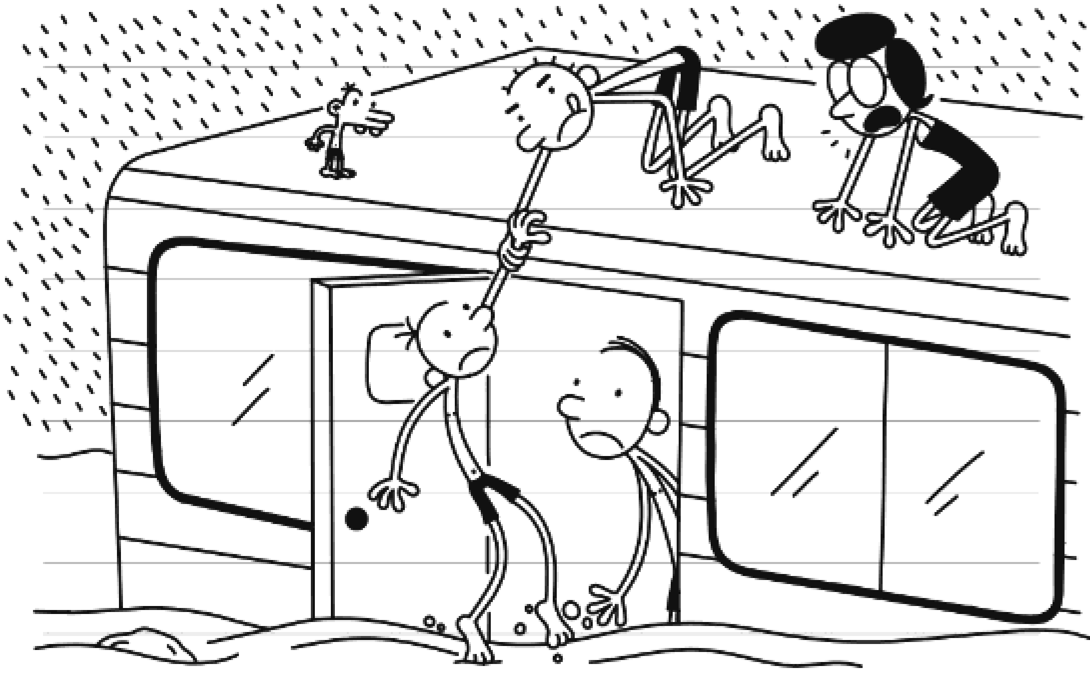

Maar toen we allemaal op het dak zaten, begon de camper te DRAAIEN.

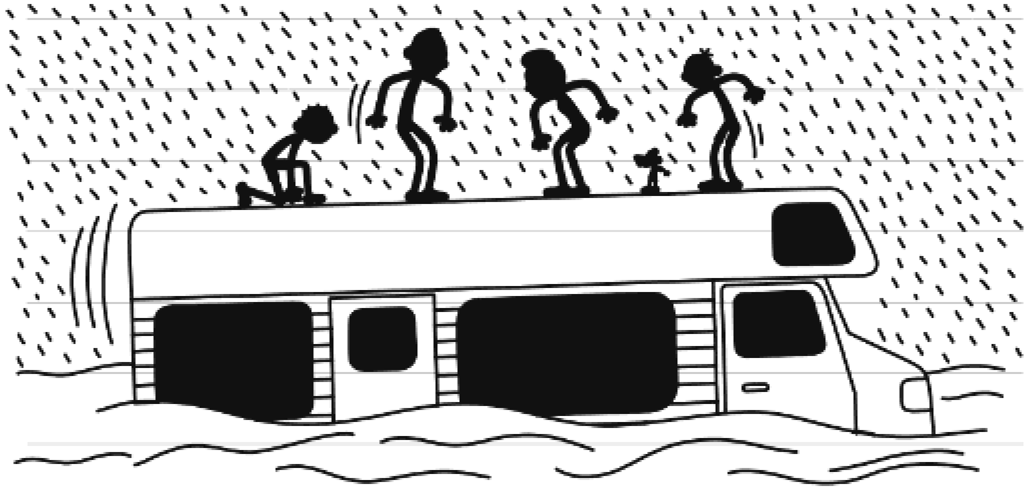

Inmiddels was het water van de rivier zo gestegen dat de camper loskwam van de rots. Vijf seconden later dreven we stroomafwaarts.

We gingen recht op de BRUG af. En als we op het dak waren blijven zitten, dan had dat ding ons ONTHOOFD.

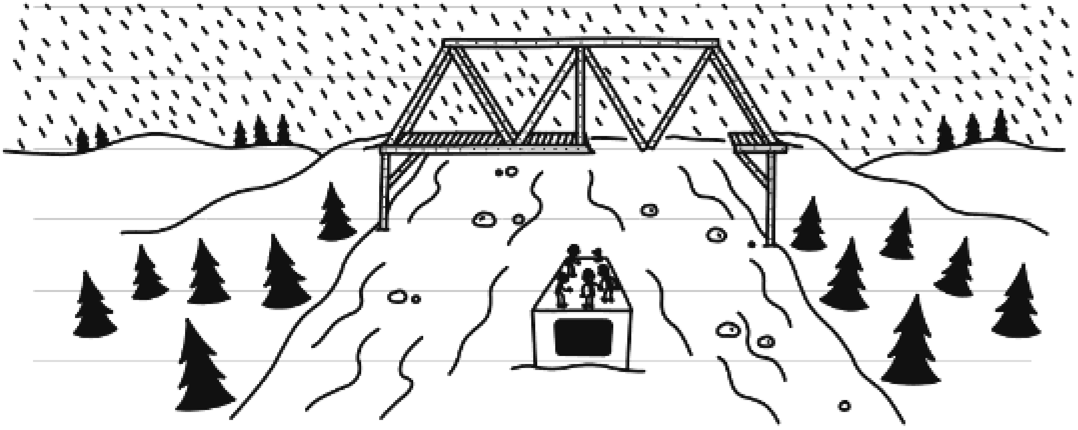

Toen viel me op dat er een paar zitkussens uit de zijdeur naar buiten waren gedreven. Ik waagde de sprong als eerste, en de anderen volgden mijn voorbeeld.

De enige die niet naar beneden sprong was MAX. Hij was de camper weer in geklauterd en zat nu achter het STUUR.

Wij flipten allemaal, want de camper kon elk moment tegen de BRUG botsen.

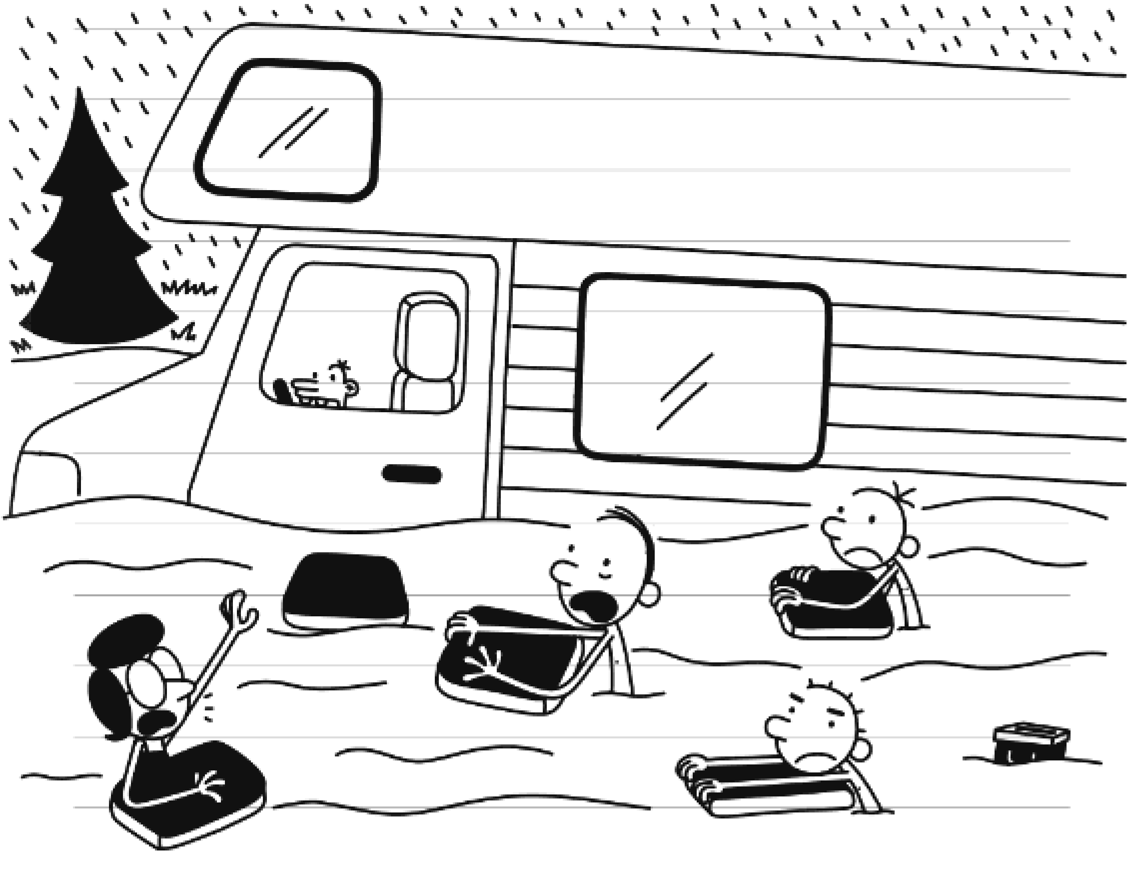

Maar op het laatste moment draaide Max het stuur hard naar rechts, en de camper begon te DRAAIEN. En toen de camper bij de brug kwam, klikte hij als een puzzelstukje op zijn plek.

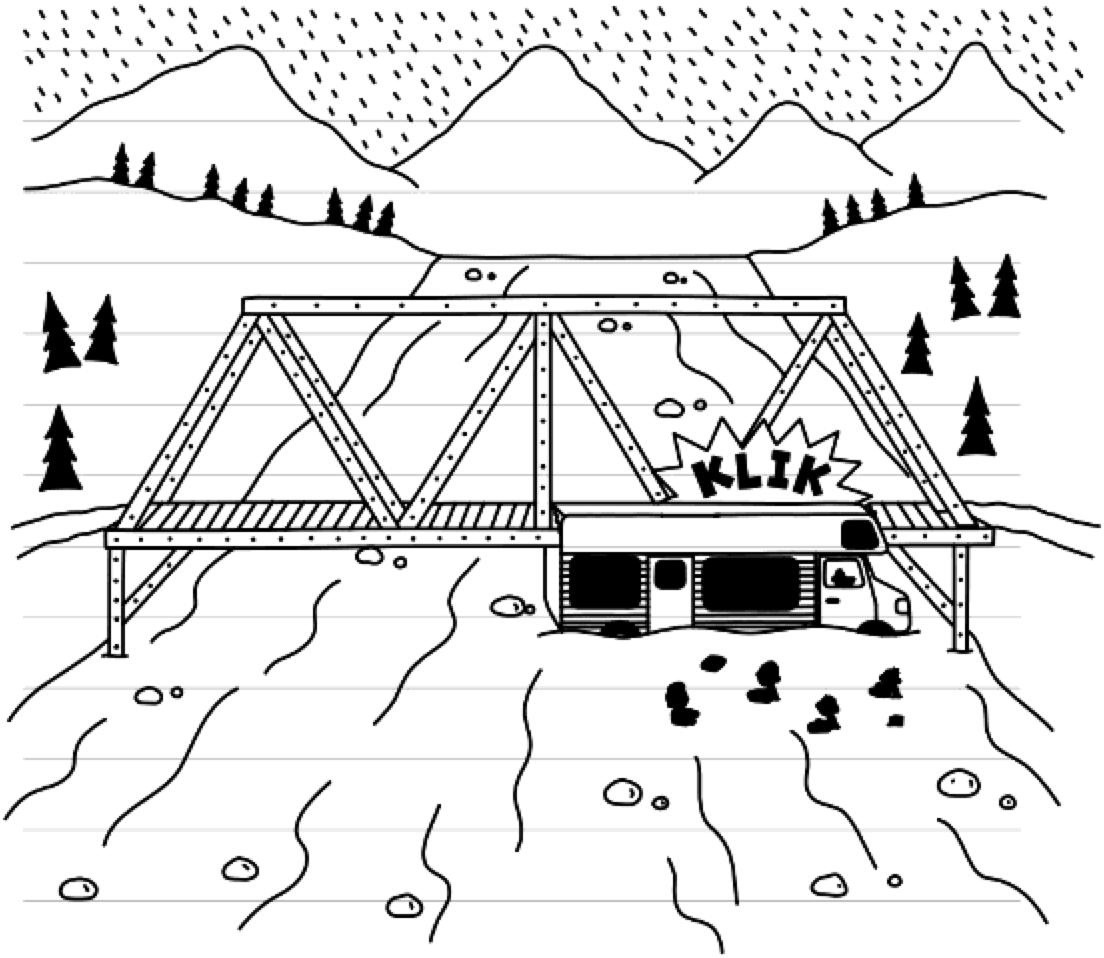

Maar Max was nog niet KLAAR. Hij pakte iets uit het dashboardkastje en vuurde voor de tweede keer deze reis een lichtkogel af.

Het regende nog steeds heel hard, maar de lucht werd fel verlicht. Een paar minuten later zagen we koplampen op ons afkomen. Eerst dacht ik dat mensen ons kwamen REDDEN. Maar eenmaal bij de brug aangekomen, reden ze gewoon DOOR.

Het duurde een vol UUR voor alle voertuigen aan de overkant waren.

En toen de allerlaatste motor over de brug was gereden, hoorden we alleen de regen nog.

Zaterdag

Toen de camping was leeggestroomd, waren wij als enigen OVER. Nu iedereen weg was, konden wij eindelijk genieten. En Camping Eden maakte zijn naam nu dan toch WAAR.

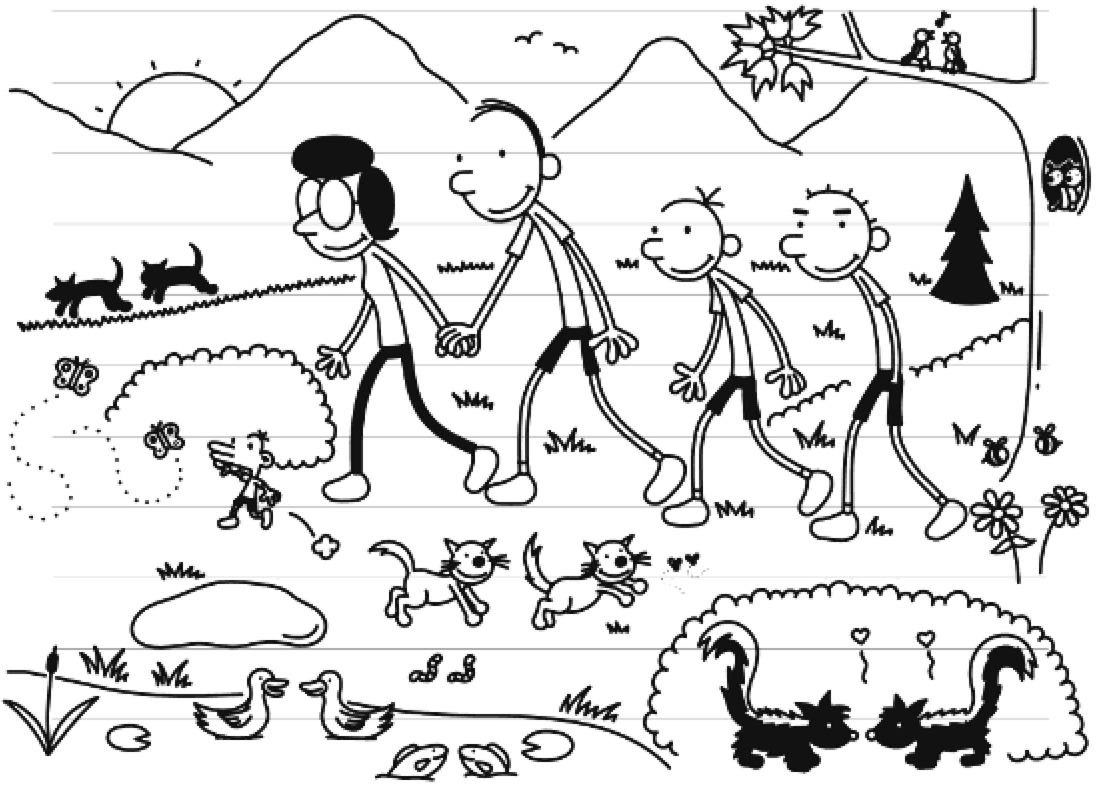

Om van deze plek een paradijs te maken, hoefden alleen alle anderen maar WEG te gaan.

Twee dagen na de storm kwam de vrachtwagen terug om de winkel te bevoorraden. En die avond aten we als KONINGEN.

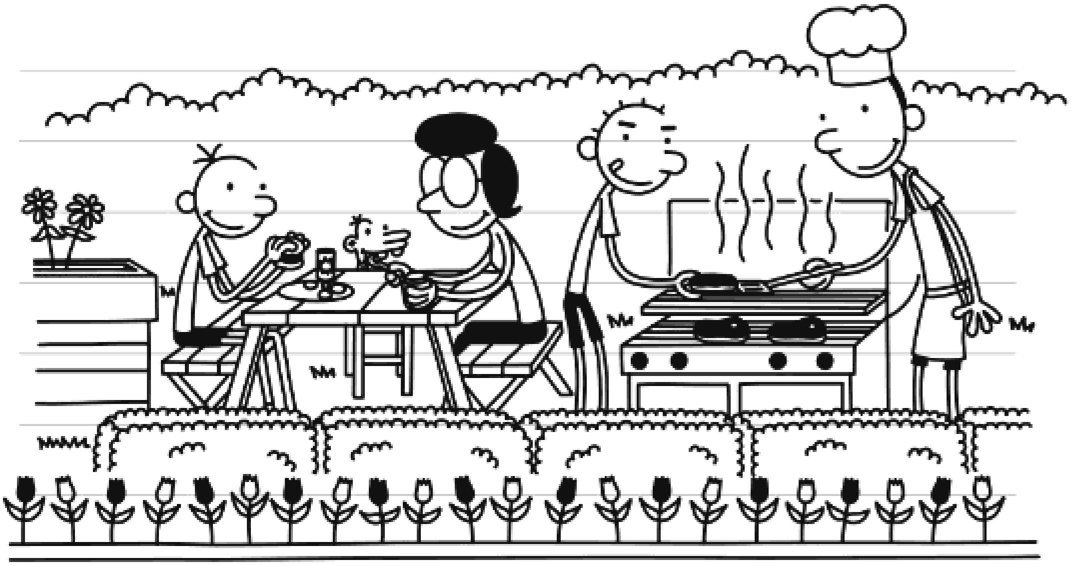

We hadden ook het hele meer voor onszelf. En omdat het water nu lekker diep was, hadden we echt LOL.

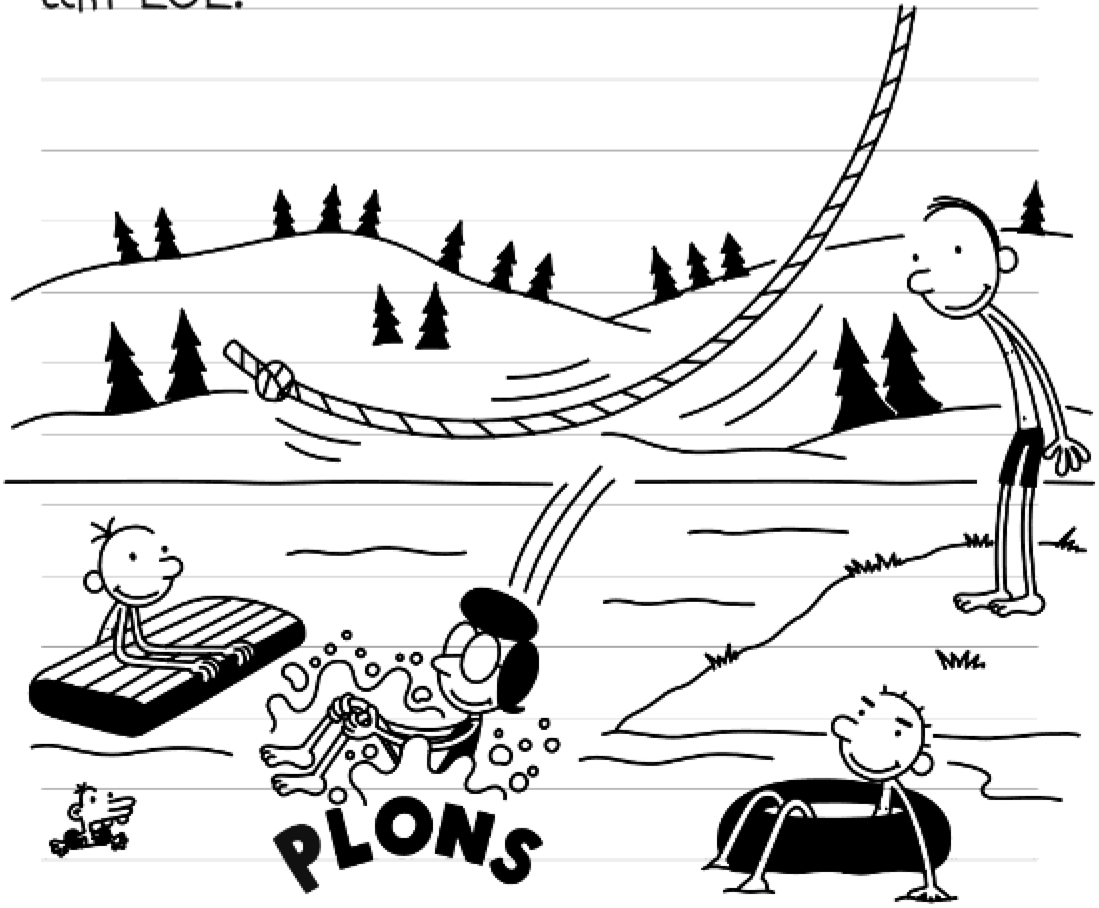

Het klinkt misschien heel afgezaagd, maar de vakantie heeft ons TOCH een paar mooie herinneringen opgeleverd.

Ik wil nog wel even zeggen dat ik gelijk had, want daar was echt een wonder voor nodig.

Maar ik denk dat we al die ELLENDE liever niet hadden meegemaakt. Dus misschien kunnen we bij het volgende gezinsuitje iets SAAIS gaan doen, minigolfen of zo.

Ik heb echt zin om Theo over mijn vakantie te vertellen als ik terug ben. Maar ik denk dat ik de minder leuke dingen wel weglaat.

En misschien verander ik hier en daar een paar kleine dingetjes, want de waarheid mag een goed verhaal nooit in de weg staan.

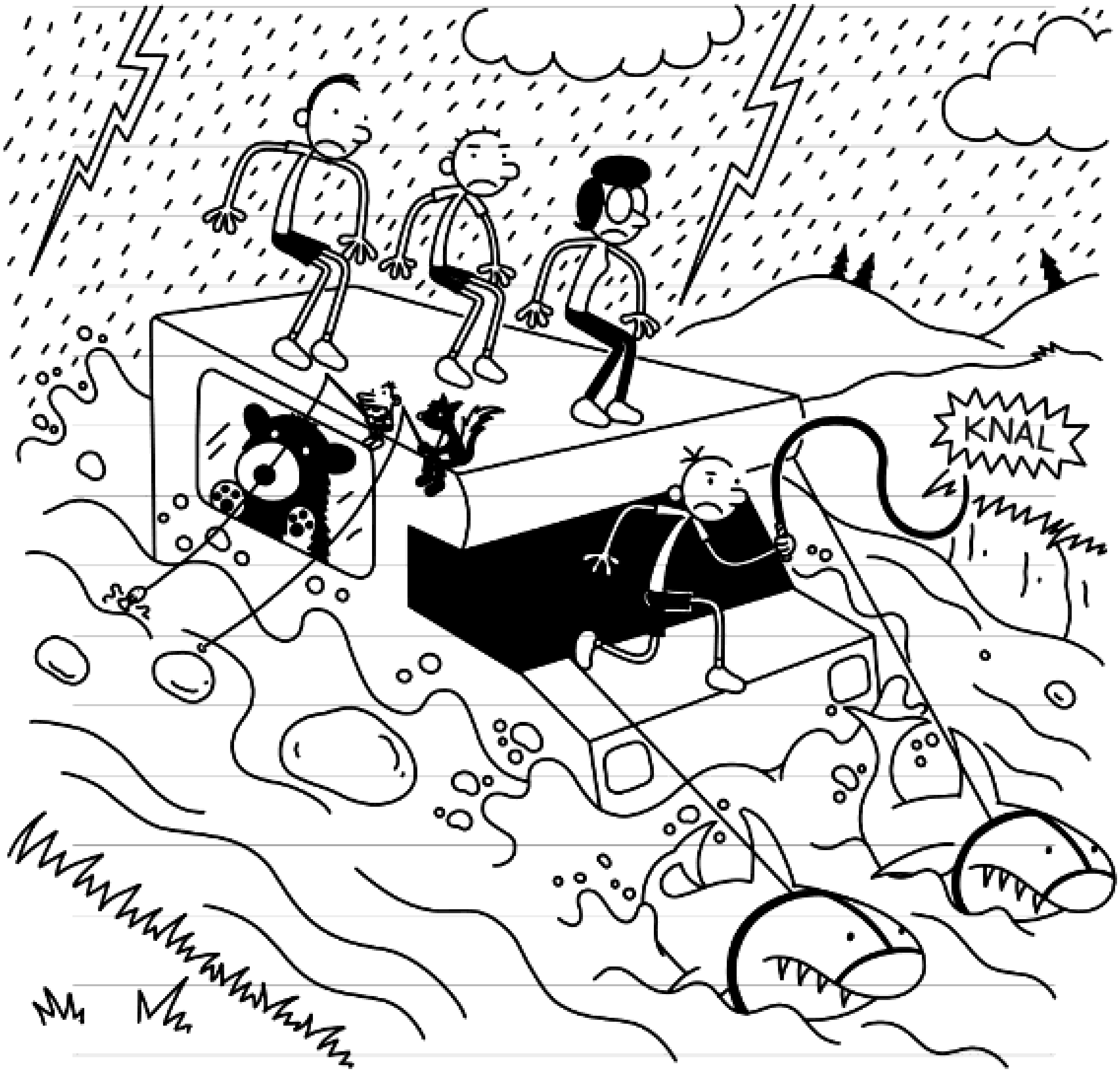

DANKWOORD

Dank aan alle fans die mijn droom om cartoontekenaar te worden waar hebben gemaakt. En veel dank aan mijn vrouw Julie en mijn hele familie voor de aanmoedigingen als er weer een deadline gehaald moet worden.

Charlie Kochman, bedankt dat je sinds vele jaren mijn 'medeplichtige' bent en dat je zo toegewijd bent aan het maken van mooie boeken. Dank aan iedereen bij Abrahams, onder wie Michael Jacobs, Andrew Smith, Hallie Patterson, Melanie Chang, Kim Lauber, Mary O'Mara, Alison Gervais en Elisa Gonzalez. Mijn dank gaat ook uit naar Susan Van Metre en Steve Roman.

Ik wil het Loser-team bedanken (Shae'Vana!) Shaelyn Germain, Vanessa Jedrej en Anna Cesary. Daarnaast bedank ik ook Deb Sundin, Kym Havens en het fantastische team van An Unlikely Story.

Rich Carr en Andrea Lucey, bedankt voor jullie geweldige steun. En Paul Sennott, bedankt voor je deskundige advies. Sylvie Rabineau en Keith Fleer, bedankt voor alles wat jullie voor me doen. Dank aan Roland Poindexter, Ralph Millero, Vanessa Morrison en Michael Musgrove, die de Loser-wereld nieuw elan hebben gegeven.

En zoals altijd: Jess Brallier, bedankt voor je vriendschap en je steun.

OVER DE SCHRIJVER

Jeff Kinney stond met de boeken van de Loser-serie op nummer 1 van *The New York Times*-bestsellerlijst en won zes keer de Kids Choice Award van Nickelodeon. *Time Magazine* heeft Jeff uitgeroepen tot een van de honderd invloedrijkste mensen ter wereld. Hij is ook de oprichter van Poptropica.com, dat door *Time Magazine* werd uitgeroepen tot een van de vijftig beste websites. Hij is opgegroeid in de omgeving van Washington D.C. en in 1995 verhuisd naar New England. Jeff woont met zijn vrouw en twee zonen in Massachusetts, waar ze ook een boekwinkel hebben: An Unlikely Story.

Op zoek naar avontuur reist de familie Botermans met een camper door het land. Maar de vakantiestemming slaat om wanneer ze stranden op een camperpark – niet bepaald een zomerparadijs. En dan worden ze ook nog eens overvallen door een epische wolkbreuk en stijgend water! Is dit avontuur nog te redden of verzuipt de vakantie? Gaat Bram kopje-onder?

'Echt een vet gaaf boek!'
Sebastiaan, 11 jaar

'Buikpijn van het lachen'
Kidsweek

'Hilarisch!'
CJP Schoolmagazine

'Immens populair'
Trouw

UITGEVERIJ
De Fontein